Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
GAYET, CAROLINE
Întâlnire la Tripoli / Caroline Gayet
București: Alcris, 2005.
ISBN 973-7733-86-X
I. Micu, Aurelian
II. Draghici, Ioan
III. Croitoru, Ana
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA "

CAROLINE GAYET

Întâlnire la Tripoli

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Romance

Vă recomandăm:

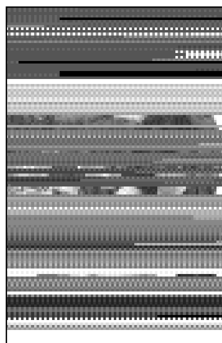
534. Pasărea de argint – Ramona Stewart

Mama Paulei Haller, Fritzi, conducea barul orașului Chuckawalla și, în plus, avea un restaurant foarte elegant, un cazinou și câteva bordeluri. Fritzi făcea greșeala să creadă că o poate trata pe propria fiică la fel de nemilos cum își conducea afacerile.

535. Soția neascultătoare – Joan Johnston

Zach visase la patru micuți Whitelaw care să zburde prin ferma Hawk's Pride, dar, indiferent câte ore petrecu în patul conjugal cu soția sa, indiferent când de mult dorise acest lucru, copiii tot nu apăruseră. Iar lipsa copiilor ar fi însemnat și lipsa Rebeccăi, nu?

Capitolul 1

„Doamnelor și domnilor, peste câteva minute vom ...” Stewardesa repeta în engleză ceea ce tocmai spusese în italiană, fără traducere în alte limbi. Eram singura vorbitoare de franceză printre pasagerii cursei Roma – Tripoli. Spre norocul meu, mă descurcam suficient de bine în ambele limbi cât să înțeleg că urma sa survolăm Palermo.

M-am aplecat spre hublou. În noaptea cristalină, luminile orașului sclipeau ca o cunună de nestemate înconjurând golful întunecat. Palermo, Sicilia. Cândva, visasem că-l vom vizita...

Mi-am revenit repede din reverie. Memoria îmi juca feste. Cel carte plănuia să mă ducă la Palermo nu fusese Philippe, logodnicul meu, ci Eric, bărbatul de care mă despărțisem în urmă cu doi ani. Am pus confuzia pe seama tensiunii nervoase, agravată de lunga călătorie și de așteptarea nesfârșită pe aeroportul din Roma.

Plecată din Paris la douăsprezece fără un sfert, aterizasem în Italia la două. Avionul spre Tripoli trebuia să decoleze abia la cinci. Aș fi avut vreme pentru o scurtă excursie prin Roma, dar nu mă tentase ideea. Colindasem prin clădirile întinse ale aerogării, unde toate celelalte sunete erau acoperite de anunțurile de la megafoane. Mă preumblasem în sus și-n jos prin fața vitrinelor pline de valize, cravate, umbrele și păpuși.

Înghiontită de mulțimea cosmopolită și asurzită de zgomot, mă refugiasem în cele din urmă într-un bar. Acolo, în semiîntuneric și liniște relativă, mă abandonasem grijilor.

Afară, era o zi minunată. Briza răcoroasă adia de-a lungul pistelor, dar soarele strălucea primăvăratic. Părăsisem un Paris înnourat de noiembrie. M-am întrebat ce fel de vreme mă aștepta la Tripoli.

Înainte de a pleca, încercasem să mă lămuresc ce haine îmi vor trebui în Libia, dar părerile contradictorii mă zăpăciseră. O parte dintre prieteni mă avertizase împotriva căldurii copleșitoare; un angajat de la consulatul Libiei îmi spusese că vremea urma să fie cam ca la Paris.

Nu pricepeam de ce nu-mi scrisese Philippe la ce să mă aștept. Cu toată graba, ar fi avut vreme să-mi trimită o scrisoare recomandată. Telegrama și cele câteva cuvinte schimbate la telefon nu mă lămuriseră.

Senzațiile lipsite de logică mă făcură să zâmbesc. Mă deranja că nu-mi spusese ce haine să-mi iau, când n-aveam încă răspuns la o problemă mult mai importantă: de ce îmi ceruse să las totul baltă și să plec imediat într-o țară străină?

Am căutat în poșetă, am scos telegrama pe care o primisem cu o săptămână în urmă și am recitit-o:

„Am nevoie de tine. Te rog, vino cât poți de repede. Spune-mi când și am să-ți trimit bilet de avion.

Philippe."

Sub semnătură, era adresa: Hotel Uaddan, Tripoli.

Mesajul acesta pripit era atât de nepotrivit cu felul lui obișnuit de-a fi încât n-am ezitat nici un moment. Deoarece lucram la firma de avocatură a tatălui meu, nu întâmpinasem nici o dificultate în a-mi lua un concediu. La început, părinții mei nu fuseseră de acord, dar am susținut cu încăpățânare că Philippe nu m-ar fi chemat dacă nu era ceva foarte important și că nu-l puteam dezamăgi. În final, cedaseră, poate și fiindcă își dăduseră seama că aș fi plecat oricum. La douăzeci și doi de ani, eram legal independentă.

Întâi, crezusem că Philippe s-ar fi putut îmbolnăvi. Sunasem la hotelul Uaddan din Tripoli și mi se spusese că plecase de câteva zile. Faptul dovedea că nu era bolnav. Nu-mi trecea prin minte de ce era atât de grăbit să ne întâlnim, dar știam că nu era omul care să-mi ceară așa ceva fără un motiv legitim.

Aveam nevoie de viză libiană și pentru a o obține îmi trebuia un certificat de vaccinare contra variolei. Când l-am adus la consulat, mi se comunicase că voi obține viza în patru sau cinci zile. Îi trimisesem o telegramă lui Philippe, comunicându-i că voi fi gata de drum pe șapte noiembrie.

Peste trei zile, un curier de la agenție îmi adusese un bilet de avion clasa I. Gândul că voi călători luxos mă neliniștise. Nu aducea cu stilul lui Philippe. Extravaganța a fost considerată alarmantă de părinții mei și au tras concluzia că-și pierduse mințile. Ca să-i liniștesc, încercasem să-l sun.

Cu două zile înainte de plecare, reușisem să dau de el la hotel. Legătura fusese foarte proastă; vocea lui suna ciudat și abia îl auzeam – nu că ar fi contat cine știe cât, fiindcă se mulțumise să repete că avea nevoie de mine și că nu-mi putea explica la telefon. Renunțasem să mai încerc să aflu ceva înainte de a-l revedea.

La plecarea din Paris, aveam la fel de puține informații. În alte condiții, călătoria m-ar fi captivat. Șampania și stridiile nu-s pe toate drumurile și o dată trecuți de plafonul de nori ce acoperea Franța, avusesem parte de priveliști splendide: Alpii înzăpeziți, Golful Genovei, Corsica, Elba și în cele din urmă coasta Italiei. Aerul era atât de limpede încât se zăreau toate orașele, golfurile și munții.

De la Roma spre Tripoli, nu mai rămăsese nici un loc liber. Deasupra Mediteranei, soarele apusese într-o explozie spectaculoasă de culori și apoi se lăsase întunericul.

***

Acum, pe când ne apropiam de coastele Libiei, stelele apăruseră pe cerul întunecat, împodobind luna nouă.

Eram încă preocupată de confundarea lui Philippe cu Eric. Am dat vina pe mama. Mă condusese la aeroport și, chiar înainte de plecare, îmi spusese că nu m-ar fi lăsat niciodată într-o asemenea excursie dacă aș mai fi fost logodită cu „descreieratul de Eric Darnal”. Vorbele ei mă surprinseseră, fiindcă fusese prima oară de la logodnă când îi menționase numele.

Totuși, trebuia să recunosc, n-aveam nevoie ca mama să-mi amintească de existența lui Eric. Nu-l uitasem. Fusese prima mea iubire și eram conștientă cât mă afectase dezamăgirea. Acea experiență nefastă era motivul logodnei prelungite pe care i-o impusesem lui Philippe și al scuzelor pe care le inventam pentru a tot amâna căsătoria. Nefiind încă deplin vindecată după trădarea lui Eric, nu doream să mă mărit cu Philippe înainte de-a fi absolut sigură atât de el cât și de mine.

Știam că nu era corect; Philippe merita toată încrederea mea. Însă mă obseda ideea că, dacă n-ar fi fost opoziția părinților mei, m-aș fi măritat cu Eric înainte de a afla despre infidelitatea lui. Decizia rapidă de a răspunde favorabil chemării lui Philippe era motivată în mare măsură de remușcări.

Printre posibilele explicații ale cererii, era și o eventuală pierdere a răbdării, urmată de încercarea de a mă scoate de sub influența familiei și prietenilor. Asemenea hotărâre și impetuozitate m-ar fi impresionat, dar le credeam improbabile. O astfel de inițiativă romantică ar fi însemnat că se schimbase radical de la ultima noastră întâlnire.

Adesea îmi dorisem să fie mai puțin precaut și cu judecată; totuși, consecvența și bunul simț erau calitățile pe care le apreciam cel mai mult la el. Îmi dădeau siguranță, mai ales prin opoziție cu firea pasionată și impulsivă care-l făcuse pe Eric atât de atrăgător, dar și dezamăgitor.

Capitolul 2

Ne apropiam de aterizarea la Tripoli. Stewardesele cerură pasagerilor să-și lege centurile de siguranță și să stingă țigările. Inima începu să-mi bată mai repede.

Nu știam mare lucru despre țara în care eram pe cale să aterizez, cu toate că Philippe lucra acolo de opt luni. Când E.R.P.C., compania petrolieră care-l angajase ca inginer, îl anunțase că urma să plece în Libia, el îmi ceruse să ne căsătorim fără întârziere, ca să-l pot urma. I-am arătat că, întrucât prospecțiunile aveau să-l țină în deșert perioade îndelungate de timp, aș fi rămas singură într-un oraș străin.

În realitate însă, frica de singurătate era depășită de lipsa de tragere de inimă pentru un angajament matrimonial definitiv. Probabil că înțelesese. La început, scrisorile lui descriau atractivitatea orașului Tripoli, primirea prietenoasă de care avusese parte, diversitatea cosmopolită a lucrurilor ce puteau fi găsite în magazine și frumusețea vieții în acel climat

cald, însorit. După primele săptămâni, începuseră să se rezume la aspectele muncii lui, iar apoi deveniseră tot mai rare și ciudat de laconice.

Luminile unui oraș apărură și dispărură. Apoi, am văzut aeroportul. Trenul de aterizare atinse pista, iar avionul încetini rapid și se opri. Motoarele tăcură.

Când m-am ridicat, picioarele îmi tremurau ușor, însă de vină nu era primul meu contact cu continentul African; eram pe cale să mă întâlnesc cu Philippe și nu mai eram atât de sigură că-l cunoșteam suficient de bine.

Mi-am pus haina, am luat poșeta și i-am urmat pe ceilalți. După ce au coborât toți pasagerii, o tânără în uniformă ne-a condus spre clădirea terminalului. În încăperea slab luminată, oamenii stăteau la cozi lungi, așteptând verificarea actelor. Philippe nu era nicăieri.

Călătorii erau în majoritate arabi, dar existau și câțiva italieni și americani. Actele lor erau cercetate cu minuțiozitate. Așteptarea părea să se prelungească la nesfârșit.

Dintr-o dată, mi-am auzit numele.

– Domnișoara Montanier? Geraldine Montanier?

Un bărbat gras se apropia de mine cu pași mărunți. Întâi, am crezut că, probabil neputând ajunge la aeroport, Philippe trimisese pe cineva să mă întâmpine, dar mă înșelam. Grăsanul era reprezentantul agenției de voiaj și nu știa nimic despre Philippe Cottens. Vorbea franceză cu un accent italienesc atât de puternic încât l-aș fi înțeles mult mai bine dacă și-ar fi folosit limba maternă, dar n-aș fi vrut să-l ofensez spunându-i asta.

Îmi luă pașaportul și declarația vamală, mă conduse până la capătul cozii și-i explică ceva, foarte volubil, în arabă, funcționarului vamal. Fără nici o vorbă, acesta îmi ștampilă actele, iar eu trecui în sala alăturată.

Din nou, nici urmă de Philippe. Bagajele pasagerilor sosiți erau aliniate în fața a doi funcționari morocănoși, care din când în când alegeau la întâmplare o valiză, cerându-i proprietarului s-o golească. Însoțitorul meu interveni tot în arabă. Valizele mele fură însemnate cu cretă și predate unui hamal cu fes roșu. După câteva minute, ieșeam din clădirea terminalului.

Noaptea fierbinte era saturată de parfumul eucalipților. În fața intrării principale erau parcate câteva mașini și un autobuz.

Până în ultimul moment sperasem ca Philippe să mă aștepte acolo. Acum, trebuia să accept realitatea, pur și simplu nu venise. Știa la ce oră urma să aterizeze avionul; totuși, nu-și făcuse apariția. O clipă, am fost asaltată de panică, dar am reușit s-o înăbuș. Probabil că fusese o neînțelegere, sau poate că întârziase.

Agenția îmi pusese la dispoziție un taxi, un Mercedes vopsit în alb și negru, al cărui șofer arab vorbea fluent italiană. După ce valizele mi-au fost puse în portbagaj, bărbatul obez mi-a deschis portiera din spate. Am refuzat să-i accept imediat invitația. În orice moment, Philippe ar fi putut apărea și doream să-l mai aștept.

Trecură douăzeci de minute. Grăsanul reintrase în clădirea terminalului; autobuzul și mașinile parcate plecaseră. Mă

învârteam încoace și încolo pe trotuar, neștiind ce să fac. Când m-am convins că așteptam degeaba, m-am resemnat să-mi fac intrarea în Tripoli de una singură.

M-am urcat în taxi. Pe durata cursei, șoferul m-a chestionat prietenos: era prima mea călătorie în Libia? Eram franțuzoaică? Din Paris? Avusese adesea pasageri francezi. I se spusese că Parisul ar fi un oraș minunat.

În cele din urmă, curiozitatea lui începu să mă deranjeze. Ca să-i abat atenția de la persoana mea, l-am întrebat:

– Cât facem până la Tripoli?

– Cam douăzeci de minute.

Având în vedere distanța atât de mare, poate că Philippe ajunsese în oraș prea târziu ca să mai vină la aeroport. Probabil că mă aștepta la hotel.

Treceam printr-un peisaj rural, în care zăream formele estompate ale măslinilor. În cele din urmă apărură case albe, la început rare, apoi tot mai numeroase.

– Am ajuns la Tripoli?

– Abia la periferie. Orașul este foarte întins. Acolo e spitalul. Aproape toți doctorii sunt italieni. Și câțiva spanioli.

– Dar francezi?

– După știința mea, nu. Medicii francezi preferă să lucreze în Tunisia. Trecurăm pe lângă o reședință impunătoare, dominată de turnulețe și înconjurată de grădini.

– Acela este palatul regal, spuse șoferul. Iar acolo e moscheia Sidi Bellimam. Hotelul Uaddan este alături. Vă veți simți foarte bine acolo. Este cel mai bun din Tripoli.

Abia zărisem minaretul moscheii, când taxiul viră la dreapta și opri. Șoferul îmi arătă emblema de deasupra intrării hotelului: un cap de antilopă cu coarne lungi, curbate.

– Asta înseamnă uaddan. E specifică deșertului și trăiește numai în Libia.

Un hamal veni să-mi ia bagajele. Când am încercat să plătesc cursa, șoferul mi-a spus că se îngrijise agenția.

– Dacă aveți nevoie de mine, sunați la Transturist și întrebați de mine. Îmi va face plăcere să vă duc oriunde veți dori. Mă numesc Musa ben Ahmed Karrun, dar e de-ajuns Musa.

Taxiul demară și am intrat în hotel.

Holul era plin de bagajele risipite ale unui grup de italieni abia sosiți. M-am apropiat de recepție și am întrebat numărul camerei lui Philippe.

– Domnul Cottens nu mai locuiește aici, răspunse recepționerul. A plătit nota acum câteva zile.

– Imposibil! am exclamat. L-am sunat aici alaltăieri!

– Aici? Trebuie să fie o greșeală. Deja nu mai stătea la noi.

Iar am simțit că mă cuprinde panica. Sunasem la hotelul Uaddan, deși n-aș fi putut jura că vorbisem cu Philippe. Atribuisem nerecunoașterea vocii unei legături telefonice proaste. Și dacă nu fusese el? Dar cu cine să fi vorbit? Și de ce pretinsese respectivul că ar fi fost Philippe?

Străduindu-mă să mă calmez, am scos telegrama din poșetă și i-am arătat-o recepționerului.

– Uite, citește; mi-a dat întâlnire aici.

Funcționarul o citi, apoi o întoarse în căutarea adresei.

– Sunteți Geraldine Montanier?

– Da.

– Agenția Transturist v-a rezervat o cameră.

– Știu, dar cum rămâne cu ...

– Am și o scrisoare pe numele dumneavoastră. Poate vă va lămuri.

Am înșfăcat nerăbdătoare plicul pe care mi-l întindea. Adresa era tipărită, dar scrisoarea, mai degrabă bilețelul, fusese scris de mâna lui Philippe.

„Sunt nevoit să plec pentru câteva zile. Am să-ți explic motivul la întoarcere, cât de curând va fi posibil.

Philippe.”

Nici un singur cuvințel afectuos, nici o urmă de explicație și totuși, notița avu darul să mă liniștească. Într-adevăr, Philippe fusese cel care mă chemase la Tripoli; nu eram victima unei farse sinistre, așa cum începusem să cred. Am examinat ștampila poștei. Plicul fusese trimis în ziua precedentă, din Tripoli.

– Puteți să-mi arătați pașaportul? a întrebat recepționerul.

I l-am înmânat și am completat formularul de înregistrare. Un băiat mă aștepta deja lângă valize și l-am urmat până la lift. O dată instalată, m-aș fi putut concentra asupra purtării ciudate a lui Philippe.

Camera era spațioasă, cu pereții vopsiți în alb și tavanul bleu. Mobila era obișnuită, iar priveliștea era acoperită de o construcție la fel de anodină. Sperasem să pot vedea marea.

– Este sediul poliției, spuse băiatul.

De îndată ce ieși, m-am așezat pe un fotoliu și am privit critic decorul lipsit de personalitate. Deși foarte supărată, nu-mi puteam permite să deznădăjduiesc. Fiind abia nouă

seara, gândul de a rămâne acolo în așteptarea somnului mi s-a părut insuportabil. Fără să mai despachetez, am coborât și am ieșit din hotel.

Construcții moderne flancau ambele laturi ale străzii, iar moscheia Sidi Bellimam era nou-nouță. M-am îndreptat spre portul din apropiere, care, înconjurat de grădini și palmieri, furniza o priveliște minunată. Luminile navelor la ancoră se reflectau în oglinda apei. Mergeam de-a lungul balustradei de piatră care urma litoralul. Din cauză că încă era ora cinei, probabil, am întâlnit foarte puțini trecători și nimic nu mi-a stânjenit șirul gândurilor.

După primirea biletului lui Philippe, eram mult mai puțin îngrijorată, dar mă irita în continuare lipsa lui de considerație. Ce rost avusese să mă cheme la Tripoli cât mai repede dacă nici măcar nu urma să fie prezent la sosire? Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea unuia considerat model de om de încredere de toți cei care-l cunoșteau.

Liniștea nopții precum și calmul plimbării reușiră în cele din urmă să-mi risipească proasta dispoziție. Mi-am zis că Philippe fusese probabil obligat să părăsească Tripoli din motive independente de voința lui și că-i părea rău. Dacă ar fi avut alternativă, nu și-ar fi schimbat planurile. Sărmanul Philippe! Îl judecam atât de aspru, deși înainte fusesem mereu gata să iert iresponsabilitatea lui Eric!

Măcar fusesem corectă. Când, la șase luni după ruptura logodnei secrete cu Eric, mă ceruse de soție, îi povestisem despre recenta aventură cu final nefericit, deși nu-i pomenisem numele celui pe care-l iubisem. Philippe îl

cunoștea pe Eric. Îl știam nesigur pe sine și predispus la gelozie, așa că dorisem să evit posibile tensiuni dacă Eric ne-ar fi ieșit întâmplător în cale.

Nu mai aveam vești despre Eric, după despărțire. Știam doar că lucrează la construcții rutiere, undeva, în fostele colonii franceze. Fusese o informație vagă și nu căutasem să aflu mai mult. Eric nu mai făcea parte din viața mea.

După o vreme, a început să mă plictisească pustietatea peisajului marin și m-am hotărât să caut o zonă mai animată a orașului. Luând-o pe prima stradă care se îndepărta de litoral, am ajuns repede pe un bulevard larg. Pe ambele părți se înșirau magazine, dar toate erau închise, cu obloanele trase.

Mai încolo se deschidea o piață publică străjuită de construcții impunătoare. Exista și o copertină sub care erau grupate mesele unei cafenele și o arteziană. Nimeni la mese și lumini stinse! Imaginea dădea senzația de oraș sub asediu. Pe parcursul întregii plimbări, nu întâlnisem mai mult de o jumătate de duzină de oameni și fiecare mă privise cu suspiciune. Atmosfera încărcată, deprimantă, m-a convins să mă întorc la hotel.

***

Înainte de a urca în cameră, am pășit agale pe coridoarele care legau hotelul de cazinou. M-am oprit în fața unei antilope uaddan împăiate, plasată pe un fundal de catifea albstru-închis. Cu bărbuța prelungă, mătăsoasă și copitele lustruite, părea chiar mai străină de acel loc decât mine.

– Diana!

O singură persoană pe lume folosise acel apelativ și i-aș fi recunoscut vocea oricând. M-am întors. În ciuda tenului puternic bronzat și a amărăciunii care-i stăruia în priviri, continua să aibă aceeași figură arogantă, fin cizelată și obișnuitul zâmbet ironic-nonșalant.

– Eric! Ce cauți aici?

Mi-am dat seama că prezența mea era la fel de neașteptată pentru el, totuși, nu trădă cine știe ce surpriză. Oare ce mai făcuse între timp? Instinctiv, am aruncat o privire spre inelarul mâinii lui stângi. Nu purta verighetă. Zâmbi și-și prezentă mâna pentru inspecție.

– Sunt încă liber. Dar tu?

Dacă se afla în Libia de mai multă vreme, probabil că se întâlnise cu Philippe, având în vedere că francezii nu erau prea numeroși.

– Nu m-am măritat, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Cu ce ocazie ești aici?

– În Libia? Construiesc drumuri. La Tripoli? Prezint niște planuri autorităților. În hotelul Uaddan? Sunt pe cale să te invit la cină.

De parcă ne-am fi despărțit abia ieri, mă luă de braț și încercă să mă conducă. M-am opus.

– Fii serios, Eric. De când te afli în Libia?

– De șase luni.

– Atunci, înseamnă că te-ai întâlnit cu Philippe. Știi unde este?

– Ne-am întâlnit de câteva ori, însă el lucrează mai cu seamă în partea estică a țării, iar eu în vest, așa că de obicei ne

despart sute de kilometri. În afară de asta, nu am cine știe ce plăcere de a-i căuta compania. De ce întrebi? L-ai pierdut?

Își bătea joc de mine și era complet relaxat – prea liniștit, de parcă ar fi fost foarte normal să mă găsească acolo. O bănuială mi-a încolțit în minte.

– Știai că trebuie să vin la Tripoli? l-am chestionat.

– De unde să fi aflat? Nu-s clarvăzător. N-ar fi de preferat să continuăm conversația în restaurantul hotelului? Mor de foame.

– Nu, mulțumesc. Am cinat în avion.

– Atunci, ține-mi doar companie câtă vreme mănânc.

– N-am chef.

– Pari să ai un dinte contra mea. Și nu-mi pot imagina de ce.

– Chiar n-ai habar?

Pentru o clipă, mi s-a părut că figura lui se tensionează, dar nu puteam fi sigură.

– Eu sunt cel îndreptățit să-ți port ranchiună, zise el, zâmbind, dar hai să nu ne certăm pe chestia asta. Vino!

L-am urmat, supărată că-i permiteam iar să mă domine.

Mă conduse în restaurantul enorm care făcea parte din cazinou. Mesele erau amplasate în jurul unui ring de dans, aproape de ferestrele acoperite cu draperii groase. Orchestra italienească interpreta melodii din adolescența părinților mei. O armată de chelneri roiau preocupați printre mese, servind clienții, în majoritate bărbați. Câteva femei în rochii de seară decoltate dădeau farmec încăperii și mă făceau să mă simt prost în ținută de călătorie.

– Ar fi trebuit să mă schimb … De ce râzi?

Râsul lui mă afectă profund, ca ecoul nostalgic al unui vis destrămat.

– Ești încântătoare, Diana. Ai venit tocmai din Franța pentru a-ți întâlni logodnicul, așa deduc. El a dispărut, iar pe tine te interesează cum ești îmbrăcată.

– A dispărut? l-am întrebat, nerăbdătoare. Știi ceva ce nu mi-ai spus?

– M-ai întrebat unde este și am presupus că a dispărut. Asta-i tot. L-am văzut săptămâna trecută și părea să crape de sănătate. Putem comanda?

Un chelner aștepta lângă masă.

– Nu, n-aș fi în stare ...

– Ah, hai! Am să comand eu pentru tine: un cocteil de creveți. Sper că încă îți mai place, ca pe vremuri.

Am fost cuprinsă de o senzație de ireal. Unde mă aflam? Eric nu mă scăpa din ochi, acei ochi negri în care văzusem reflectarea atâtor emoții: iubire, fericire, mânie.

– Ce te-a adus la Tripoli, Diana? mă întrebă el, după plecarea chelnerului.

I-am povestit întreaga istorie: despre telegrama lui Philippe, convorbirea telefonică, bilețelul pe care-l primisem la recepția hotelului.

– Și părinții te-au lăsat să pleci?

– Am împlinit douăzeci și unu de ani.

– Dar n-au ridicat obiecții? Norocosul de Philippe! Nu numai că se înțelege bine cu ei, dar la nevoie intervii și tu în favoarea lui.

Tonul era caustic. I-aș fi putut înțelege ranchiuna dacă ar fi fost vorba de o despărțire recentă, dar după atâta vreme am fost nițel bulversată de sarcasmele lui.

– Nu mă face să regret că am acceptat să te însoțesc la cină. Așteptam manifestări de amiciție.

– Niciodată n-am simțit pentru tine prietenie.

– Eric!

Am schițat o mișcare de a mă ridica, dar m-a oprit, așezându-și mâna pe brațul meu.

– Rămâi, n-am să mai fac! Povestește-mi despre călătorie. Când ai sosit?

– Aici, la hotel? Pe la nouă. Am ieșit la o plimbare, dar nu prea ai ce vedea.

– Ai ieșit de una singură?

– Da.

– Ce știi despre Libia?

Nota de superioritate din vocea lui m-a iritat.

– Îți închipui că sunt complet ignorantă? Uiți că Philippe stă aici de opt luni. În scrisori, mi-a tot povestit despre țara asta.

Râse neplăcut.

– Scrisorile lui Philippe! Îmi imaginez cum arătau!

Nu mă așteptasem să manifeste iubire frățească față de Philippe, dar am fost surprinsă de atitudinea lui batjocoritoare.

– Scrisorile lui sunt foarte frumoase, am răspuns în apărare.

– Ți-a menționat cumva subiectul „petrol”?

– Bineînțeles, doar este …

– Atunci poate știi că Libia a devenit una dintre cele mai mari producătoare de petrol din lume. Ca urmare, localnicii au atât de mulți bani încât nu mai au nevoie de turiști, ceea ce

înseamnă că, spre deosebire de vecinii lor tunisieni, de exemplu, n-au nevoie să se poarte frumos cu străinii. Ține minte lucrul ăsta și ai grijă. Noaptea, nu pleca fără însoțitor.

Se aștepta oare să apelez la el pentru protecție de fiecare dată când doream să mă deplasez undeva? Gândul m-a zbârlit, dar am păstrat reacția pentru mine. Porniserăm fiecare pe propriul drum și aveam vieți separate, așa că ce rost ar fi avut să ne certăm acum?

– Ce-ai mai făcut în ultimii doi ani, Eric? Auzisem doar că lucrezi în Africa.

– Într-adevăr. Am fost în Niger și în Coasta de Fildeș. Când Libia a hotărât să-și modernizeze sistemul rutier, am fost trimis aici.

– Deci, construiești drumuri?

– Nu încă. Suntem încă în faza de studii preliminare. Planurile includ peste șapte mii cinci sute de kilometri de șosele noi. Asta este interesant pentru noi. Dar și pentru italieni, sau americani. Numai că francezilor nu le prea place să lucreze în deșert.

– Dar ție? Pe tine nu te plictisește deșertul?

– Acolo e mult mai ușor să suporți singurătatea.

M-am ferit să comentez, dar mă îndoiam că era atât de singuratic pe cât pretindea, chiar așa necăsătorit.

Ringul de dans fu dintr-o dată luminat de reflectoare si o femeie îmbrăcată într-o rochie de satin verde veni la microfon.

– Ești pe cale să descoperi viața de noapte din Tripoli, șopti Eric.

Femeia prezentă un tânăr prestidigitator, „pentru prima oară în Libia!”. Îmbrăcat în costum negru și pelerină, acesta se

lansă într-o serie de numere de magie, cu succes oscilant. Fără să renunțe vreo clipă la zâmbet, scăpa din când în când câte un obiect, sau lăsa neintenționat la vedere pe cele ascunse în buzunare. I-am urmărit neatentă prestația, mai afectată decât aș fi crezut posibil de prezența lui Eric. Vechea rană se vindecase, însă existau prea multe amintiri.

Îi aruncam priviri fugitive. Figura prelungă și trăsăturile rămăseseră neschimbate, dar la colțurile gurii apăruseră mici cute, care-i dădeau un aspect de cruzime.

Mi-am amintit ce-mi spusese despre deșert. Era greu să mi-l imaginez astfel și totuși, într-un fel, fusese singur multă vreme. Fiu unic, rămas orfan la vârstă fragedă, rămăsese în grija unui bunic lipsit atât de timpul necesar cât și de răbdarea de a-l crește. Cu prima ocazie, bătrânul îl trimisese la o școlă cu internat.

Dar Eric fusese prea independent pentru a deveni nesigur din cauza acelei copilării. Era înconjurat de o droaie de prieteni si am aflat pe pielea mea că avea și mare succes la femei. Cum să se fi mulțumit cu dragostea mea? Totuși, îl iubisem așa cum n-aveam să mai iubesc vreodată, cu acel devotament orb, fără limită, al tinereții. Fusese o lecție cumplită, dar folositoare.

„Magicianul” își termină numărul și se retrase în aplauzele indulgente ale publicului. Orchestra atacă un vals, iar cuplurile începură să apară pe ring.

– Vrei să dansăm, Diana?

– Nu în seara asta.

Îmi observase ezitarea și întrebă ironic:

– De ce nu? N-ai încredere în tine?

Fără o vorbă, m-am ridicat și am pornit spre ringul de dans. Și-o fi închipuind că era încă în puterea lui să mă facă să tremur de surescitare? Trebuia să-i demonstrez că îngâmfarea lui era deplasată. Când mă cuprinse în brațe, am avut grijă ca indiferența să-mi fie vizibilă.

Niciodată nu fusese un dansator grozav. Era la fel de înalt ca Philippe, dar mai putin grațios și am fost obligată să-mi sprijin obrazul pe umărul lui pentru a menține un echilibru confortabil.

Ca să nu las loc unor interpretări greșite, am spus glumeț:

– Văd că n-ai mai progresat.

Îmi dădu drumul și se retrase pentru a mă putea privi.

– Philippe dansează mai bine?

– Mult mai bine.

– Ei bine, măcar așa aveți un mijloc de a vă distra împreună!

Dacă-și închipuia că remarca răutăcioasă m-a atins, se înșela grav. Aveam alte preocupări. Aparent, își dădu seama, fiindcă imediat ce ne-am întors la masă m-a întrebat:

– Și ce ai să faci?

– Nu știu. În primul rând, voi lua legătura cu colegii de serviciu și cu prietenii lui Philippe.

– Cei cu care lucrează sunt la Zelten, în partea de nord-est a țării. Cât despre amici, mă îndoiesc să aibă așa ceva la Tripoli. În orice caz, ce aștepți să afli de la ei?

– Unde este și de ce a plecat?

– De unde să știe ei? Dacă ție nu ți-a spus, probabil că n-a spus nimănui. Probabil că avea motive să păstreze secretul.

– Ce insinuezi?

– Nimic. Eric ridică din umeri. Încerc doar să-mi imaginez o explicație cât de cât valabilă.

– Philippe are necazuri?

– N-aș putea să știu una ca asta.

Întâlnirea neașteptată cu Eric mă făcuse să uit de Philippe. Neliniștile mă cuprinseră din nou, agravate de oboseală. Ochii mi se umplură de lacrimi.

Eric îmi întinse o batistă.

– Uite, șterge-ți ochii și suflă-ți nasul. Ai să te simți mai bine.

Exasperată, i-am împins mâna.

– Lasă-mă-n pace! Am avut parte de o zi lungă, frustrantă, și sunt obosită. Am să mă retrag în cameră.

Se ridică și, în ciuda protestelor mele, mă conduse până la lift.

– Noapte bună, Diana. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Stau la etajul patru.

– Aici? În acest hotel?

– Desigur. Uaddan este cel mai bun hotel din Tripoli și sunt obligat să stau aici pentru a-mi menține rangul, spuse el cu voită emfază.

Începuse deja să se îndepărteze, dar s-a oprit, s-a întors și a adăugat:

– Dacă vrei să vorbești cu cineva care-l cunoaște pe Philippe, am auzit că a făcut niște afaceri cu un avocat italian, al cărui nume îmi scapă deocamdată. Am să încerc să mi-l amintesc și te voi pune la curent.

I-am mulțumit, bucuroasă că sentimentele lui, oricare ar fi fost, nu-l împiedicau să mă ajute la depistarea lui Philippe.

Ajunsă în cameră, m-am dezbrăcat imediat și m-am vârât în așternut. Dar somnul mă ocolea. Din când în când, liniștea era risipită de trecerea vreunei mașini pe sub fereastră, sau de mieunaturile viguroase ale unor pisici hoinare. Pe întuneric, cu ochii larg deschiși, am încercat să-mi pun ordine în gânduri.

Philippe ... să fi avut ceva de ascuns? Ideea ar fi trebuit să-mi provoace zâmbetul. " E un bărbat pe care poți conta", obișnuia să spună tata. „Nu te va dezamăgi niciodată", ar fi adăugat mama. Iar concluzia nerostită, dar unanimă, ar fi fost că „Nu seamănă deloc cu Eric".

Nu înțelesesem niciodată ostilitatea părinților mei față de Eric, chiar dacă evenimentele ulterioare le dăduseră dreptate. Adevărat că atunci când ne cunoscuserăm eram ambii foarte tineri: eu aveam optsprezece, iar el douăzeci și unu de ani. Și cu impetuozitatea lui obișnuită, ajunsese prea repede la ideea căsătoriei. Totuși, mi se păruse că nerăbdarea noastră nu era suficientă pentru a justifica opoziția lor, ferm menținută de-a lungul anilor.

Ce-or fi avut împotriva lui? Absolvise liceul cu note maxime, apoi fusese acceptat la facultate în urma unui examen foarte riguros, care eliminase marea majoritate a candidaților. Numai că succesele lui se datorau mai degrabă dotării naturale decât efortului depus. Să le fi stârnit suspiciunea din cauză că obținuse prea ușor succese? Să-l fi considerat prea frumos, încântător și flușturatic pentru a fi de încredere? Oricare le-ar fi fost motivele, nu fuseseră de acord să ne căsătorim, iar apoi, când ne logodiserăm în ciuda opoziției lor, ne ceruseră să păstrăm secretul.

Poate că adevărata cauză fusese intensitatea sentimentelor mele. Se îndoiseră că o asemenea pasiune puternică ar fi putut constitui fundamentul unei fericiri durabile.

Voisem să le demonstrez că se înșelau. Iubirea mea rezistase tuturor presiunilor și amânărilor pe care mi le impuseseră. Imediat ce aș fi împlinit douăzeci și unu de ani, urma să le demonstrez că inima mea simțise corect. Însă apoi, iluziile mele se destrămaseră ...

Philip, pe de altă parte, fusese încă de la început pe gustul părinților mei. Mai vârstnic decât Eric, era deja un bărbat matur. Și el absolvise o facultate, însă ca rezultat al unor străduințe continue. Perseverența lui îi convinsese și se bucuraseră că, în sfârșit, nu mă mai lăsam înșelată de aparențe.

Chiar și fizic, Philippe îi liniștise. Era înalt, brunet și mai robust decât Eric. Deși mintea îi funcționa mai lent, reușise tot ceea ce-și propusese. Și cu toate că era stângaci când venea vorba de a-și declara sentimentele, îi simțisem sinceritatea și seriozitatea.

Cât despre Eric, nimeni nu-l putuse acuza că ar fi un vorbitor stângaci! Adesea, fusesem copleșită de revărsarea cuvintelor lui afectuoase, admirative sau pasionale. Până și porecla pe care mi-o găsise era o expresie a dragostei lui. Și o mai folosea și acum ...

Întâlnirea asta, imediat după sosirea la Tripoli, părea ciudată și, cu toate că nu înțelegeam de ce, alarmantă.

Somnul veni cu mare întârziere.

Capitolul 3

Dezorientată, am rămas cu ochii pe neobișnuitul tavan întunecat câteva clipe, până când mi-am amintit: eram la Tripoli.

M-am dat jos din pat și am tras draperiile. Pe fundalul de un albastru intens al cerului, clădirea albă a poliției strălucea în lumina soarelui; trei palmieri se unduiau în briză; o femeie, purtând un voal roz, traversa curtea. Era la fel de cald ca în Franța într-o zi de august.

Telefonul începu să sune.

– Diana? Aici Eric. Avocatul italian despre care ți-am vorbit se numește Arnelli, Attilio Arnelli. Are un cabinet pe strada Bandona. Poți suna și cere adresa exactă.

– Îți mulțumesc, Eric. Am să mă duc să-i vorbesc.

– Bine, dar amintește-ți ce ți-am spus: fii atentă!

– Chiar și ziua?

– Da, mai ales la lumina zilei.

Imediat după ce am închis, am sunat la biroul de avocatură. Arnelli mi-a fixat o întrevedere pentru ora zece.

M-am spălat, m-am pieptănat și am îmbrăcat o rochie ușoară de vară. Când eram gata să plec, mi-am amintit că promisesem părinților să le trimit o telegramă după sosirea la Tripoli. Acum, probabil că începuseră să se neliniștească, dar ce le-aș fi putut spune? Adevărul n-ar fi cel mai indicat mod de a-i calma. Am compus în minte un scurt mesaj evaziv – „Ajunsă cu bine. Urmează scrisoare” – și l-am dictat funcționarului de la recepție, care mi-a promis că se va ocupa urgent de expediere.

Înainte de a mă apuca să scriu promisa epistolă, trebuia să-l găsesc pe Philippe și să aflu răspunsuri la întrebările care-mi umblau prin minte.

Am părăsit hotelul. Lumina zilei transfigurase orașul. Dominau culorile vii: albul amețitor al caselor, albastrul cerului și al mării, ciorchinii portocaliu-gălbui de curmale; grădinile expuneau nuanțe vii de plante cățărătoare; petalele roșii, stilizate de poinsettias, intercalate cu tufișuri de dafin mărgineau trotuarele umbroase ale străzilor.

Trecând pe Istiklal Avenue, bulevardul cel lung pe care ajunsesem cu o noapte înainte, am observat că parte din obloanele metalice continuau să fie trase. Traficul era aglomerat de taxiuri, camioane, mașini particulare și chiar trăsurile cu măgăruși. Trotuarele erau pline de tineri îmbrăcați după canoanele europene și oameni mai vârstnici înfășurați în burnuzuri. N-am zărit decât câteva femei.

Am ajuns repede pe Bandona Street și am găsit clădirea dărăpănată în care se afla biroul lui Arnelli. Ajunsesem exact la timp și m-a primit imediat.

Era un bărbat scund de peste cincizeci de ani, cu păr argintat și figură nobilă, luminată de niște ochi ageri, vioi,

adăpostiți de sprâncene stufoase. I-am vorbit în italiană. A părut surprins când l-am întrebat dacă știa unde este Philippe Cottens.

– Domnul Cottens a venit să-mi ceară sfatul cu privire la o concesiune, cu șase-șapte luni în urmă, dar după aceea nu l-am mai văzut.

– Nu știți unde ar fi putut pleca?

– Nu, îmi pare rău. Nu pot să vă ajut cu nimic. Aș vrea să vă fiu de folos, dar cu excepția acelei concesiuni, nu m-a mai consultat. A lucrat cu unul dintre colegii mei libieni, Ahmed Salem. Mă voi întâlni cu el peste câteva minute la tribunal. Dacă doriți, am să-i spun despre vizita dumneavoastră. Își privi ceasul de mână. De fapt, ar cam trebui s-o iau din loc.

Cu un zâmbet de scuză, se ridică în picioare pentru a-mi semnala că discuția luase sfârșit.

– N-aș putea să vă însoțesc? am întrebat. Mi-ar plăcea să-l cunosc pe domnul Salem.

Înainte de a răspunde, ezită un moment.

– Da, desigur. Tribunalul este foarte aproape.

Pe drum, mă complimentă pentru cunoștințele de limbă italiană.

– Eu mă descurc foarte greu în franceză, recunoscu el cu un zâmbet. Dacă n-ați fi vorbit atât de bine italiana, sunt convins că n-am fi reușit să comunicăm.

– Italiana pare să fie aici a doua limbă oficială. Sunt mulți italieni în Tripoli?

– Cam treizeci de mii. Noi am construit orașul nou. Frumos, nu-i așa? Ah, iată că am ajuns.

Împreună cu Arnelli, am intrat în clădirea tribunalului și am urcat o scară maiestuoasă. Ajunși la etajul doi, mă conduse într-o sală goală.

– Am puțină treabă, dar mă puteți aștepta aici. Voi reveni îndată ce-l voi găsi pe Salem.

Ieși din încăpere și se îndepărtă pe coridor. M-am așezat pe una dintre băncile rezervate publicului. După câteva minute, au început să apară bărbați, purtând aproape toți îmbrăcăminte arabă. Apoi au intrat și câteva femei complet ascunse sub voaluri.

La început nu mi-am dat deama de interesul pe care-l suscitam, însă in cele din urmă, toate privirile acelea insistente, m-au făcut să înțeleg că eram singura femeie neacoperită din încăpere. Am avut senzația că prezența mea era șocantă si nu după multă vreme am început să mă simt indecentă.

La intrarea curții, am constatat că magistrații și avocații mă studiau cu aceeași asprime. Pentru prima oară, am simțit că sunt obiectul ostilității și m-am abținut cu greu s-o iau la goană.

Într-un târziu, Arnelli și-a făcut apariția în ușă și mi-a făcut semn să ies pe culoar, spre marea mea ușurare.

– M-am întâlnit cu Salem, îmi spuse el. Nu știe unde se află domnul Cottens.

– Aș vrea să vorbesc cu dumnealui.

– Deja a plecat.

De ce așteptase ca Salem să plece înainte de a se întoarce? Doar știa că-l însoțisem la tribunal cu unicul scop de a vorbi cu respectivul.

– Cum l-aș putea contacta?

– Probabil că s-a dus la birou, dar n-o să vă spună nimic mai mult decât ce ați aflat de la mine.

Am avut sentimentul că, din cine știe ce motive, Arnelli nu dorea să-l cunosc pe Ahmed Salem. Cu toate astea, deși

împotriva voinței, îmi dădu adresa și-mi zise că era pe lângă Maidan Asoluhada. L-am salutat și am părăsit clădirea tribunalului.

***

Pe drumul spre hotel, am cumpărat ediția în limba italiană a unui ziar local și am cercetat-o grăbită în așteptarea mesei de prânz. Nu știam ce speram, sau mă temeam, să găsesc în jurnal. Pe cele patru pagini, nu erau decât scurte știri politice, anunțuri oficiale, reclame și relatări ale unor crime și accidente. Nimic să mă intereseze în mod special.

În restaurant, draperiile de la ferestrele largi care dădeau spre port fuseseră trase. Am ales o masă, dar înainte de a apuca să consult meniul, Eric își făcu apariția.

– Te deranjează compania mea?

Fără să aștepte răspuns, se așeză, iar presupunerea lui implicită că-i doream prezența mă irită.

– Și ce se întâmplă dacă mă deranjează?

– Fii mai inteligentă, Diana. Locuim în același hotel și trebuie să mănânc și eu. Ar fi ridicol să mă așez la altă masă. Se aplecă spre mine, zâmbind provocator. Ți-e frică?

– Sunt cea din urmă persoană de pe lume căreia i-ar fi frică de tine. Te cunosc mult prea bine.

Îmi ignoră replica răuvoitoare.

– Ai avut parte de o plimbare plăcută în dimineața asta?

– Nu sunt aici pentru plimbări. Am venit să-l întâlnesc pe Philippe și până n-am să dau de el, nu mă va interesa altceva.

– Cum plănuiești să-l găsești? Ai de gând să apelezi la farmece?

Am oftat, ignorându-i sarcasmul.

– Sau poate ai prefera să apelezi la poliție, continuă el ambiguu. Sunt alături.

Oare voia să-mi suscite bănuieli în privința legalității activităților lui Philippe?

– Aș fi mers la poliție dacă aș fi crezut că a avut vreun accident.

– Dacă acesta ar fi fost cazul, ar fi apărut o relatare în presa locală. Sunt foarte discreți în chestiuni de politică, dar nu pierd nici un accident, crimă sau dezastru natural – n-au acces la alte informații de interes. Uite ce-i, Diana, nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna doar fiindcă te găsești într-o țară străină. Dacă ai fi în Franța și Philippe ți-ar trage clapa, pur și simplu ai aștepta să apară și să-ți explice motivele.

– Nu-s în Franța.

– Ți-ai început cercetările?

I-am povestit despre vizita la Arnelli și așteptarea inutilă din sala de tribunal.

– În mod deliberat, Arnelli a aranjat lucrurile în așa fel încât să nu-l întâlnesc pe Salem, am concluzionat. Sunt convinsă că-mi ascunde ceva.

– Pun pariu că ai provocat senzație în sala aceea!

– A fost ca și când m-aș fi expus nud.

Râse.

– În Kuwait, ai fi fost obligată să porți voal, cu toate că ești cetățean francez.

– Glumești?

– Deloc. Până acum, ai văzut câteva femei libiene. Din cauza îmbrăcăminții, este imposibil să le deosebești, iar dacă ai fotografia vreuna, fără permisiunea soțului, ți s-ar confisca pelicula.

– Nu mi-am luat aparatul de fotografiat. Nu pricepi că nu-s aici în calitate de turist?

– Dacă rămâi, ai de ales între a sta în cameră și a ieși să descoperi frumusețile locului, așa că ai putea deveni turistă. Ai de gând să te măriți cu Philippe?

– Ce-ntrebare! Suntem logodiți.

– Ce răspuns! Și cu mine ai fost logodită.

– Ba nu, n-am fost.

– De ce susții așa ceva? Fiindcă n-am avut binecuvântarea părinților tăi? Nu te știam atât de tradiționalistă. Oricum, hai să presupunem că te măriți cu Philippe. Vei avea toată viața la dispoziție să-i fii alături, dar în Libia n-ai să stai decât scurtă vreme, așa că ar trebui să profiți de ocazie. Este o țară pe care merită s-o cunoști.

– Cu tine pe post de ghid?

– Nu. Mă tem că nu-i posibil. Din păcate, am de lucru. Dar te pot însoți din când în când. Începând de poimâine, de exemplu, voi avea două zile libere.

– Aș prefera să descopăr frumusețile orașului în compania lui Philippe.

– Ei bine, „ceva" este preferabil lui „nimic". Dacă te mulțumești cu mai puțin, sunt gata să-ți ofer umilele mele servicii.

Râdea, însă privirea îi rămăsese intensă și-mi urmărea cu atenție chipul. Oare ce voia? Orice ar fi fost, nu mă interesa; între noi, totul fusese spus de mult timp.

***

Nu mă puteam resemna cu acceptarea uneia dintre cele două alternative expuse de Eric: fie să rămân în cameră, fie să ies pentru a cunoaște frumusețile orașului. Trebuia să existe o modalitate de a-l descoperi pe Philippe. Poate prin compania la care lucra? Să-i sun la Zelten? Am hotărât să nu apelez la soluția asta decât în ultimă instanță, căci mi-era teamă că Philippe s-ar fi putut să nu dorească să se afle că mă chemase. Fusese atât de misterios …

Tata îmi dăduse numele unui bărbat de la ambasada franceză, pe care-l cunoștea, pentru cazul că aș fi avut nevoie de vreun ajutor neprevăzut. Mă gândisem să-i fac o vizită, dar aveam unele îndoieli. În biletul lăsat, Philippe spunea că pleacă pentru câteva zile. Dar nu scotea nici o vorbă despre destinație și dacă dorise ca nici măcar eu să n-o cunosc, era posibil să nu vrea s-o afle nimeni; așa că exista o șansă apreciabilă să nu se bucure de alertarea ambasadei. Și întrucât promisese că-mi va explica la întoarcere, s-ar fi putut să considere nerăbdarea mea ca pe o lipsă de încredere.

Cea mai bună variantă ar fi fost probabil o vizită la Ahmed Salem. Și așa Philippe s-ar fi putut supăra, dar măcar puteam să fiu sigură că Salem, avocatul lui, va fi discret.

Am telefonat la agenția Transturist și am întrebat de Musa, șoferul care-mi declarase că va fi oricând dispus să mă ducă oriunde aș fi vrut să ajung.

Scurt timp după aceea, Mercedesul lui alb cu negru trase la intrarea în hotel. Fără să știu de ce, am simțit că ar fi fost preferabil să nu-i explic exact unde doream să merg. Arnelli îmi dezvăluise că biroul lui Salem se afla în apropierea unei piețe numite Maidan Asoluhada și aceasta fu adresa pe care i-am dat-o lui Musa. Își închipui că vreau să vizitez orașul vechi și nu i-am dat nici un motiv să creadă altceva.

La sosire, refuză din nou plata. Agenția urma să aibă grijă de tot, zise el, adăugând, înainte de a demara, că-mi va sta mereu la dispoziție.

Maidan Asoluhada era la întâlnirea a două lumi. Pe o parte, zidul de protecție al vechii cetăți arabe; pe cealaltă, bulevardele drepte și largi ale orașului modern. Am așteptat ca mașina lui Musa să dispară în trafic și apoi m-am îndreptat spre biroul lui Ahmed Salem, de pe strada Omar Muctar.

Mi s-a spus că nu era acolo și că urma să se întoarcă peste o oră. Nedorind să-l aștept, m-am hotărât să dau o raită prin cartierul arab.

Vechiul Tripoli cunoscuse puține schimbări de la asediul spaniol care adusese orașul sub dominația Cavalerilor Ioaniți. Zidul de apărare rămăsese în picioare, iar în interiorul său străduțele formau un labirint complicat, ca în orice oraș arab – Casbah.

M-am oprit să urmăresc meșteri care făceau bijuterii de aramă și sculptau în lemn de măslin. Simplitatea moscheei de alături era fermecătoare. Cu fața la zid, doi credincioși se rugau, în vreme ce un al treilea se scălda în apa unei fântâni. Mai departe, vânzătorii își strigau marfa într-o piață sub cerul liber.

Am început să străbat străduțe din ce în ce mai înguste, care-și făceau loc printre clădiri joase. Uneori erau atât de strâmte încât soarele nu le lumina niciodată. Însă erau pline de viață: copii fericiți jucându-se neobosiți, bărbați discutând în grupuri sau mergând, femei purtând voaluri roz sau albe.

Hoinărind la întâmplare, am traversat întregul cartier fără să mai întâlnesc alt european; totuși, nici un moment nu m-am simțit în primejdie. Mulți oameni mă priveau cu o curiozitate indiferentă, dar fără pic de animozitate.

Dincolo de metereze, străjuia arcul de triumf construit de Marcus Aurelius pe vremea când Tripoli fusese colonie romană. O moschee nouă, zugrăvită în verde pal, se ridica mai sus de arc. În spate, se vedea marea.

Priveam moscheea când am observat un tânăr de douăzeci și ceva de ani, purtând niște pantaloni albaștri și o cămașă gri. Îmi părea vag familiar, dar nu-mi aminteam unde-l mai văzusem.

Verificându-mi ceasul de mână, am constatat că venise vremea să mă întorc la biroul lui Ahmed Salem de pe strada Omar Muctar. Am pornit-o înapoi pe același drum, încercând să mă descurc în labirintul orașului, dar destul de repede, spre disperarea mea, m-am rătăcit. Ajungând într-o fundătură, m-am retras și am cotit pe o străduță liniștită, pustie, cu excepția unei femei singure la oarecare distanță înaintea mea. Apoi, am auzit pași în urmă. M-am uitat și l-am văzut pe tânărul cu cămașă gri. Dintr-o dată, mi-am amintit unde-l mai văzusem: la tribunal, în dimineața aceea. Să fi fost doar o coincidență? Grăbind pasul instinctiv, mi-am dorit să fi fost sigură.

Am cotit la dreapta și am ajuns la o intersecție. Un bătrân decortica cereale, strivind boabele sub călcâie. Privirea lui lipsită de expresie se opri un moment asupra mea. M-am uitat peste umăr. Arabul cel tânăr era tot acolo. Acum eram convinsă că mă urmărea.

Mi-a revenit în minte avertismentul lui Eric și mi-am dorit să-l fi luat mai în serios. Oare individul intenționa să mă tâlhărească? Nimeni n-ar fi intervenit dacă-mi smulgea poșeta. Nu aveam mulți bani asupra mea, dar n-aș fi vrut să-mi pierd actele.

O teamă irațională mă cuprinsese. Singurul meu gând era să ajung cât mai repede în orașul modern, dar mă rătăcisem și aveam senzația că mă învârt în cerc. Bărbatul continua să mă urmărească îndeaproape și-mi era frică să mă opresc și să cer lămuriri cuiva. Mi-am pierdut stăpânirea de sine și am luat-o la fugă, unde vedeam cu ochii, nemailuând în seamă decât impulsul spaimei.

M-am împiedicat în pavajul de piatră denivelat și am căzut în genunchi, scăpând poșeta. Conținutul s-a împrăștiat pe jos.

– V-ați rănit, domnișoară?

Urmăritorul utilizase o franceză ireproșabilă. Se lăsă pe vine și începu să-mi adune lucrurile.

– Nu, n-am nimic.

– De ce alergați? mă întrebă el cu reproș.

I-am dat prima explicație care mi-a venit în minte.

– Am întârziat la o întâlnire și m-am rătăcit.

Mi-a înmânat poșeta și m-a ajutat să mă ridic.

– Unde trebuie să ajungeți?

– La Maidan Asoluhada.

– Nu-i foarte departe. Doriți să vă conduc?

– Nu … nu, mulțumesc. Doar să-mi spuneți cum să ajung.

Spre marea mea ușurare, m-a îndrumat fără să mai insiste să mă conducă și m-am descurcat cu ușurință. Acum, simțindu-mă iar în siguranță, nu-mi puteam explica atacul de panică resimțit mai devreme. De ce atribuisem acelui tânăr intenții rele? Din întâmplare, se deplasa în aceeași direcție, asta fusese tot. Fuga mea frenetică îmi părea acum ridicolă. Am dat vina pe Eric: avertismentul lui mă speriase.

***

Ahmed Salem, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu fața ciupită de vărsat, m-a întâmpinat cordial. Am vorbit în italiană.

– Mi s-a spus că m-ați căutat când lipseam, spuse el. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, mai ales fiindcă nu pot să vă dau nici o lămurire în privința domnului Cottens.

– Dar vă este client, nu-i așa?

– M-am ocupat de o problemă legală în numele lui, cu câteva luni în urmă. De atunci, n-am mai auzit de el.

Mi-am amintit că Arnelli menționase o concesiune.

– A apelat la dumneavoastră pentru o închiriere? l-am întrebat.

– Da, un apartament. Era o dispută asupra posesiei lui, dar s-a rezolvat și l-am închiriat.

În scrisorile sale, Philippe nu pomenise nimic despre așa ceva.

– Îl mai are încă?

– Nu știu. După cum v-am spus, asta s-a petrecut acum șase luni. Până acum, e posibil să se fi mutat.

– Mi-ați putea da adresa, totuși?

Tăcere. Ezita din același motiv pentru care Arnelli fusese reticent să mă ia cu el la tribunal? Ridică din umeri, predându-se.

– Strada Balatra, numărul șapte, la etajul al șaptelea.

Am părăsit biroul revigorată. În sfârșit, obținusem o informație precisă. Mă intriga faptul că Philippe nu găsise cu cale să-mi pomenească despre apartament.

Am ajuns pe strada Balatra după o plimbare de zece minute. La numărul șapte se înălța o clădire destul de modernă. În holul de la intrare se găseau rânduite, în ordinea etajelor, cutiile poștale, fiecare purtând câte un nume. Nici un

Philippe Cottens. Aparent, nu mai locuia acolo, așa cum sugerase Salem. Chiar și așa, am luat liftul și am urcat la etajul șapte.

Pe palier existau trei uși, purtând plăcuțe cu numele chiriașilor. Pe nici una nu apărea numele lui Philippe. Totuși, dacă stătuse acolo, poate că vreunul dintre vecini îl cunoscuse și mi-ar fi putut da relații despre el.

La două dintre sonerii n-a răspuns nimeni. Cea de-a treia ușă fu deschisă de o tânără subțirică, blondă, zbârlită. Mă privi suspicioasă.

– Cunoașteți un oarecare Philippe Cottens? am întrebt-o în italiană.

Rezultatul fu remarcabil: se albi la față, iar buzele începură să-i tremure.

– Cum? N-am reținut numele.

Vorbea italienește cu un accent franțuzesc atât de puternic încât am continuat în franceză, aceasta fiindu-i limbă maternă, în mod evident.

– Îl caut pe Philippe Cottens.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

Îmi trânti ușa în față. Descurajată, am rămas pe palier. Să se fi întrerupt și pista abia descoperită?

***

Pe drumul de întoarcere spre hotel, soarele începuse să apună. Dacă era să mă iau după ceea ce realizasem, aș fi putut foarte bine să-mi petrec ziua în cameră. Eram dezamăgită și plină de resentimente. De ce nu-mi ceruse Philippe să-mi amân călătoria până ar fi revenit la Tripoli, în loc să mă lase să

aștept de una singură într-un oraș străin, chinuindu-mă să aflu unde ar fi putut să fie și de ce plecase? Resentimentele mele erau amestecate cu neliniște. Atât Salem cât și Arnelli îmi răspunseseră la întrebări; totuși, la ambii simțisem reticență. Chiar și Eric …

Lângă hotelul Uaddan, la parterul unei clădiri, se găsea un magazin mare. Traversând strada, mi-am aruncat privirea în vitrină și am observat silueta unui bărbat, urmărindu-mă. Purta cămașă gri și pantaloni albaștri. Am fost convinsă că era același tânăr cu care mă întâlnisem în orașul vechi, dar traficul intens mă obligă să aștept până am ajuns pe celălalt trotuar, înainte de a mă întoarce. Însă în acel moment n-am mai văzut pe nimeni. Oare mă înșelasem? În ultimă instanță, cum să fiu sigură că-l recunoscusem într-o fugitivă reflectare în vitrină?

În hotel, m-am dus la recepție să întreb dacă nu-mi fusese lăsat vreun mesaj. Nimic. Nu puteam scăpa de senzația că Philippe uitase de mine.

Ca să-l evit pe Eric, am coborât la cină mai devreme, dar am constatat că mă aștepta deja. Refuzul de a mă așeza la masa lui ar fi putut împrumuta întâlnirii o semnificație pe care de fapt n-o avea.

Mă întrebă cum îmi petrecusem după-amiaza. I-am povestit vizita la Ahmed Salem, trecând sub tăcere spaima pe care o încercasem în orașul vechi.

– Știai că Philippe a închiriat un apartament? l-am chestionat.

– Nu, dar ce ți se pare atât de neobișnuit?

– Mi se pare ciudat că a făcut așa ceva la Tripoli, când el lucrează la sute ce kilometri depărtare. Tot dubios este și faptul că nu mi-a menționat nimic în scrisori.

– Din când în când, vine la Tripoli. Poate a considerat că e preferabil să locuiască într-un apartament în loc de hotel.

– Ei bine, acum nu-l mai are. M-am dus până acolo să văd dacă nu reușesc să aflu ceva.

– Te-ai deplasat în strada Balatra?

L-am privit surprinsă.

– Cunoști adresa?

– Adineauri mi-ai spus-o.

Eram sigură că n-o făcusem, dar nu mai eram în relații suficient de amicale încât să-mi permit să-l acuz de minciună.

– Ce sperai să afli, Diana? continuă el. Adu-ți aminte ce-a pățit nevasta lui Barbă Albastră din cauza curiozității.

– Mulțumesc pentru comparație. Sper că nu-ți închipui că-s în pericol?

– Depinde cum definești cuvântul pericol.

– M-am cam săturat de apropourile tale vagi, Eric! Dacă știi ceva, spune-o!

– Voiam numai să-ți sugerez că dacă scormonești în viețile oamenilor, s-ar putea să descoperi lucruri neplăcute.

– Nu scormonesc în viața lui Philippe. Și chiar dacă aș fi făcut-o, sunt convinsă că n-aș fi găsit nimic dubios. În ultimă instanță, este logodnicul meu.

– Cum dorești, zise el impertinent. Apoi, figura îi deveni serioasă. Ascultă-mă și fii răbdătoare. Așteaptă să primești vești de la Philippe și nu mai încerca să-i dai de urmă. Asta este cea mai înțeleaptă politică, poți să mă crezi.

– De ce?

Schimbă subiectul fără să-mi răspundă.

La sfârșitul cinei, i-am spus că sunt obosită și că doresc să mă retrag în cameră. Însă Eric avea alte planuri.

– Hai să ieșim la o plimbare. Vreau să discutăm.

– Și până acum ce am făcut? În afară de asta, parcă ziceai că n-ar trebui să ies din hotel noaptea.

Dacă avea ceva spus, de ce n-o făcuse în timpul mesei? Totuși, sperând că-mi va destăinui ce știa despre Philippe, am acceptat.

Era o noapte caldă. Minaretul moscheii se înălța ca un far. Am pornit spre malul mării, schimbând din când în când observații fără importanță. Eric și-a sprijinit coatele pe balustradă. Așteptam să înceapă, dar rămase tăcut. În cele din urmă, l-am întrebat:

– Știi unde se află?

– Cine?

– Philippe, desigur!

– Lasă-l încolo pe Philippe! N-am venit aici ca să vorbim despre el; trebuie să vorbim despre noi!

– Noi?

– Da, noi! Și mai ales despre trecutul nostru. N-ai vrut să mă asculți și mi-ai trimis înapoi toate scrisorile nedeschise. Cred că am dreptul la o explicație.

Era prea întuneric să-i pot vedea fața, dar vorbea ca și când s-ar fi referit la întâmplări petrecute cu o zi în urmă.

– De ce să mai dezgropăm trecutul, Eric? Nu mai am nimic împotriva ta.

– Nici o surpriză, având în vedere că nu eu am fost cel care a refuzat să asculte.

În dorința de a evita o ceartă, am spus pe un ton conciliant:

– Bine, să zicem că am greșit. Acum, e prea târziu pentru a rectifica.

– Nu-nțeleg de ce, din moment ce ai demonstrat că nu te prea deranjează anularea unei logodne.

– Ce-ar mai fi fost de reparat? Niciodată nu ți-ai asumat vreun angajament față de mine.

– Nu-i adevărat. Dar nu te nelinişti. Nu încerc o împăcare. Vreau numai să fiu judecat cu corectitudine. Îmi datorezi o şansă de a-ţi explica incidentul pe care l-ai folosit ca scuză pentru a-ţi călca promisiunea.

– Crezi că mi-am călcat cuvântul faţă de tine?

– Mi-ai promis că ai să te căsătoreşti cu mine îndată ce vei împlini douăzeci şi unu de ani şi apoi, cu două luni înainte ...

– Am descoperit că nu-mi erai fidel.

– Infidel? Fiindcă am scos la cină de câteva ori amica unui văr? Era singură şi se simţea pierdută. N-a însemnat nimic pentru mine şi n-a afectat în nici un fel iubirea pe care ţi-o purtam. Nu pretind că ceea ce am făcut a fost foarte corect, în lipsa unei explicări a circumstanţelor, dar n-am dat importanţă lucrurilor. Dacă m-ai fi iubit ...

În ciuda eforturilor mele de a rămâne detaşată, m-am simţit cuprinsă de mânie. De ce mai redeschidea Eric vechile răni? Era incapabil de fidelitate, iar eu nu puteam accepta lipsa ei. Foarte simplu!

– N-am sperat să treci cu vederea, zise el încetişor, dar credeam că mă vei ierta, din cauza circumstanţelor ... solicitante. Eram tânăr, departe de tine şi singur într-o ţară străină.

– Singur? N-aş prea zice. Aveai câteva femei la dispoziţie – pe rând, bănuiesc, deşi nu pot fi sigură.

– Am acceptat compania femeilor, dar nici una dintre ele n-a contat pentru mine.

– Cel puțin una a însemnat ceva, având în vedere că micile voastre „ieșiri la cină” s-au prelungit câteva luni.

– Nu-i adevărat! Ai fost greșit informată.

– Să nu ne mai încurcăm în detalii, Eric. Adevărul este că noi doi avem concepții foarte diferite despre dragoste. Ți-ar fi plăcut să mă adaugi haremului tău, numai că eu doream un bărbat care să mă iubească exclusiv.

– Te înșeli. N-am iubit decât o dată în viață. Aș fi fost un soț fidel. Dar ai distrus totul cu încăpățânarea ta și apoi, prin logodna stupidă cu Philippe.

Din nou mă cuprindea furia. Ranchiuna lui era rezultatul mândriei șifonate; poate că simțea o oarecare părere de rău că mă pierduse, dar era mai ales rănit că fusese înlocuit.

– Logodna mea nu-i stupidă și refuz să te mai ascult …

– Fii cinstită, Diana. Îl iubești cu adevărat pe Philippe, așa cum ne iubeam noi?

– Nu se pot compara situațiile. Am depășit vârsta la care m-aș fi putut mulțumi cu iluzii. Noi visam doar împreună; acum, prefer să trăiesc. Viitorul meu împreună cu Philippe nu va mai fi clădit pe nisipuri mișcătoare.

În întuneric, l-am auzit izbucnind în râs.

– Pe nisipuri poți să-ți instalezi un cort, iar propriul cort e mai bun decât un apartament închiriat sau o cameră de hotel. Ești sigură că nu regreți nimic, Diana?

– Nu mai mult ca tine.

Râse din nou.

– Am renunțat la regrete.

Capitolul 4

La revenirea în cameră, am încercat să-mi dau seama de ce adusese Eric în discuție subiectul despărțirii noastre. Probabil că unul dintre motive fusese dorința lui de a se justtifica, dar când m-am gândit la conversația avută mi s-a părut că încercase să-mi demonstreze că mă înlocuise. Spusese că nu mai simțea nici un fel de regrete. De ce? Fără îndoială, fiindcă găsise pe altcineva. Atunci când afirmase că nu iubise decât o singură dată nu se referise la mine.

Acuzele lui continuau să mă irite. Incredibil că dădea vina pe mine pentru despărțirea noastră! Nu-și negase infidelitatea; totuși, eu eram de vină fiindcă nu-l iertasem!

Când Philippe mă chemase la Tripoli, înțelesese oare că-mi dădea șansa de a-l revedea pe cel pe care-l iubisem în trecut? Cel puțin, acum puteam să-i spun că nu mai avea nici un motiv de gelozie. Eric își găsise o nouă dragoste și nu mai ținea la mine. Vestea ar fi trebuit să mă bucure, dar simțeam doar un resentiment care n-ar fi trebuit să existe și o tristețe inexplicabilă.

***

A doua zi dimineață, la ora zece, am fost deșteptată de țârâitul telefonului. Era domnul Arnelli, care mă invita la cină acasă la el, în seara aceea. Soția lui abia aștepta să mă cunoască. Cu toate că era o invitație complet neașteptată, am acceptat. În mod clar, Arnelli nu-mi spusese tot ce știa; speram să se fi răzgândit și să fie mai puțin secretos cu această ocazie.

Am sunat la recepție să întreb dacă primisem vreun mesaj telefonic sau vreo scrisoare și am fost iar dezamăgită. Am început să mă întreb cât mai aveam de așteptat la Tripoli. Nu-mi luasem mulți bani. Nu știam cât mă va costa camera de hotel dar, judecând după prețurile de la restaurant, mă temeam că nu voi avea cu ce să achit nota dacă șederea se prelungea.

Am chemat din nou recepția și m-am interesat de prețul camerei. Mi s-a spus că toate cheltuielile erau asigurate de Transturist. Asta m-a liniștit; Philippe se gândise la toate. Cunoscându-i meticulozitatea, ar fi trebuit să mă aștept la una ca asta. Funcționarul adăugă că, deși camera fusese rezervată pentru numai trei săptămâni, puteam rămâne mai mult, dacă doream. Informația căzu ca un trăsnet, așa încât am închis fără să mai răspund.

Trei săptămâni! Philippe mă rugase să vin cât de repede pot; totuși, plecase din Tripoli, făcându-mi o rezervare de trei săptămâni! Ce să însemne? Eram complet derutată. M-am decis să nu mai spun nimănui ce descoperisem și mai ales lui Eric.

La prânz, Eric nu făcu nici o referire la discuția de noaptea trecută. Începu să-mi povestească despre proiectele de construcții rutiere în care era implicat.

– Cât ai să rămâi în Libia? l-am întrebat.

– Câteva luni. După încheierea studiilor preliminare, mă voi întoarce în Franța.

– Și apoi te vei căsători?

Întrebarea îl prinse nepregătit. Însă își reveni rapid și răspunse zâmbind:

– Dacă ar fi după mine. Apoi schimbă brusc subiectul.

La despărțire, am savurat senzația de a-l anunța că nu aveam să-l văd la cină. M-a rugat să-mi petrec ziua următoare cu el. Întâi am declinat invitația, dar pe urmă am acceptat. Acum, știindu-l îndrăgostit de alta, nu mai aveam de ce să mă tem că va încerca să reînvie trecutul.

După-amiază, am vizitat un vechi castel de pe malul mării, care adăpostea un muzeu. Nu prea aveam ce face și m-am gândit că o schimbare de peisaj m-ar fi ajutat să-mi clarific gândurile.

După ce am admirat o colecție de mozaicuri, am urcat pe acoperiș. În fața mea se desfășura o imagine panoramică a orașului; minaretele și domurile albe, bulevardele rectilinii aflate încă în construcție, portul cu nave la ancoră și bărci de pescuit trase la chei și strălucirea albastră a mării pe fundal.

M-am sprijinit de parapet, iar întrebările ce nu-și găsiseră răspunsuri mi-au cuprins mintea. Ce aș fi putut face dacă trecea timpul și nu primeam vești de la Philippe? Nu-mi surâdea ideea de a mă întoarce la Paris fără să-l fi găsit. Oare îmi va furniza Arnelli doritele informații? Și cum rămânea cu Eric? Eram convinsă că știa mai mult decât îmi spusese.

Gândul îmi tot fugea la femeia de care se îndrăgostise. Oare cum arăta? O iubea suficient ca să-i arate fidelitate? Mie nu-mi fusese loial și n-o ascunsese. Mă rănise acea recunoaștere; murdărea trecutul și-mi ruina plăcerea de a-mi aminti de prima iubire. Până noaptea trecută, fusesem convinsă că nici unul dintre noi nu va mai avea parte de un sentiment atât de intens, însă acum aflasem ca regăsise emoțiile iubirii lângă altă femeie.

Mi-am alungat gândurile amare și am coborât în zona de muzeu ocupată de specimene împăiate ale animalelor din Sahara: șacali, hiene, vulpi, arici, gazele și uaddani. Paznicul îmi spusese că uaddana era pe cale de dispariție; ultimile exemplare puteau fi găsite în zone îndepărtate ale deșertului libian. Șacalii erau numeroși, dar și viața acestora era amenințată în vecinătatea orașului Tripoli.

Pe când părăseam muzeul, l-am zărit pe tânărul arab care mă urmărise cu o zi în urmă. Venea agale spre mine pe trotuarul celălalt. Uitasem de el. Încercasem să mă autoconving că repetatele noastre întâlniri se datorau numai întâmplării și fără să-l privesc, am continuat să merg de-a lungul fortificațiilor până la strada Adrian Pelt. Ajunsă la cele două obeliscuri care mărgineau scara ce cobora spre malul mării, am întors capul și m-am uitat în urmă. Era acolo.

Nu mai exista nici o îndoială că mă urmărea. Am simțit impulsul de a mă duce la el și de a-l întreba ce dorește, dar n-am avut curaj. În afară de asta, i-ar fi fost foarte simplu să se pretindă inocent.

Situația începea să mă îngrijoreze. Să-l fi angajat cineva să nu mă scape din ochi? Dacă da, cine? Și de ce? Nu-mi puteam

imagina ce motiv ar fi putut avea cineva să vrea să-mi cunoască toate mișcările în afara hotelului. Mi-am zis că tânărul acționa probabil din proprie inițiativă: mă văzuse umblând de una singură prin oraș, mă plăcuse și mă urmărea în speranța de a găsi prilejul să mă cunoască. Părea o explicație plauzibilă, iar dacă așa stăteau lucrurile, puteam avea unele neajunsuri, dar măcar eram în siguranță. Cu toate astea, mi-am propus să fiu în gardă.

***

Arnelli insistase să mă ia de la hotel. Și-a făcut apariția la opt fix.

– Noaptea, e preferabil să nu ieși de una singură, mi-a explicat el și a demarat.

– E periculos?

– Poate că da, poate că nu. Dar e mai bine să fii prevăzător.

Apartamentul lui era situat la ultimul etaj al unui bloc luxos din centrul orașului. Nevastă-sa m-a informat că mai dețineau și o casă la țară, unde-și petreceau vacanțele și câte un weekend din când în când.

Era o femeie scundă, plinuță, care fusese cândva atrăgătoare, dar renunțase la eforturile de a-și păstra silueta. Cina măreață pe care o pregătise era bogată în calorii și se servi, vizibil încântată, cu porții darnice. Reușea, în același timp, să reverse un șuvoi permanent de cuvinte care-l redusese pe soț la tăcere.

La terminarea mesei, am trecut în camera de zi pentru cafea și m-a întrebat dacă aveam vreo veste de la logodnicul meu.

Când îl vizitasem la birou, îi destăinuisem lui Arnelli circumstanțele vizitei mele la Tripoli. Deși continuam să nu cred că Philippe ar fi putut avea ceva de ascuns, nu-i puteam ignora purtarea neobișnuită, așa că am preferat să-i furnizez o variantă modificată a faptelor.

I-am povestit doamnei Arnelli că obținusem o vacanță neașteptată de la serviciu și hotărâsem, sub impulsul momentului, să-l vizitez pe Philippe la Tripoli, fără să-l anunț în prealabil; din păcate, la sosirea mea plecase deja și eram nerăbdătoare să-l găsesc înainte de terminarea vacanței.

Doamna m-a compătimit, iar eu l-am întrebat iar pe Arnelli dacă nu-mi putea sugera cum să-l găsesc pe Philippe. A repetat că n-avea cum să-mi fie de folos.

– De câtă vreme este în Libia? m-a întrebat soția.

– Opt luni.

– Până acum, n-ați mai încercat să-l vizitați?

– Libia este cam departe de Paris; în afară de asta, el nu prea are timp liber.

– V-a cerut să nu veniți?

– Nu, sigur că nu. Numai că n-am avut ocazia.

– Dar nu i-ați spus că veniți. Vă temeați că s-ar putea să nu fie de acord?

– Sunt convinsă că ar fi încântat să mă vadă.

– Vă scrie adesea?

– Da.

– V-a vorbit despre muncă și despre prieteni?

Întrebările indiscrete începuseră să mă exaspereze și a trebuit să fac eforturi pentru a-mi înăbuși impulsul de a i-o spune.

Arnelli și-a dat seama.

– Vă rog să iertați curiozitatea soției mele, a intervenit el. V-a îndrăgit și din cauza asta încearcă să priceapă.

– Ce să înțeleagă?

– De ce ați venit fără să aveți siguranța că-l veți întâlni pe logodnicul dumneavoastră.

– Mi-a scris că se află la Tripoli.

Au abandonat subiectul și au început să-mi dea sfaturi privind lucrurile pe care le-aș fi putut face pe timpul șederii în Libia. Arnelli era de părere că ar trebui să vizitez ruinele romane de la Sabrata și Leptis Magna. Lui și soției le-ar fi făcut plăcere să mi le arate, declară el.

– Vă mulțumesc pentru ofertă, am răspuns, dar cred că Philippe și-ar dori să mă ducă în acele locuri și l-aș dezamăgi dacă i-aș răpi plăcerea. Între timp, în Tripoli există o mulțime de priveliști demne de a fi văzute, deși trebuie să recunosc, abia aștept să fac o excursie în deșert. Mi-ar plăcea să văd niște cămile, de exemplu.

– Cămile? Nu-s greu de găsit. N-ați zărit nici una pe drumul de la aeroport?

– Când am sosit era noapte.

– Mâine dimineață, mergeți la Giumia și veți vedea câte cămile vreți.

– Logodnicul dumneavoastră trebuie să vă fi povestit despre acea piață, zise doamna Arnelli. După ce vă veți căsători, aveți de gând să reveniți în Libia?

Și se lansă într-un nou interogatoriu. Arnelli părea destul de stânjenit de indiscrețiile ei, dar am observat că-mi asculta răspunsurile cu mare atenție.

Venisem cu speranța de a obține vreo informație utilă. Acum, aveam impresia clară că mă invitaseră cu unicul scop de a mă trage de limbă. Să fi fost doar simplă curiozitate, sau prezența mea la Tripoli era motiv de îngrijorare?

***

A doua zi dimineață, m-am trezit devreme și am sunat ca de obicei la recepție să mă interesez dacă nu primisem vreun mesaj de la Philippe. Funcționarul păru să regrete că mă dezamăgea iar.

În afara bilețelului enigmatic primit la sosire, Philippe mă lăsase în întuneric. Lipsa de considerație nu-i stătea în fire și nu știam dacă să mă supăr sau să fiu îngrijorată. În cele din urmă furia învinse, fiindcă nu părea probabil să fi pățit ceva fără să mă poată avertiza. Ca răzbunare, am hotărât ca în lipsa lui să-mi fac șederea cât mai agreabilă.

Acceptasem să-mi petrec ziua cu Eric, dar trebuia să ne întâlnim abia la zece și jumătate. Aveam suficientă vreme să vizitez piața despre care-mi vorbise Arnelli. Am chemat agenția Transturist și l-am întrebat pe Musa dacă mă putea duce acolo.

Peste o jumătate de ceas, când am coborât în hol după ce-mi luasem frugalul mic dejun în cameră, Musa mă aștepta.

Piața Giumia era organizată într-un sat, la cinci kilometri de oraș. Pe drum, Musa îmi spuse că avea trei copii și-mi arătă cu mândrie fotografiile lor. Nu scosese nici o vorbă despre soție, dar n-am insistat asupra subiectului fiindcă mi se atrăsese atenția că e foarte nepoliticos să-l întrebi pe un musulman despre nevastă.

Drumul, umbrit de eucalipți, era foarte intens circulat, plin de mașini, căruțe și pietoni. La intrarea într-un sătuc cu căsuțe albe, joase, Musa trase pe dreapta și opri.

– Aici este piața, anunță el. Am să vă aștept.

Urmărind mulțimea, m-am trezit într-o zonă împrejmuită unde se făcea comerț cu cereale. Așezați lângă saci umflați, negustorii își înfundau mâinile aspre în grâne, lăsând boabele să li se scurgă printre degete. Măgăruși încărcați cu samare enorme erau conduși prin aglomerație. Lumina strălucitoare a soarelui pătrundea peste tot, transformând boabele de grâu sau curmalele în pepite aurifere, albind vechiturile de lână și făcând să lucească frunzele verzi de palmier.

Am trecut în altă înprejmuire unde erau expuse spre vânzare fructe și legume. În cele din urmă, am nimerit și târgul de animale. În interiorul unui țarc vast înconjurat de pereți văruiți, puteau fi văzute oi, capre, vaci, măgari și cămile.

Arnelli avusese dreptate: existau acolo cămile – numai dromadere, din cele cu o singură cocoașă – de toate dimensiunile, vârstele și culorile, de la alb-murdar până la maro-închis, trecând printr-o mulțime de nuanțe. Unele aveau picioarele legate, altele erau priponite de un par. Câteva aveau botniță. Indiferente la agitație și zgomot, se legănau neîncetat pe picioarele cu aspect fragil, mestecând imaginare fire de iarbă între dinții îngălbeniți.

– Vorbiți italiana, doamnă? m-a interpelat un bărbat înalt, cam de cincizeci de ani, purtând fes.

– Sunt franțuzoaică, dar înțeleg italienește.

– În Franța n-am ajuns, însă la Roma am fost o dată.

Cu o politețe liniștitoare, mi-a povestit că el și cămilele lui au apărut într-un film italienesc. Monologă o vreme despre cămile, subiect pe care-l cunoștea bine, apoi își ceru scuze și se îndepărtă. Scurta conversație îmi făcuse plăcere și am rămas convinsă că, afară de simpla dorință de a fi prietenos, nu avusese alte motive de a mă aborda.

Dintr-o dată, un zgomot asurzitor mă făcu să-mi ridic privirea. Câteva avioane cu reacție, aparținând unei baze din apropiere, străbătură cerul senin. Le-am urmărit până au dispărut în spatele unui pâlc de palmieri. Apoi ochii mi-au căzut asupra tânărului arab cu bluză gri.

Cum aflase că voi fi la piață, când eu însămi abia mă hotărâsem în ultimul moment? Am simțit dorința s-o iau la fugă, dar aglomerația era atât de mare încât înaintam agonizant de încet. M-am deplasat spre dreapta și m-am trezit lângă cămile – prea aproape! M-am retras brusc și am dat peste un măgar, am scăpat ca prin minune de copitele unui vițel și am nimerit în mijlocul unei turme urât mirositoare de oi.

Fără vreun semn de agitație, tânărul continua să mă urmărească. Am pornit iar spre cămile. A procedat la fel. Începusem să-mi pierd capul. Cu toate că încercam să mă liniștesc, spunându-mi că nu mi se putea întâmpla nimic acolo, înconjurată de atâția oameni, am simțit că salvarea mea depindea de viteza cu care reușeam să mă întorc la Musa și la Mecedesul lui.

Mi-am făcut loc prin mulțime, împingând cu frenezie, dând oamenii la o parte cu mâinile și coatele. Am auzit exclamații mânioase, dar eram atât de dominată de panică încât nu-mi mai păsa ce impresie lasă purtarea mea.

În final, am ajuns la drum. Când am zărit partea din spate a taxiului, am rupt-o la fugă. Musa a coborât și mi-a ieșit speriat în întâmpinare.

– Ce s-a întâmplat, doamnă?

Am privit peste umăr. Individul rămăsese în urmă, dar era încă acolo, pe drum.

– Musa, îl cunoști pe omul acela?

– Nu cred. V-a deranjat?

Mi-am înăbușit pornirea nebunească de a izbucni în râs. Deși nu-l puteam acuza de nimic, a declara că mă deranjase mi se părea o gravă subevaluare a realității.

– Nu, am răspuns. Numai că … mi s-a părut că l-am mai văzut. Nu contează. Te-aș ruga să mă duci înapoi.

Capitolul 5

Era aproape unsprezece, când Musa mă lăsă în fața hotelului. Pe trotuar, Eric mergea încoace și încolo, așteptându-mă. De la distanță, îmi amintea de Philippe, fiindcă ambii erau înalți și bruneți, dar asemănarea se oprea aici.

– Ai o expresie ciudată, îmi spuse el. Unde ai fost?

– Iartă-mi întârzierea. M-am dus la piața Giumia.

– Și a fost interesant?

Eram gata să-i povestesc despre bărbatul cu bluză gri, dar m-am răzgândit. Eric ar fi râs de mine.

– Cel mai mult mi-au plăcut cămilele – dromaderii.

– Nu-i necesar să fi atât de exactă, zise el cu un zâmbet. Le poți numi cămile, cum face toată lumea.

– Ei bine, oricum, m-a distrat să le văd.

– A fost nesăbuit din partea ta să colinzi de una singură.

– Nu eram singură. Era o asemenea aglomerație încât abia mă puteam mișca.

– Asta n-are nici o relevanță ...

– Important este că n-am pățit nimic.

Eric trecu peste argument cu o ridicare din umeri și îmi oferi brațul. Mă conduse până la un Fiat parcat în apropiere și-mi deschise portiera.

– Ne putem permite. Este mașina de serviciu.

Tapiseria nu era într-o stare perfectă, dar motorul torcea plăcut. Eric conducea cu siguranța de sine cunoscută de mine.

– Unde mergem? l-am întrebat.

– Mai întâi, vom lua masa la un restaurant de pe malul mării, situat în afara orașului.

– Și după aceea?

– Vom face o plimbare cu mașina și-ți voi prezenta niște zone din împrejurimi. Putem merge să vizităm ruinele romane de la Sabrata. Ce părere ai?

– Îmi convine.

I-am răspuns fără nici o ezitare, cu toate că nu-l mințisem pe Arnelli atunci când afirmasem că nu vreau să fac excursii până la apariția lui Philippe. Acum simțeam cu totul altceva. De ce să mă tem că l-aș putea dezamăgi pe Philippe când el nu-mi arătase nici un pic de considerație?

Am ieșit din oraș și am traversat suburbiile. Într-un târziu, Eric a părăsit drumul și a oprit mașina pe marginea unei plaje pline de pescăruși.

Restaurantul se afla la oarecare distanță. Era aglomerat, dar Eric rezervase o masă lângă fereastră. Meniul oferea un sortiment bogat de preparate arabe și italiene. Preferând să mă mențin la lucruri cunoscute, m-am rezumat la mâncarea italienească.

– Nu te atrage bucătăria locală? mă întrebă Eric după plecarea chelnerului. N-ai vrea să încerci o friptură de cămilă?

– Ai mâncat carne de cămilă?

– Mai des decât ți-ai putea închipui. În orașele de provincie și în sate este foarte des folosită.

– E bună?

– Da, atunci când provine de la un animal tânăr. Carnea cămilelor bătrâne nu-mi place, dar se pare că nu toată lumea îmi împărtășește gusturile. Majoritatea celor pe care le-ai văzut azi-dimineață la piață vor ajunge în măcelării.

– Aș fi preferat să nu-mi spui. Îmi imaginam că se vor întoarce în deșertul libian, de unde provin.

– Sunt aduse mai ales din Tunisia.

– Gata cu romantismul!

Căldura și reflectările soarelui în apa mării îmi dădeau senzația că aș fi fost în vacanță și, pentru moment, am uitat de ce mă aflam în Libia. Eric mă privea concentrat. În ochii lui negri am deslușit lucirea pe care cândva o atribuisem iubirii. Cât de tare mă înșelasem!

– De ce nu mi-ai spus nimic despre femeia aceea? am vrut să știu.

Arăta nedumerit.

– Care femeie?

– Cea care te-a făcut să-ți uiți regretele.

Un moment, păru să nu priceapă, apoi izbucni în râs.

– Ești geloasă?

– Nu fi absurd! Ne cunoaștem de prea mult timp ca să putem păstra secrete. Ai aflat totul despre mine; știi cât de mult îl iubesc pe Philippe ...

– Nu, asta nu știu și nici nu doresc să aflu. Lasă-l pe Philippe; deja i-am auzit numele de prea multe ori. Îți mai aduci aminte de Mortefontaine?

Sângele mi s-a ridicat în obraji. Totuși, nu era nimic rușinos în amintirile trezite de acel nume. Abia ne cunoscusem, când am plecat împreună cu un grup de prieteni să petrecem o zi la țară, lângă Mortefontaine. În vreme ce discutam veseli cu ceilalți, ochii ni s-au întâlnit. Fără cuvinte, fără nici un gest, ne-am dat seama dintr-o dată de atracția reciprocă.

Magia momentului îmi era atât de proaspătă în memorie încât, atunci când Eric a adus vorba, nu mi-am mai putut păstra indiferența. Emoția care mă cuprinsese nu i-a scăpat și-l cunoșteam suficient de bine ca să-mi dau seama că-i făcuse plăcere.

Menționă și alte locuri, evocând întâmplări, refăcând pas cu pas lanțul evenimentelor care ne uniseră. Voiam să-i spun să se oprească, dar refuzul de a-i asculta amintirile ar fi însemnat o recunoaștere a faptului că mă răneau încă.

Apoi, am început a reînvia și eu trecutul, dar pe un ton amuzat, până ce în final am ajuns să vorbesc singură. Când și-a lăsat privirea în jos, m-am oprit. Reluase jocul acela crud, dar cedase primul.

– Ai dreptate, i-am spus. Nu mai e amuzant.

Și-a ridicat ochii spre mine. Erau plini de lacrimi.

– Eric, ce s-a întâmplat?

– Nimic. Mi-a intrat soarele în ochi.

Nu era o explicație satisfăcătoare. Cuprinsă de remușcări, mi-am dat seama că mă menținusem în defensivă de când ne

reîntâlnisem în Tripoli. Mă gândisem numai la mine, fără să doresc să aflu dacă elanul lui se datora doar singurătății. Dacă era îndrăgostit, îmi închipuiam că trebuia să fie și fericit, dar poate că avea alte motive de tristețe.

– Eric, nu vreau să fiu indiscretă, dar dacă te pot ajuta cumva…

I-am atins mâna și l-am simțit tresărind.

– Să mă ajuți, Diana? a întrebat cu blândețe.

S-a aplecat și mi-a sărutat mâna. Atingerea buzelor lui m-a afectat atât de puternic încât am rămas locului, privindu-i capul aplecat, până ce a murmurat:

– Nici o grijă, Diana, sunt fericit.

***

Dar când ne-am întors la mașină și am pornit spre Sabrata, nu părea deloc fericit.

Treceam printr-un peisaj rural, cu împrejmuiri joase de pământ care delimitau plantații de smochini, agave și cactuși uriași. Ici și colo apăreau puțuri cu ghizduri din bârne; de la distanță, aduceau cu niște coarne de gazelă. Copii desculți se jucau în praful roșcat, în preajma cocioabelor pătrate. Măgăruși și cămile pășteau alene la umbra palmierilor.

Am observat că majoritatea mașinilor pe lângă care treceam erau conduse de libieni. Numeroșii membri ai coloniei italiene din Tripoli nu păreau să se aventureze prea des în afara orașului.

– Ai mulți amici libieni? am întrebat.

– Sunt câțiva, mai ales colegi de serviciu.

– Dar Philippe? El cum se are cu localnicii?

Eric îmi arătă în zare un crâng de măslini și niște coloane albe.

– Privește, acolo este Sabrata.

– Nu mi-ai răspuns.

Ridică din umeri, nerăbdător.

– De câte ori trebuie să-ți repet că n-am chef să vorbesc despre Philippe?

– Dar erați prieteni, pe vremuri, nu-i așa?

– Suntem încă, „oficial". Numai că logodna voastră n-a prea contribuit la strângerea relațiilor dintre noi.

– Nu i-am spus niciodată despre fosta noastră relație.

– Nici o surpriză.

– Atunci, ce-ar putea avea împotriva ta?

Eric se întoarse să mă privească.

– Nu ți-a trecut prin cap că s-ar putea să nu mă omor după compania celui care mi-a luat locul?

– Ridicol! Mie mi-ar plăcea s-o cunosc pe iubita ta!

N-a răspuns. După expresia figurii, mi-am dat seama că ar fi fost inutil să insist.

Ruinele Sabratei erau împrăștiate pe țărm, dominate de structura impozantă a amfiteatrului. De-a lungul secolelor, izolarea orașului antic îl protejase de nepăsarea distructivă a constructorilor în căutare de piatră, așa că rămăsese aproape intact. Pereții despărțitori se mențineau la verticală, străzile aveau încă pavaj, iar statuile vegheau asupra templelor în ruină.

Ascultam neatentă explicațiile lui Eric, încercând să pricep.

Ajunși în amfiteatru, am urcat până la ultimul șir de locuri. Acolo, cu hainele fluturând în briză, am cuprins cu privirile o priveliște extraordinară a ruinelor. La întoarcere, piciorul mi-a alunecat pe o lespede netedă și Eric m-a prins. Când i-am simțit brațele cuprinzându-mă, genunchii mi s-au muiat

inexplicabil și au trecut câteva momente până să reușesc să mă desprind din îmbrățișare. Mi-am aruncat ochii spre el și am fost surprinsă de expresia care-i lumina fața: părea să fie gata să izbucnească în râs. Am continuat să cobor mai prudentă, nedumerită de amuzamentul lui și de tremurul care-mi afecta încă picioarele.

Pe drumul de întoarcere la Tripoli, în vreme ce umbrele palmierilor se alungeau, iar cerul căpăta o nuanță de roz strălucitor, Eric afișa o atitudine lipsită de griji. M-am gândit că dorește să mă facă să-i uit lacrimile, primele pe care le văzusem la el.

Dar la intrarea în oraș a devenit mult mai serios.

– Ce planuri ți-ai făcut pentru mâine? mă întrebă el.

– N-am hotărât încă.

– Continui să dorești să-l cauți pe Philippe?

– Desigur.

– N-am cum să te opresc, dar sper că vei fi mai prudentă decât azi-dimineață.

– Ce vrei să spui?

– Ți-am mai spus că a fost prostesc din partea ta să colinzi de una singură prin piața Giumia.

– Iar eu ți-am mai explicat că nu aveam de ce să mă tem în mulțimea aceea. În afară de asta, la nevoie m-ar fi protejat șoferul.

– Nu prea văd cum, având în vedere că-și parcase mașina la intrare și rămăsese acolo.

– Cum de știi una ca asta? l-am întrebat tăios.

– Am presupus. Am trecut și eu pe acolo. Știu că mașinile sunt parcate de-a lungul drumului și am văzut că șoferii așteaptă la volan.

Era plauzibil. Am respins bănuiala care-mi încolțise în minte. Nu m-ar fi putut urmări la piață fără să-l zăresc și era ridicol să-l suspectez că mă spionase.

Opri la un restaurant ca să cinăm, apoi mă conduse la hotel. Intră în hol împreună cu mine, dar zise că dorea să facă o plimbare înainte de a urca în cameră. Am fost puțin surprinsă că nu mă invitase să-l însoțesc, deși probabil că l-aș fi refuzat, din cauza oboselii.

A rămas cu mine cât am așteptat liftul. Apoi mi-a luat mâna, a dus-o la buze, a sărutat-o și a murmurat:

– Îți mulțumesc, Diana.

Pe când mă pregăteam de culcare, am continuat să-i simt atingerea buzelor pe mână.

Greșisem, acceptând să-mi petrec atât de multă vreme cu el. Nu mă neliniștea ceea ce simțisem când mă cuprinsese în brațe, la Sabrata: experiența îmi demonstrase cât de înșelătoare putea fi atracția fizică. Dar nu ținusem seama de relația care existase cândva între noi. Acea intimitate se reinstalase progresiv de-a lungul zilei, chiar atunci când ne rezumasem la vorbe nesemnificative și acum îmi dădeam seama că putea fi periculoasă.

Philippe era cel care ar fi trebuit să-mi ocupe gândurile. Dar de la sosire, Eric îmi atrăsese atenția mult prea des.

Ar fi fost mai înțelept să-l evit, dar cum s-o fac dacă locuiam în același hotel? Cea mai bună protecție o constituia chiar Philippe, cu condiția ca lipsa lui să nu se mai prelungească. Ca să-mi verific sentimentele față de el, era imperios necesar să-l revăd cât mai repede.

***

A doua zi, eram hotărâtă să-mi reiau eforturile de a-l găsi pe Philippe, cu atât mai mult cu cât Eric se dăduse peste cap să-mi abată gândurile. Încercarea lui de a-mi zădărnici cercetările însemna că probabil exista ceva de descoperit.

Nu voiam să sun la firma angajatoare din Zelten, dar nu exista nici un motiv să nu încerc să-i scriu pe acea adresă. Îmi părea rău că nu mă gândisem mai devreme.

Dacă mi-aș fi urmat primul impuls, scrisoarea ar fi exprimat mai multă animozitate decât anxietate. A fost necesar s-o rescriu de câteva ori până să-i imprim tonul afecuos al epistolelor trimise din Franța. Am apelat la serviciul de mesagerie rapidă.

Altă sursă de informații pe care n-o exploatasem suficient era apartamentul închiriat de Philippe. Proprietarul ar fi trebuit să știe când și-a anulat contractul de închiriere, dar mai întâi era necesar să aflu cine deținea apartamentul. M-am dus în strada Balatra.

Am avut noroc. La intrare, am întâlnit o italiancă bătrână care, judecând după sacoșa din mână, tocmai ieșea la cumpărături. I-am spus că eram în căutarea unui apartament de închiriat și am întrebat-o dacă știa unde să mă adresez. Din avalanșa de detalii inutile cu care m-am procopsit, am reușit să extrag faptul că blocul aparținea unei companii, că birourile erau situate în apropiere și că existau câteva apartamente libere, cu toate că erau cam scumpe.

– Aici totul este piperat, concluzionă ea, oftând resemnată.

Mi-am notat adresa și numele directorului și am plecat grăbită.

Discuția cu managerul libian a fost scurtă. Mi-a dezvăluit că Philippe nu-și anulase contractul de închiriere și că, după

știința lui, ocupa încă apartamentul nr. 3 de la etajul șapte, cel unde fusesem primită atât de rece. Amintindu-mi micuța franțuzoaică blondă și privirea ei ostilă, am fost asaltată de o idee foarte neplăcută. N-am stat s-o aprofundez. Totuși, Philippe ar fi putut subînchiria apartamentul fără știrea proprietarului.

M-am întors la apartament. La etajul șapte, am citit numele de pe ușă: Marceline Lafont. De data asta, n-aveam de gând s-o mai las să scape atât de ușor.

Când a deschis, am făcut un pas și am blocat ușa cu piciorul, împiedicând-o să mi-o trântească iar în nas. Deschise gura să protesteze, dar i-am tăiat vorba.

– Iartă-mă, dar trebuie să discutăm.

Ne-am măsurat una pe cealaltă, ca doi combatanți, cu toate că n-aveam nimic împotriva ei. Părea mai vârstnică decât apreciasem prima oară. Era trasă la față și avea cearcăne în jurul ochilor.

– Ce dorești? m-a întrebat.

– Îl caut pe logodnicul meu, Philippe Cottens. N-are rost să pretinzi că n-ai auzit de el, atâta vreme cât apartamentul e închiriat pe numele lui.

La auzul cuvântului „logodnică”, un zâmbet ambiguu îi arcui buzele palide.

– Îți pierzi vremea dacă-ți închipui că ai să-l găsești aici.

– L-ai văzut de curând?

– Nu.

– Când ți-a subînchiriat apartamentul?

Înainte de a răspunde, făcu o pauză.

– Stau aici de câteva luni. Cred că nici nu se mai află în Libia.

– Săptămâna trecută, când m-a chemat, era aici.

Dacă i-aș fi vorbit grecește, n-ar fi putut arăta mai nedumerită.

– Te-a chemat la Tripoli? Ești sigură?

– Bineînțeles. Altfel n-aș fi venit.

– Ei bine … Ce-aș putea spune? Eram convinsă că s-a întors în Franța. Poate că m-am înșelat. De fapt, nu-l cunosc prea bine.

– Dacă știi ceva despre el, aș …

– Nu vreau să fiu amestecată în afacerea asta, mă întrerupse ea. Am și așa destule probleme!

Mă prinse de umăr și mă împinse pe palier. N-am opus rezistență; n-aveam nici un drept să intru cu forța. Închise ușa și am auzit cum trage zăvorul. Nu-mi rămânea decât să plec.

În mod vizibil, nu-mi spusese tot ce știa, dar îmi dăduse o idee. Eram aproape sigură că Philippe nu părăsise Libia și găsisem mijlocul de a mă convinge.

Birourile agenției Transturist se găseau pe bulevardul Istiklal. M-am îndreptat grăbită spre adresă. La o intersecție, am auzit pași în urmă. M-am întors și l-am recunoscut pe tânărul arab. Îmi zâmbi amical, de parcă am fi fost prieteni vechi. De astă dată eram atât de supărată încât am uitat de prudență.

– Ce dorești de la mine? l-am întrebat.

– Nimic, domnișoară.

– Oriunde m-aș duce, dau peste tine. A devenit exasperant!

– N-o fac dinadins. E pură coincidență. Tripoli nu este un oraș prea mare.

– Ieri, erai afară din oraș, în piața Giumia.

– Toată lumea trece pe acolo. Sunt tunisian și am venit aici ca turist, ca și dumneavoastră. Nici o surpriză că vizităm uneori aceleași locuri.

Naționalitatea lui explica fluența cu care vorbea franceza și era foarte posibil să fie un turist inocent. Îmi lăsasem oare imaginația s-o ia razna?

– Mă numesc Taoufik Djelloud, continuă el. Sper să-mi rețineți numele. Ne vom mai întâlni și dacă veți avea probleme, nu ezitați să-mi cereți ajutorul.

Aveam senzația că sunt luată peste picior. Dar se îndepărtă, înainte să i-o pot spune.

La agenția turistică, funcționara italiancă m-a întrebat dacă eram satisfăcută de șederea la Tripoli. I-am răspuns că nu aveam nici o plângere la adresa serviciilor.

– Nu prea folosiți serviciile taxiului nostru, zise ea. V-a deranjat cu ceva Musa?

– Nu, Musa este foarte amabil, dar nu prea am nevoie de mașină. Îmi puteți spune când a fost rezervată camera mea de hotel?

– Cu o săptămână înaintea sosirii dumneavoastră.

– Și ați discutat cu Philippe Cottens, când a făcut rezervarea?

– N-a venit în persoană. Ne-a contactat la telefon și a doua zi a trimis banii.

De ce folosise Philippe serviciile unei agenții pentru a rezerva o cameră la hotelul în care locuia? N-avea nici o logică.

Observându-mi expresia perplexă, funcționara întrebă neliniștită:

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuia să ne întâlnim, dar el nu mai este aici și mă întreb dacă nu s-o fi întors cumva în Franța. Poate că s-a produs vreo încurcătură în ce privește datele.

– Nu prea cred. Ați apărut exact când am fost anunțați că veți veni.

– Chiar și așa, aș vrea să știu dacă nu cumva a părăsit Libia cu avionul sau cu vreun vapor. Este posibil?

– Am să verific la companiile de transport și am să vă dau de știre. Veți fi la hotel, după-amiază?

– Da.

– Am să vă sun îndată ce voi avea ceva de raportat.

La recepția hotelului, funcționarul mă anunță că fusesem căutată la telefon de mama și că dorea s-o sun. M-am decis să mai amân. În momentul de față, îmi venea greu să însăilez o minciună plauzibilă, iar dacă le spuneam adevărul, părinții ar fi insistat să mă întorc acasă. Nu voiam să-i neliniștesc, dar nici să plec fără să-l fi văzut pe Philippe nu mi-ar fi plăcut.

Când am coborât pentru prânz, nu l-am găsit pe Eric. Am simțit ușurare.

Mai târziu, după ce citisem vreo oră în propria cameră, femeia de la agenție m-a sunat ca să-mi spună că numele lui Philippe nu figura pe listele de pasageri ale companiilor de transport aeriene sau maritime.

– Mi-au trimis copii ale listelor începând din ziua în care a făcut rezervarea, zise ea. Doriți să mă interesez dacă nu cumva a trecut granița cu autobuzul sau trenul?

– Nu, nu-i necesar.

I-am mulțumit și am închis. Dacă nu se întorsese în Franța, eram convinsă că se găsea încă în Libia. Oricum, niciodată nu mă îndoisem de asta.

Capitolul 6

La vremea cinei, Eric mă aștepta în restaurantul hotelului.

– Credeam că lucrezi în deșert, i-am spus. Cum reușești să revii în oraș în fiecare noapte?

– E o călătorie lungă, dar merită să eviți somnul în cort. Prefer confortul unei camere. Totuși, în următoarele două zile n-ai să mă mai vezi. Trebuie să mă duc la Ghadames. Dar spune-mi cum ți-ai petrecut ziua. Ai mai făcut vreo descoperire?

– Am aflat că Philippe nu și-a reziliat contractul de închiriere. Pentru moment, apartamentul este locuit de o femeie. Probabil că i l-a subînchiriat.

– Ai văzut-o?

– Da, însă nu mi-a dat vreo informație utilă.

– Nici măcar privind felul în care l-a cunoscut pe Philippe? m-a chestionat el, pe un ton sugestiv.

– M-aș descurca și fără insinuările tale, am replicat, iritată.

– Nu insinuez nimic; fac doar o supoziție normală. Când o femeie se mută în apartamentul unui bărbat, este natural să te gândești că sunt … foarte buni prieteni.

– Nu toți bărbații sunt ca tine.

– N-ai vrea să-mi explici de ce, atunci când un bărbat este plicticos, femeile îl consideră întotdeauna statornic?

– Eric! Am totală încredere în Philippe, iar spusele tale sunt absurde!

Am încercat să-mi stăpânesc furia. Înțelesesem în ce stare de spirit se afla și nu doream să mă cert cu el.

– Pe unde ai mai umblat? continuă el.

– Am trecut pe la agenția Transturist. Încercam să mă conving că n-a părăsit țara.

Figura lui Eric îngheță, iar în ochii lui am citit neliniște.

– Ei bine?

– Numele lui nu apare pe nici o listă de pasageri.

– Ce te-a făcut să crezi că ar fi putut să plece din Libia?

– Marceline Lafont, femeia din apartamentul lui Philippe, zicea că … Ce-ai pățit?

Devenise atât de palid încât am bănuit că-i era rău, dar îmi răspunse nerăbdător.

– Nu-i nimic. Ce ți-a spus?

– Credea că se întorsese în Franța.

– Și … asta a fost tot?

– Da.

M-a izbit expresia de ușurare de pe chipul lui.

– Ce anume te temeai că mi-a spus? am insistat.

– Să mă tem? Nu fi fraieră. Nici măcar n-o cunosc. Continui să-l aștepți pe Philippe?

– Desigur.

Eric renunță la subiect și inițiativa mi-a convenit.

La terminarea cinei mă întrebă:

– Vrei să mergem la o plimbare cu mașina?

Programul de divertisment al localului era pe cale să înceapă. Cum n-aveam chef să revăd prestația stângace a iluzionistului, am acceptat invitația.

Am luat-o pe drumul paralel cu coasta. Imediat ce am depășit suburbiile, Eric a parcat mașina cu fața spre mare. Eram absolut singuri, înconjurați numai de sunetul valurilor ce se spărgeau pe plajă și al vântului foșnind prin palmieri.

Mașina era decapotabilă. Lăsându-mi capul pe spate, am admirat nenumăratele stele, mai multe decât apucasem vreodată să văd. Erau atât de dese încât păreau să se contopească într-un soi de bură luminiscentă.

Vocea lui Eric mă trezi din reverie.

– Nu te temi?

– Dac-aș fi în pericol, nu mi-ai lua apărarea?

– Și dacă pericolul ar veni din partea mea?

Eram pe cale să izbucnesc în râs, dar nu mi-a dat timp. Dintr-o mișcare, m-a tras spre el și m-a sărutat pe buze. Cuprinsă de un fel de amețeală, m-am lăsat pradă sărutării. Când mi-am dat seama ce se petrecea, l-am împins cu violență.

– Oprește-te! N-ai nici un drept să faci una ca asta!

Protestul a venit prea târziu, dar a avut darul de a mă elibera de senzația de slăbiciune. Eram atât de surescitată încât primul impuls a fost s-o iau la fugă. Am încercat să deschid portiera; el m-a împiedicat.

– Nu fi proastă. N-am vrut să te supăr.

Fierberea internă lăsă loc mâniei. Eram furioasă pe el, dar mai mult pe mine însămi.

– Ciudat mod s-o arăţi! am replicat, abia reuşind să mă stăpânesc.

– Poate, dar acum ştii cât de periculos poate deveni Tripoli noaptea.

– Pericolul ăsta nu există numai la Tripoli! Nu te-ai schimbat. Cu gura ta, mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de altcineva şi totuşi ...

– Am spus eu aşa ceva? Nu-mi amintesc.

– Nu contează. În ce mă priveşte pe mine, nu contează decât că eu sunt logodită!

– A, da, cu bătrânu' Philippe. Ce părere ai despre felul cum te sărută?

– Nu doresc să mai discutăm! Du-mă înapoi la hotel!

– Cum vrei.

Porni motorul şi se îndreptă spre oraş.

M-am sprijinit de portieră, cât mai departe de el. Ce se petrecuse cu mine? Să mă fi fermecat noaptea înstelată, sau poate că sărutul lui Eric mă făcuse să uit pe moment despărţirea noastră, logodna cu Philippe şi ani care trecuseră?

Începu să fredoneze. Am recunoscut melodia: cândva, ascultasem împreună acel refren şi-l adoptasem cu romantism, considerându-l „cântecul nostru".

– Nu poţi fredona altceva?

– Nu-ţi place cântecul?

– Îmi displace faptul că l-ai ales tocmai pe acesta.

– Nu l-am ales. Întâmplător, mi-a trecut prin minte, atâta tot. Nu știam că are vreo semnificație aparte pentru tine.

Mințea, dar n-am zis nimic. Mai marcase un punct, reușind să mă facă să admit că-mi aminteam melodia și semnificația ei. Pentru restul drumului, ambii am rămas tăcuți.

Parcă lângă hotel și-mi deschise portiera.

– Ai să mă ierți? mă întrebă el pe când coboram.

Stătea înaintea mea, măsurându-mă cu un zâmbet ușor batjocoritor. Era atât de sigur pe sine! Ce dorise să demonstreze cu acel sărut? Că era capabil să mă facă să-l uit pe Philippe, dacă-și punea mintea? Sigur, nu putea trage asemenea concluzie din momentul meu de slăbiciune, chiar dacă-l măgulise.

Mă pusese într-o situație imposibilă, dar n-aveam de gând să-i dau satisfacția de a recunoaște.

– N-aveai nici un drept să mă săruți, i-am răspuns, dar te iert.

Mă conduse până la intrarea în hotel, apoi îmi ură noapte bună și se întoarse la mașină, fără să-mi spună unde se ducea. Nu că m-ar fi interesat.

Am urcat în cameră și am rămas în fața ferestrei multă vreme, gândindu-mă. Mă bucuram că urma să fie departe de mine în următoarele două zile și speram să nu mai rămân niciodată singură cu el. Poate că Philippe avea să se întoarcă înainte ca cele două zile să se termine.

Cu toate că nu dădeam cine știe ce semnificație întâmplării din mașină, n-aveam cum să neg faptul că începusem să nu mai fiu atât de sigură de sentimentele mele pentru Philippe. Îmi era tot mai greu să înăbuș gândul că mă abandonase. Mă îndoiam de el și de mine.

Pentru prima oară, am simțit impulsul de a pleca acasă în Franța, fără să mai deslușesc misterul. Știam însă că n-am s-o fac. Philippe mă rugase să aștept și mă simțeam datoare să-i dau șansa de a se explica.

***

Duminică, m-am dus la slujbă. La ieșirea din catedrală, m-am întâlnit cu familia Arnelli. Am invitat-o pe doamnă la un ceai, după-amiază, la hotel. Nu era o simplă curtoazie; știind-o atât de vorbăreață, speram că departe de influența soțului ar putea scăpa vreo informație folositoare.

Era o zi așa de frumoasă încât am pornit într-o plimbare fără țintă. Apoi, dându-mi seama că mă apropiasem de strada Balatra, m-am hotărât să-i mai fac o vizită Marcelinei Lafont. Deși n-o planificasem, acum mi se părea esențială. Mi-am amintit de reacția lui Eric atunci când îi spusesem că am discutat cu ea și de vizibila lui ușurare când înțelesese că nu obținusem nici o informație despre Philippe. Ținând seama de manifestări, fusese convins că ea știa ceva important. Trebuia să aflu ce.

Spre surprinderea mea, ușa apartamentului a fost deschisă de bătrânica pe care o întâlnisem în holul de la intrare cu o zi în urmă.

– E acasă Marceline? am întrebat-o.

– Da. Intră. M-a condus în camera de zi. Ia loc. Am s-o anunț că ești aici.

Am cercetat încăperea, iar privirea mi-a fost imediat atrasă de o fotografie în ramă de argint. Era poza lui Philippe. Apropiindu-mă, am citit dedicația: Pentru draga mea Marceline. Scrisul îi aparținea.

Încă nu-mi revenisem din surpriză când ea a intrat. Era lividă și aș fi putut jura că în ochi i se citea teroare. Am arătat spre fotografie.

– Și-mi spuneai că abia dacă-l cunoști!

– Așteaptă o clipă.

O conduse pe bătrână și se întoarse singură.

– Îmi face gospodăria, explică ea. I-am cerut să întrerupă lucrul și să revină mâine. Nu voiam să vorbim de față cu ea.

– Fotografia aceea mi-a spus deja destule!

Scoase poza din ramă, o întoarse și-mi arătă data de pe spate.

– După cum vezi, mi-a fost dată acum trei ani. Înainte de logodna voastră. Mi l-ai luat!

– Și ai venit la Tripoli ca să-l recucerești?

– Sunt soră de caritate. Lucrez în Libia.

– Asta nu-mi răspunde la întrebare. Când ai sosit în țară, știai că Philippe e aici?

– Da. Voiam să-l revăd, într-adevăr, dar acum îmi pare rău, crede-mă.

Părea tot mai nervoasă, însă nu-mi stătea capul la o scenă de gelozie.

– Unde este el?

– Habar n-am. Ți-am mai spus asta. Ultima dată când l-am văzut a fost acum două săptămâni. Cu vreo lună înainte, ne certasem. Voia să ne împăcăm. S-a strecurat ca un hoț …

Își acoperi gura cu pumnii strânși, ca pentru a-și stăvili cuvintele.

– De ce zici „ca un hoț”?

– Pentru că m-a furat.

Afirmația îmi păru atât de deplasată încât m-am întrebat dacă era în toate mințile. Dacă n-ar fi existat fotografia, aș fi putut-o lua drept o mincinoasă patologică. M-am abținut s-o chestionez pe tema presupusei tâlhării și am încercat s-o readuc la realitate.

– Nu ți-a spus încotro a plecat?

– Ăsta-i ultimul lucru pe care mi l-ar fi destăinuit! Dar te asigur că n-are nici un rost să-l mai cauți în Libia. A părăsit țara.

– Marțea trecută, era încă aici.

Speranța îi relaxă figura neliniștită.

– L-ai văzut?

– Nu, dar mi-a scris, cerându-mi să-l aștept.

Bilețelul era în poșetă. I l-am arătat.

– E într-adevăr scrisul lui, recunoscu ea. Nu mai pricep. Eram convinsă că s-a făcut nevăzut pentru totdeauna. Ascultă-mă! Între mine și Philippe nu mai există nimic. Te rog, nu te mai întoarce aici. N-are nici un rost și mi-ar putea provoca neplăceri.

– Nu vrei să mă ajuți să dau de el?

– Chiar de mi-ar sta în putință, n-aș face-o. Singurul meu sfat este să nu mai rămâi în Tripoli. Scapă, cât încă mai poți.

Devenea din ce în ce mai nervoasă și frământată. Mi-am dat seama că nu avea rost să încerc să mai aflu ceva de la ea, fiindcă nu era în stare să poarte o conversație rațională.

Pe când mă pregăteam să plec, îmi spuse dintr-o dată:

– Caută-l pe Saad ben Ibrahim Abed. Era prieten cu Philippe.

– Unde locuiește?

– Pe strada Grama Fresgleem.

Mi-am scos agenda și am notat numele și adresa. Când am terminat, ea a adăugat:

– Dacă-l găsești, spune-i că Philippe e un hoț și că nu mai vreau să am de-a face cu el. În nici un fel.

***

Am rătăcit pe străzile scăldate în soare până am ajuns la malul mării și m-am prăbușit pe o bancă, simțindu-mă amețită și tulburată. Poza și dedicația, vorbele incoerente ale Marcelinei, teama ei … Începeam să mă întreb dacă nu cumva visasem.

Cerul era la fel de albastru și senin ca totdeauna. Atmosfera pașnică avu darul de a mă liniști.

La oarecare distanță l-am descoperit pe Taoufik, tunisianul, privind spre port. Supravegherea încăpățânată la care mă supunea îmi părea, prin comparație cu cele abia aflate, mult mai puțin supărătoare. Philippe mă înșelase! Cu greu reușeam să concep așa ceva.

Deși o cunoscuse pe Marceline înainte de a se logodi cu mine, era clar că-și reluaseră relația, ea mutându-se în apartamentul închiriat de el. La fel ca Eric, Philippe mă trădase. Ar fi trebuit să mă simt lezată, dar nu eram decât uimită. Avusesem atâta încredere în Philippe încât încă nu eram dispusă să-l judec fără să-i dau ocazia să se apere.

Eram hotărâtă să-l tratez cu mai multă corectitudine decât pe Eric. De data asta urma să-mi fie mai ușor să fiu dreaptă, din cauză că eram mult mai puțin implicată emoțional. Din prima clipă, fusesem conștientă de diferența între afecțiunea pe care i-o purtam lui Philippe și pasiunea arzătoare, nestăvilită pe care o simțisem față de Eric. Înainte de a lua vreo decizie, trebuia să aștept să-l ascult și pe Philippe. Ca să fiu cinstită, speram că se va dovedi vinovat, fiindcă asta mi-ar fi dat libertatea de a rupe logodna cu conștiința împăcată.

Dintr-o dată, m-am rușinat de gândurile mele. Mi-am spus că aparențele puteau fi foarte înșelătoare. Poate că Marceline era o femeie dezechilibrată pe care Philippe o ajutase doar din milă și nu-mi spusese nimic doar ca să evite să se laude cu propria omenie.

Mi-am amintit acuzația de hoție și am fost convinsă că trebuia să-i tratez întreaga poveste cu mult scepticism. Oricine l-ar fi cunoscut ar fi râs de ideea că ar putea fi considerat hoț. Cât privea sfatul ei de a părăsi de îndată Tripoli, nu-l puteam trata cu seriozitate. Dar ce era cu acel Saad Abed, omul care fusese bun prieten cu Philippe, după spusele ei? Mă întrebam dacă n-ar trebui să încerc să-l caut. Nici nu mai eram sigură că doream să-l găsesc pe Philippe.

După câteva ore, revenită la hotel și disecând iar toată situația, mi-am dat seama că nehotărârea mea se evaporase. Trebuia să clarific lucrurile o dată pentru totdeauna. Ar fi fost o copilărie s-o las baltă. Întrucât găsisem o urmă, n-aveam decât să insist și să văd ce informații voi obține. Tocmai eram pe cale să ies din cameră pentru a porni în căutarea domnului

Saad Abed, când recepționerul sună să-mi anunțe sosirea doamnei Arnelli. Uitasem de invitația lansată, dar m-am grăbit să cobor și s-o întâmpin.

Îndată ce ne-am așezat în fața câte unei cești de ceai, mi-am dat seama cât de multă dreptate avusesem să contez pe limbuția ei. După vizita de azi-dimineață, ezitam să aduc în discuție numele Marcelinei; dar n-a mai fost necesar.

– Încă n-ai aflat nimic despre logodnicul tău? m-a întrebat ea.

– Nu, nu prea.

– Știai că a închiriat un apartament?

– Păi, am …

– Cred că ar trebui să-l vizitezi. Este pe strada Balatra. Acum locuiește acolo o prietenă de-a lui, o femeie. Poate că-ți dă vreo informație utilă.

M-am prefăcut ignorantă.

– Cine este?

– Numele ei e Marceline Lafont și este soră medicală. I-a fost foarte ușor să găsească de lucru aici. Acum câteva zile, guvernul a scos la concurs o sută de posturi de medici și o sută cincizeci de locuri pentru asistente, așa că …

Nedorind să se îndepărteze de subiect, am întrerupt-o.

– Îl cunoștea pe Philippe înainte de a veni aici?

– Am auzit că se știau de multă vreme. Dar nu fi supărată. Nu este o rivală, deși ea își făcuse iluzii.

– Ce fel de iluzii?

– Au existat zvonuri că era pe cale să se mărite cu Philippe. N-am habar dacă ea le-a lansat, dar știu sigur că n-a făcut nimic să le împiedice. Din cauza asta am fost atât de surprinși la venirea ta. Nu știusem că Philippe era logodit deja în Franța.

– Așa că nu știați care dintre noi era adevărata logodnică. Și pe mine începea să mă chinuiască aceeași întrebare.

– Nu, n-a fost așa. Nimeni nu credea că se va căsători cu Marceline. Era vorba doar de speranțele ei. Altfel nici nu ți-aș fi pomenit despre ea.

– Ați avut dreptate să-mi povestiți.

– Mi-am zis că ar fi preferabil să auzi adevărul de la mine, decât să-ți ajungă la ureche o versiune distorsionată de bârfă.

Mi-am înăbușit zâmbetul. Dacă n-ar fi existat intervenția doamnei Arnelli, n-aș fi avut parte de cine știe ce bârfe tripolitane.

– M-am întâlnit deja cu Marceline Lafont.

– Zău? Atunci n-avea nici un rost să-ți …

– Nu, mă bucur că mi-ați spus toate astea, fiindcă ea nu mi-a prea dat informații. Părea îngrozită. Nu cumva știți de ce?

– N-am nici o idee. Probabil că te-ai înșelat.

Nu era cazul. Frica ei fusese vizibilă. Dar am abandonat subiectul și am întrebat:

– Cunoașteți un bărbat pe nume Saad ben Ibrahim Abed?

O surprinsesem, dar și-a revenit rapid.

– Saad Abed? Cine ți-a vorbit despre el?

– Marceline spunea că ar fi fost prieten cu Philippe.

– Așa deci! E geloasă. Nu trebuie să iei seama la ce spune.

– Cum adică, „geloasă”?

– Abed are o soră despre care se spune că ar fi foarte frumoasă. Locuiesc împreună. Deși afară este întotdeauna acoperită de văl, în casă poartă haine europene. Philippe o admira, dar n-ai de ce să-ți faci griji.

Nu-mi făceam probleme, în ciuda episodului Marceline, pentru că nu-l credeam pe Philippe atât de nestatornic încât să aibă o aventură. Cu atât mai puțin, două.

– Cine este Saad Abed?

– Un fost beduin care a adunat o avere uriașă. Aici se întâmplă asemenea lucruri, din cauza petrolului. Generează câștiguri enorme și bună parte din bani rămân în mâna intermediarilor. În ultimii zece ani, mulți oameni au adunat averi, pe căi nu tocmai licite. Succesul i s-a urcat la cap lui Abed și umblă niște zvonuri îngrozitoare pe seama lui. Ar fi o mare eroare să-l deranjezi în vreun fel. Cred că ai face mai bine să te ferești de el.

Am asigurat-o că n-aveam nici o intenție de a intra în conflict cu Abed și i-am mulțumit pentru informații.

În concluzie, pierdusem trei zile ca să aflu ceea ce toată lumea din Tripoli știa: că Philippe reluase o veche poveste de dragoste cu Marceline și că lucrurile păruseră destul de serioase pentru a justifica zvonul că se vor căsători.

Probabil că și Eric fusese la curent. De ce nu mă avertizase? Să-i fi fost teamă că aș fi luat-o drept dovadă de gelozie? Nu, imposibil, având în vedere că iubea pe altcineva. Poate că nu voise să-mi spună ceva atât de neplăcut. Dar vestea mă rănise oare cu adevărat?

Capitolul 7

Când am primit apelul telefonic de la Zelten, mi-am spus că în sfârșit aveam să vorbesc cu Philippe. În loc de asta, am discutat cu o secretară, care mi-a comunicat că scrisoarea mea ajunsese la firmă, dar că nu putea fi predată destinatarului întrucât domnul Cottens nu mai lucra pentru E.R.P.C.

– Cum?! am exclamat. Când și-a dat demisia?

– La începutul lunii. Nu ne-a lăsat nici o adresă, așa că nu putem decât să vă trimitem scrisoarea înapoi. Deoarece a fost recomandată, m-am gândit că s-ar putea să fie vorba de ceva urgent și v-am sunat să vă explic situația.

– Vă mulțumesc foarte mult. Vă rămân recunoscătoare.

Am pus la loc receptorul. Vestea demisiei lui Philippe mă zguduise mai mult decât descoperirea existenței Marcelinei. Purtarea lui devenea și mai de neînțeles. De ce-mi ceruse să vin, având în vedere că nu mai avea nici un motiv să rămână în Libia? Să-și fi găsit altă slujbă? Dacă da, unde? Și de ce nu-mi anunțase schimbarea?

Până acum, toate eforturile de a-l găsi eșuaseră. Nu-mi mai rămăsese decât un lucru de făcut: trebuia să discut cu Saad Abed.

I-am telefonat. Mi-a răspuns o menajeră și m-a informat că nu puteam obține o întrevedere cu el decât dacă, în prealabil, îi trimiteam o scrisoare în care să-mi explic solicitarea. Am insistat până când a căzut de acord să-l întrebe dacă nu era dispus să facă o excepție în cazul meu. Când s-a întors, m-a informat că acceptase să mă primească după-amiază la patru.

Cerul fusese acoperit de nori întreaga dimineață, dar când Musa veni să mă ia, orașul sclipea din nou în razele soarelui.

Când i-am dat adresa, și-a uitat obișnuita discreție și m-a întrebat:

– Mergeți să-l vedeți pe Saad Abed?

– Da. Nu mă așteptam să-i recunoști adresa.

– Cunosc Tripoli ca pe propriul buzunar.

Câteva minute mai târziu, Musa a oprit la o stație de benzină.

– Nu durează mult. Trebuie să alimentez.

A intrat în benzinărie în vreme ce lucrătorul făcea plinul. Am observat că n-au încăput decât câțiva litri, dar nu i-am spus nimic lui Musa.

Peste alte douăzeci de minute, ne-am oprit în fața unei clădiri impunătoare cu trei etaje, înconjurată de un parc imens.

Ajunsesem prea devreme, așa că, atunci când servitorul m-a condus într-un salon luxos, am avut vreme să admir mobila și tablourile. Apoi, s-a deschis o ușă și a apărut Abed. Mai degrabă plinuț, de statură medie, părea în jur de patruzeci și cinci de ani. S-a înclinat politicos.

– Ați venit să vorbim despre Philippe? mă întrebă el în italiană. El unde este?

Dezamăgirea m-a făcut să mă bâlbâi.

– Dar eu … Adică … Tocmai asta voiam să vă întreb.

– Nu el v-a trimis la mine? Atunci, cine?

– Marceline Lafont.

I-am povestit cum ajunsesem la Tripoli, apoi i-am descris încercările de a-l găsi pe Philippe și conversația purtată cu Marceline, dar nu i-am repetat acuzația că Philippe ar fi tâlhărit-o. Abed m-a ascultat cu interes și surpriză. Mă urmărea atent, cu ochi suspicioși și vicleni. Mi-am dat seama că doamna Arnelli avusese dreptate să mă prevină în privința lui.

– Am să fiu sincer, zise el. Îl cunosc destul de bine pe Philippe de vreo șase luni, dar nu mi-a pomenit niciodată de dumneavoastră. Până să plece din propriul apartament și să se cazeze la hotelul Uaddan, credeam că era logodit cu Marceline Lafont.

– Nu știți pe unde ar putea fi acum?

– Aveam o idee, dar ceea ce mi-ați spus schimbă situația. Și eu aș vrea să dau de el. Mai avem de rezolvat niște afaceri.

– L-am căutat peste tot. Am sunat până și la Zelten. Nu mai lucrează la E.R.P.C.

– Știați că a fost dat afară?

– Dat afară? Imposibil!

Presupusesem că și-a dat demisia. Nu mi-ar fi putut trece prin minte că Philippe, mereu atât de conștiincios și eficient, ar fi fost dat afară de la firma la care lucra de atâta vreme.

– Nu, nu-i imposibil. Am destule cunoștințe în companiile petroliere, inclusiv la E.R.P.C., ca să știu ce vorbesc. A fost dat afară.

– De ce?

– Habar n-am. Nu l-am mai văzut de atunci.

– Dar nu-i sunteți prieten?

– E o formulare cam forțată. Noi doi n-avem aceeași idee despre amiciție.

După felul în care vorbise, mi-a devenit clar că, dintr-un motiv oarecare, avea un dinte împotriva lui Philippe. Am priceput că nu era probabil să-mi devină aliat și că nu mai aveam ce obține prin prelungirea conversației. Înainte de a pleca, l-am rugat într-o doară să mă anunțe dacă afla ceva despre Philippe.

Seara, revenit de la Ghadames, Eric mi s-a alăturat în sala restaurantului. Aveam atâtea întrebări încât nici nu știam de unde să încep. Îmi rezolvă dilema, atacând primul subiect:

– De ce te-ai dus să-l vizitezi pe Saad Abed?

– Cine ți-a spus?

– N-are importanță. Trebuie să renunți la comportamentul acesta imprudent, Diana. Abed este periculos.

– Iar exagerezi.

– Nu, deloc. E bogat, puternic, lipsit de scrupule și nemilos. De ce ai apelat la el?

– Marceline Lafont mi-a spus că Philippe îi era prieten.

– Și-o fi pierdut mințile? Toată lumea știe că nu se înțelegeau.

Această declarație demonstra că, indiferent ce ar fi pretins, Eric era mai informat decât crezusem în privința detaliilor vieții lui Philippe.

– Mi-e foarte clar că aș fi putut evita multe eforturi dacă ai fi fost mai cinstit cu mine. Nu consideri că-i timpul să renunți la ascunzișuri?

Mă privi printre gene.

– Ce crezi că ar fi trebuit să-ți spun?

– Ceea ce știi despre Philippe.

– Ca de exemplu?

Primul lucru care-mi veni în minte a fost relația lui Philippe cu Marceline, dar nu doream s-o discut cu Eric.

– Să zicem, faptul că nu mai lucrează pentru E.R.P.C.

– Dacă ți-aș fi destăinuit că a fost concediat din cauza … lipsei de probitate profesională, m-ai fi crezut?

– Ce idee stupidă!

– Vezi! Orice ți-aș spune, refuzi să asculți.

Cu tot scepticismul și lipsa de convingere, doream să aflu tot ce avea de spus.

– Am să ascult. Povestește-mi!

– Trebuie să-ți mărturisesc, nu fac decât să repet ceea ce am auzit, deși pare să fie vorba de lucruri binecunoscute la Tripoli. Nu-s informații verificate de mine. Ai habar cum se obțin concesiunile petrolifere?

– Nu prea.

– În schimbul plății, guvernul acordă unei companii dreptul de prospectare a unui teritoriu, pe o anumită perioadă de timp, de obicei opt ani. La fiecare doi ani, compania este obligată să renunțe la un sfert din teritoriul concesionat – oricare sfert. Apoi teritoriul respectiv este cedat unei companii rivale.

– Așa că, mai întâi trebuie să renunți la porțiunile cele mai nepromițătoare ale concesiunii, nu-i așa?

– Bineînțeles.

– Atunci, cum de mai sunt interesate alte companii?

– Metodele de prospectare se îmbunătățesc continuu. De exemplu, unele dintre cele mai bogate zăcăminte au fost

descoperite pe teritorii deja cercetate de alte firme. Așa că alegerea părții care va fi cedată este o treabă foarte importantă. La E.R.P.C., decizia depindea în mare măsură de rapoartele lui Philippe. Restul este ușor de presupus.

– Nu-mi cere să ghicesc. Spune-mi.

– Ținând seamă de sfatul lui Philippe, compania a renunțat la un teren pe care, după numai două luni, a fost găsit un zăcământ uriaș.

– Ei bine, și ce-i cu asta? Oricine poate greși.

– Compania a apreciat altfel situația. Cine ți-a spus că Philippe a fost concediat?

– Abed. Dar nu mi-a explicat de ce.

Eric izbucni în râs.

– Probabil că, dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o facă. Firma rivală, cea care a găsit petrolul, se pare că a obținut concesiunea prin intermediul lui.

Mi-am amintit că Abed declarase că ar fi avut unele „afaceri neterminate” cu Philippe. Să se fi referit la o eventuală mită?

– Povestea ta este greu de crezut, am comentat.

– Nu-i o „poveste”. Știam că Philippe nu mai lucra la E.R.P.C., dar abia ieri am aflat explicația, adevărată sau falsă.

– O crezi reală?

– În domeniul petrolului se învârt atât de mulți bani încât e foarte ușor să cazi victimă tentației. Da, cred că e adevărat, deși e numai o părere personală. Mai ai și alte întrebări?

– Da. Ce are Abed contra lui Philippe?

– N-o să-ți placă …

– Nu-ți face griji din cauza asta.

– Bine, dar trebuie iar să scot în evidență că unele lucruri nu le știu cu siguranță. Abed are o soră logodită cu un bărbat

aparținând uneia dintre cele mai influente familii din Libia. Căsătoria asta i-ar fi extrem de utilă lui Abed … dacă ar avea loc.

– Există vreun impediment?

– Abed a făcut eroarea de a i-o prezenta lui Philippe, iar ea s-a îndrăgostit. Cu complicitatea unei menajere, a reușit să iasă din casă și să-l întâlnească.

De astă dată, a fost rândul meu să râd.

– Deci, după tine, Philippe este un fel de Don Juan!

– Nu-i necesar să fii Don Juan pentru a capta atenția unei tinere care a dus o viață izolată, departe de lume.

– Nu-i chiar atât de sălbatică. Am auzit că e destul de emancipată ca să poarte în casă haine europene, ceea ce înseamnă că toți prietenii lui Abed au avut ocazia s-o vadă fără văl.

– Văd că ai fost informată și în privința ei. Dar nu știai se pare că ea și fratele ei sunt tuaregi. La ei – adică la cei care respectă încă tradițiile – bărbații poartă voal, nu femeile. Fapt este că a fost ținută într-o izolare strictă, mai ales de când măritișul ei a devenit o afacere atât de promițătoare pentru Abed.

– Pentru un fost conducător de cămile …

– Niciodată n-a fost conducător de cămile; e o simplă poveste. Și-a început cariera ca funcționar bancar.

– Îi înțeleg ambiția, dar nu pricep cum ar fi pusă în pericol căsătoria surorii de cele câteva întâlniri cu Philippe.

– Asta demonstrează cât de puține știi despre arabi. Alte nelămuriri?

Nu voiam să vorbesc despre Marceline cu el.

– Nu. La restul întrebărilor voi aștepta să-mi răspundă Philippe.

Figura lui Eric deveni tristă.

– Ai insistat să-ți povestesc tot ce știu, iar acum te-ai supărat pe mine din cauza asta.

– Nu mi-ai spus nimic nou. Ai repetat o serie de bârfe și ți-a făcut plăcere. Ăsta este motivul pentru care m-am supărat.

– Nu-i corect, Diana!

Poate că da. Nu puteam nega că „bârfele” lui se potriveau cu ceea ce aflasem din alte surse. Dacă mi-ar fi relatat toate astea la venirea mea, le-aș fi considerat doar niște invenții răuvoitoare, însă nu puteam crede că doamna Arnelli, Marceline Lafont și Saad Abed conspirau să mă inducă în eroare.

Un singur lucru îmi provoca perplexitatea. Cele aflate la Tripoli îmi demolaseră părerea bună despre Philippe; totuși, venisem fiindcă el mă rugase. Desigur, nu intenționase să mă lase să-i descopăr infidelitatea și pierderea slujbei pe motiv de necinste! Dacă dorise să rupem logodna, ar fi existat modalități mai puțin neplăcute și mai ieftine.

Eram mai hotărâtă ca niciodată să dau de el, deoarece doream să cunosc adevărul, chiar dacă începusem să mă tem de el.

***

A doua zi, am primit două scrisori. Prima venea de la mama și exprima neliniștea provocată de faptul că nu mai avea vești de la mine. Cealaltă, scrisă în italienește, nu era semnată. Scrisul era atât de stângaci încât era greu de descifrat.

„Îl căutați pe domnul Cottens. Pot să vă spun unde se află, dar am nevoie de bani fiindcă sunt foarte sărac. Mâine, duceți-vă

la Leptis Magna. Am să vă aștept la ruine, la ora două după-amiază. Aduceți bani și nu pomeniți nimănui despre această scrisoare. Dacă nu veniți singură, n-am să scot nici o vorbă."

Plicul purta ștampila poștei din Tripoli. De ce-mi cerea anonimul – după scris dedusesem că era vorba de un bărbat – să vin la Leptis Magna, la o distanță de șaizeci de kilometri? Povestea mi se părea cusută cu ață albă, dar mi-am zis că nu prea aveam de ales. Nu puteam refuza o șansă de a-l găsi pe Philippe, indiferent cât de improbabilă.

Desigur, nu aveam intenția să-i dau de știre lui Eric despre planurile mele. Considerând că era preferabil să-l evit complet, am luat cina în cameră.

Când a sunat să mă întrebe de ce nu coborâsem la restaurant, am pretextat o durere de cap. Nu m-a crezut, dar n-a comentat, rămânând convins că-l ocoleam fiindcă eram încă supărată pe el.

***

În dimineața următoare, l-am căutat pe Musa și l-am rugat să vină să mă ia de la hotel. După ce a sosit, în vreme ce-mi ținea portiera ca să pot urca în mașină, i-am spus unde doream să ajung. Înainte de a reveni la volan, se repezi în hol, pretextând că trebuie să-și anunțe soția că nu mai avea cum să cumpere ceea ce-i ceruse.

Curând, ne aflam pe drumul spre Leptis Magna. Toți banii de care dispuneam se aflau în poșetă, o sută cincizeci de lire libiene. Eram hotărâtă să-i dau numai contra unor informații utilizabile.

Ne deplasam spre est, pe lungul drum de coastă ce unea Tunisul de Cairo, iar peisajele îmi provocară senzația că am fi transgresat spre perioada biblică. Turme de oi păzite de ciobani în veșminte de lână; femei acoperite cu văluri care scoteau apă din fântâni; cămile deplasându-se maiestuos și legănat și măgăruși abia mișcându-se sub poveri.

Ajunși la Leptis Magna, am descoperit cu surprindere că locul era complet pustiu. Ținând seama de experiența de la Sabrata, mă așteptam să întâlnesc măcar câțiva turiști.

L-am lăsat pe Musa la intrarea pe șantierul arheologic și am pornit-o pe aleea umbroasă care ducea spre ruine, în aceeași singurătate absolută.

Anonimul meu corespondent nu-mi dăduse indicații precise asupra locului de întâlnire. Văzând despre ce suprafață vastă era vorba, omisiunea mi-a devenit suspectă. Nu erau ruinele vreunui mic centru colonial, ci ale unui oraș vast, cu străzi largi, forumuri spațioase, temple maietuoase și nenumărate alte clădiri.

Colindam la întâmplare, neștiind ce aș mai putea face, sperând că mai devreme sau mai târziu voi fi contactată. Curând, am ajuns la un amfiteatru și am urcat până la ultimul rând de locuri. Acolo, puteam fi observată de departe; era locul ideal ca să aștept să fiu abordată.

În fața ochilor, mi se așternea panorama întregului oraș; era însă o așezare moartă, complet lipsită de mișcare. Nu vedeam decât coloane înalte, pereți năruiți, temple goale și, ceva mai departe, malul mării, unde ruinele portului erau spălate de valuri înspumate.

Am rămas pe loc multă vreme, dar în cele din urmă mi-am dat seama că individul nu avea să mă contacteze într-un loc atât de expus, chiar dacă mă văzuse. Măcar îi dădusem ocazia să mă observe. Poate că mă aștepta prin preajmă.

Am coborât. De îndată ce am ieșit din amfiteatru, am simțit că eram urmărită. Auzeam pietricele rostogolindu-se și uneori chiar zgomot de pași, dar în acel talmeș-balmeș de ruine era imposibil să-mi dau seama de unde veneau. De câteva ori m-am oprit și am așteptat; nu s-a arătat nimeni. Eram pe cale să-mi pierd răbdarea când, depășind un cot al drumului, m-am pomenit în fața unui arab îmbrăcat în haine europene.

– Sunteți Geraldine Montanier? mă întrebă el în italienește.

Era scund și aproape complet chel. Nu-mi aminteam să-l mai fi văzut. Îmi închipuisem că anonima fusese scrisă de cineva cunoscut și-l suspectasem mai ales pe Taoufik Djelloud.

– Dumneata doreai să mă vezi? am răspuns, precaută.

– Da.

– Ce ai să-mi comunici?

– Este vorba despre domnul Cottens. Însă mai întâi dați-mi banii.

Se cam pripea. N-aveam de gând să-l plătesc anticipat.

– Știi unse se află?

– Întâi banii.

– Cât vrei?

– Două sute de lire.

– N-am atât de mult.

Mi-am încleștat degetele pe poșetă. Acesta părea să fi fost semnul pe care-l așteptase. Se repezi spre mine, înhăță poșeta și o luă la fugă. Am țipat, fără să mă mai gândesc la inutilitatea demersului în pustietatea aceea.

Dintr-o dată, hoțul se opri: în fața lui apăruse Eric. Fără să am timp să mă întreb ce căuta acolo, cei doi începură să se lupte cu violență.

– Fugi! îmi strigă Eric. Fugi!

Nici dacă aș fi vrut, n-aș fi fost capabilă s-o iau din loc. Am rămas ca paralizată, incapabilă să-i sar în ajutor lui Eric. Nu că ar fi părut să aibă nevoie: în două rânduri își trimisese adversarul la pământ. Când fu doborât și a treia oară, arabul luă o piatră și o aruncă spre Eric, lovindu-l în frunte. Temporar orbit de sângele țâșnit din rană, Eric abia mai reuși să se țină pe picioare.

Hoțul înhăță iar poșeta, pe care fusese obligat s-o abandoneze, și o luă la goană. Nu ajunse prea departe înainte de a fi din nou blocat de Musa și Taoufik Djelloud.

După ce-l reținură, Taoufik se apropie în grabă de Eric, întrebându-l:

– Ești grav rănit?

– Nu, întoarce-te să-l ajuți pe Musa. N-aș vrea ca individul să scape.

Își scoase batista și o apăsă pe rană, încercând să oprească sângerarea. În timp ce Taoufik se ducea iar spre Musa și tâlhar, m-am apropiat de Eric.

– Îi cunoști pe Taoufik și Musa? l-am întrebat uimită.

– Da.

– Dar ce … cum se face că sunteți aici?

– Despre asta vorbim mai târziu. Mai întâi, explică-mi de ce ai venit la Leptis Magna.

I-am povestit despre epistola anonimă, așteptându-mă la o predică privind riscul pe care mi-l asumasem. Însă se mulțumi să dea din cap.

Se duse la hoț și purtară o lungă discuție, pe care n-am putut-o auzi. În cele din urmă, își scoase portofelul și-i dădu niște bani. Imediat după aceea, individul plecă, escortat de Musa și Taoufik.

Eric se întoarse lângă mine, continuând să-și apese fruntea cu batista. Sângele îi pătase cămașa.

– I-ai dat bani? am exclamat indignată.

– Este un om foarte sărman.

– E un tâlhar!

– Are circumstanțe atenuante. El și familia lui suferă de foame; trăiesc într-o colibă mizerabilă, iar el nu are un câștig permanent.

– Musa și Taoufik îl vor da pe mâna poliției?

– Nu. L-au dus la autobuzul de Tripoli.

– Îl cunoaște pe Philippe?

– Nu l-a văzut niciodată. Din când în când, lucrează ca hamal și săptămâna trecută l-a înlocuit pe unul dintre hamalii hotelului Uaddan. A fost martor la discuția ta cu recepționerul, când ai sosit: ai întrebat de un oarecare Philippe Cottens și păreai supărată când ți s-a comunicat că nu mai locuia acolo. A observat că în continuare ai fost îngrijorată, așa că i-a venit ideea să-ți scrie. Își propusese să vă întâlniți aici și să-ți fure poșeta.

– De ce tocmai aici?

– Ca să-și mărească șansele de a scăpa de poliție.

– Și dacă nu apăream?

– S-ar fi întors la Tripoli și ar fi trecut la pierderi costul biletului de autobuz. Să mergem, am stat destulă vreme.

Nu mai știam unde sunt, însă el părea să se orienteze perfect printre ruine și l-am urmat.

– Cum ai aflat că am venit aici? Și cine-i Taoufik?

– Înainte de a mă asalta cu întrebări, ai putea să-mi mulțumești.

– Mă copleșește recunoștința, dar asta nu mă ajută să-mi risipesc nedumerirea.

– Taoufik îmi este prieten și …

S-a întrerupt. Fața lui a devenit palidă dintr-o dată și s-a clătinat pe picioare.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat neliniștită.

– Am amețeli. Cred că aș face mai bine să mă așez.

Rana era mai gravă decât mi-aș fi închipuit. L-am ajutat să se întindă pe jos, am îngenuncheat alături și l-am prins în brațe.

– Acum te simți mai bine?

– Minunat. A închis ochii și a murmurat: Diana… draga mea.

M-am întrebat dacă nu cumva urechile îmi jucau feste, apoi mi-am zis că probabil delira, confundând prezentul cu trecutul.

– Nu știi ce spui.

– Gândesc foarte clar. N-am iubit niciodată pe altcineva.

– Dar mi-ai spus că …

– Ți-am declarat că n-am iubit decât o singură dată în viață și acesta-i adevărul. Ești unica mea dragoste.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eric …

– Deocamdată nu mai sunt în stare să vorbesc despre asta. Mă doare capul.

L-am examinat cu oarecare neîncredere. Împrejurul tăieturii de pe frunte se formase o unflătură apreciabilă. Continua să fie palid și broboane de transpirație îi apăruseră

pe față. N-aveam cum să mai pun la îndoială seriozitatea loviturii. Iar el începuse să delireze, fără dubii.

Musa și Taoufik reveniră. Văzându-l pe Eric, Taoufik se alarmă.

– E în regulă. Mi-a trecut, spuse Eric, dar am o durere cumplită de cap.

– Putem căuta un doctor la Homs, propuse Taoufik.

– N-are rost să ne oprim acolo. Rezist până ajungem la Tripoli.

Cu o grimasă, se ridică și pornirăm din nou. Taoufik îi sugeră lui Eric:

– Ce-ar fi să mergi cu Mercedesul lui Musa? Ai să stai mai comod. Am să conduc eu Fiatul.

Propunerea fiind foarte bună, Eric s-a urcat alături de mine în taxi și Musa a pornit motorul.

– Putem vorbi liniștiți, zise Eric. Musa nu înțelege franțuzește.

– Ce contează? Ai de gând să-mi împărtășești secrete?

– Cine știe ce ți-aș putea spune?

Am preferat să nu-i răspund.

Venind spre Leptis Magna, nu acordasem nici o atenție calității drumului. Acum mi-am dat seama cât de desfundat era, auzindu-l pe Eric cum înjură la fiecare groapă.

– Mă simt de parcă aș fi fost lovit cu ciocanul, mormăi el.

– N-ai prefera să te întinzi?

– Ar fi și mai rău. Orice aș face, voi avea parte de o călătorie mizerabilă și ție trebuie să-ți mulțumesc!

Reproșul mă făcu să mă zbârlesc. Nu-i cerusem să mă urmărească și cu atât mai puțin să se ia la bătaie ca să-mi recupereze poșeta!

– Nu trebuia să-l oprești pe individul acela. Preferam să pierd banii.

– Câți sunt?

– O sută cincizeci de lire.

– Merită un cucui.

Îmi regretam deja iritarea.

– Ăsta da cucui! Îți va fi rău, o vreme.

Îmi luă mâna, zâmbind.

– Ah, dar niciodată nu m-am simțit atât de bine.

Am încercat să-mi retrag mâna, dar nu m-a lăsat.

– Nu e amuzant.

– Nici n-aș fi vrut să fie. De-ai ști cât de nefericit am fost în ultimii trei ani …

– Aiurezi!

– Aș vrea eu, zise el, râzând, fiindcă n-aș mai simți durerea. Diana, n-aveam de gând să-ți spun asta atât de curând, dar dacă tot am început va trebui să mă asculți. Te-am iubit mereu. Te iubesc încă la fel de intens ca totdeauna, chiar mai mult …

– Sau delirezi, sau îți bați joc de mine. În orice caz, aș prefera să taci.

– Nu mai pot. Nu înțelegi că te iubesc, Diana?

– Și cum rămâne cu Philippe? Ai uitat de el?

– Nu contează; el n-a contat niciodată. I-ai acceptat cererea în căsătorie doar ca să-mi faci în necaz.

Vorbea cu febrilitate. Ochii îi străluceau și îmi strângea mâna atât de tare încât începuse să mă doară.

– Ai obținut, continuă el, mai mult decât îți închipui. M-ai… torturat. Când ai rupt logodna, am fost gata-gata să-mi

pierd mințile. Apoi, ai părăsit Parisul și nu mi-ai mai răspuns la scrisori. Te-am căutat la apartamentul familiei și am implorat-o pe mama ta să-mi spună unde plecaseși, ca să te revăd măcar o dată. Am plâns de față cu ea – da, am plâns ca un copil. Dar n-am obținut nimic. Ar trebui să fii mândră de modul în care ți-a respectat instrucțiunile.

Mama nu-mi suflase o vorbă despre respectiva vizită. Înțelegeam de ce: îi fusese frică să nu mă întâlnesc din nou cu el și să cedez în fața rugăminților. Regretam că tăcuse.

– Greșești, Eric. Nu i-am dat nici un fel de instrucțiuni, fiindcă nu mă așteptam să mai vii. Iar ea nu mi-a pomenit niciodată despre vizită.

Bucuria care-i transfigurase chipul păru disproporționată.

– Știam eu! exclamă Eric. Eram convins că n-a fost ideea ta! Oh, Diana, ce bine ar fi fost să dau de tine! După aceea, mi-am zis că trebuie să găsesc puterea să aștept. Îmi spuneam că, dacă îți voi acorda suficient timp, mânia se va stinge și atitudinea ta n-ar mai fi atât de nedreaptă. Când mi s-a oferit slujba din Maroc, am acceptat-o și am tot așteptat să primesc vești de la tine. Dar nu mi-ai scris. În cele din urmă, am început să-ți scriu din nou.

Nu primisem nici o scrisoare. În vremea aceea, mă aflam în Anglia, iar mama probabil că se gândise că era preferabil să nu-mi arate scrisorile.

– Eram pe cale să revin în Franța, hotărât să te revăd cu orice preț, când am aflat despre noua ta logodnă. Am venit la Paris cu primul avion și m-am prezentat direct la tine acasă. Din nou am fost primit de mama ta.

– Și ce ți-a spus?

– M-a convins că mă uitaseși. Mi-a declarat că erai foarte fericită și că nu mai reprezentam pentru tine decât amintirea unui flirt adolescentin. Speranța că te-aș putea convinge să te răzgândești i se părea atât de ridicolă încât numai că nu mi-a râs în față. La terminarea întrevederii, reușise să-mi înăbușe orice urmă de speranță. M-am hotărât să te uit și eu. Am cunoscut alte femei și m-am străduit să mă îndrăgostesc de vreuna dintre ele. Fără nici un rezultat. Erai pe cale să te măriți cu altul, iar eu urma să rămân veșnic singur.

Se aplecă brusc și-și prinse fruntea în palme, luptându-se cu durerea. M-am alarmat.

– În starea actuală, trebuie să eviți gândurile supărătoare, Eric. Ce-ar fi să te sprijini de mine și să te odihnești o vreme?

Se ridică zâmbind, apoi își lăsă capul pe umărul meu.

Pe bancheta din față, Musa continua să conducă tăcut. Speram ca într-adevăr să nu înțeleagă franceza. Refuzam să mă gândesc la spusele lui Eric, însă apăsarea capului lui pe umăr, în vreme ce admiram peisajul bucolic, îmi amintea gustul fericirii.

Capitolul 8

Eric acceptase să meargă la doctor de îndată ce vom fi ajuns la Tripoli. Radiografia nu dezvălui nici o fisură sau alt semn alarmant, așa că medicul îi cusu rana și-l lăsă să plece, dându-i doar niște calmante.

Când mi s-a alăturat pentru cină, în restaurantul hotelului Uaddan, fruntea îi era acoperită de un plasture.

După ce am schimbat câteva cuvinte, am constatat că era apt să-mi răspundă la întrebările care rămăseseră în suspensie.

– Cine este Taoufik Djelloud?

– Ți-am mai spus: un amic.

– Ei bine, prietenul tău mă urmărește de când am ajuns la Tripoli. M-a spionat spre propriul amuzament?

– Nu te-a spionat; a avut grijă de tine. Cândva, i-am făcut un serviciu, așa că îmi este recunoscător. De asemenea, suntem prieteni. Când ai venit, el era în vacanță. I-am spus că eram îngrijorat din cauză că circulai singură prin Tripoli și s-a oferit să joace rolul de gardă personală.

Am simțit un val de mânie, amintindu-mi eforturile disperate de a scăpa de protectorul nedorit.

– Ce idee minunată! Ți-a povestit cum am încercat să scap de el?

– Da, și-i părea nespus de rău că te-a speriat.

– Aș paria că v-ați distrat de minune! Ar fi trebuit să mă avertizezi.

– M-am gândit că te-ai fi supărat. Ce-mi reproșezi, Diana? Că eram îngrijorat pentru tine?

– Deci, când mă întrebai ce-am mai făcut, de fapt știai dinainte! Taoufik te ținea la curent cu toate mișcările mele. Dar cum rămâne cu excursia la Leptis Magna? Cum ai aflat…

M-am oprit brusc, fiindcă tocmai înțelesesem. Musa îl sunase pe Taoufik atunci când intrase în hotel ca să-i telefoneze chipurile nevesti-si. Ar fi trebuit să-mi dau seama!

– Și eu care-mi închipuiam că Musa este băiat de încredere! am exclamat.

– Nu-l nedreptăți. Când Taoufik i-a explicat situația, Musa a fost de acord să dea o mână de ajutor și n-a acceptat recompensă bănească. Simțea că-și face datoria, ferindu-te de pericol. Astăzi l-a sunat pe Taoufik să-i spună că te conduce la Leptis Magna, iar acesta m-a anunțat imediat. Nu-mi puteam explica de ce te duceai acolo, dar nu-mi plăcea ideea. Am hotărât se te urmărim. Și dacă tot am ajuns la acest subiect, dă-mi voie să-ți spun cât de mult ai riscat. O scrisoare anonimă…

– Lasă anonima. Nu schimbă cu nimic faptul că m-ai pus sub urmărire, fără permisiune și fără un motiv întemeiat. Philippe nu m-ar fi chemat la Tripoli dacă ar fi crezut că astfel mă pune în primejdie.

Eric și-a înclinat capul și a răspuns fără să mă privească:

– Nu știu ce crede Philippe, dar eram îngrijorat fiindcă te iubesc.

– Și el n-o face?

Ridică fruntea și mă privi în ochi.

– Încă n-ai priceput, acum după ce ai aflat despre Marceline Lafont și sora lui Saad Abed?

– Știai că locuia cu Marceline?

– Desigur.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus?

– Nu eram convins că ai să mă crezi și, chiar dacă ai fi făcut-o, m-ai fi dușmănit fiindcă-ți distrugeam iluziile.

– În clipa asta nu mai am iluzii. Amândoi bărbații pe care i-am iubit mi-au fost infideli.

– Nu-i adevărat! În primul rând, nu l-ai iubit pe Philippe niciodată, indiferent ce pretinzi. În al doilea, nu te-am înșelat. Dacă…

L-am întrerupt, nedorind să reluăm vechea discuție.

– Dacă Philippe nu mă mai iubește, ce rost a avut să mă cheme și să-mi plătească excursia în avans?

Eric îmi aruncă o privire atât de stranie încât, o clipă, am bănuit că este pe cale să-mi împărtășească alt secret; dar păru să se răzgândească.

– Nu știusem că ți-a plătit toate cheltuielile. Cine poate ști de ce? Dar sentimentele lui n-au nici o importanță: ceea ce contează este că nu l-ai iubit niciodată. Poate că ai încercat să te convingi singură de contrariu, dar în sinea ta ai știut mereu că nu era adevărat. N-ar fi trebuit s-o cred pe mama ta. Cât de orb am fost! De ce oare n-am insistat să rupi logodna aceea ridicolă? Când mă gândesc că era cât pe ce să te pierd…

Era atât de supărat încât începuse să tremure. Era ușor confuz, sub efectul combinat al rănii și surescitării emoționale. Încercam să-mi păstrez cumpătul, dar, pentru prima oară, începeam să simt că încă mă iubea cu adevărat și constatarea avea darul să mă zăpăcească.

– Fii calm, Eric. Te înțeleg, dar Philippe existtă încă. Nu pot să iau o decizie înainte de a-l găsi și de a vorbi cu el. Trebuie să clarific lucrurile. Abia după aceea voi avea dreptul să reflectez la ceea ce simt față de tine.

Îmi luă mâna și zâmbi.

– Am să aștept, Diana. Spre deosebire de tine, știu ce simți și asta mă face fericit.

Și eu eram bucuroasă. Dar singură în camera de hotel, mi-am analizat senzația și am constatat cât de fragilă era.

Chiar dacă avea dreptate să spună că nu încetasem niciodată să-l iubesc, continua să fie adevărat că rupsesem logodna tocmai fiindcă priveam căsătoria cu Eric ca pe o treabă foarte riscantă. Pe de altă parte, Philippe păruse o alegere mai sigură, mai judicioasă. Acum mă dezamăgise și el, dar asta făcea oare căsătoria cu Eric mai puțin hazardată?

Conștientă de atracția fizică pe care o exercita asupra mea, îmi era dificil să gândesc în prezența lui. Ca să-mi hotărăsc viitorul într-o atmosferă de liniște, rațională, trebuia să mă îndepărtez de el, iar asta nu era posibil decât întorcându-mă în Franța.

Ar fi însemnat să renunț la încercările de a-l găsi pe Philippe, să plec fără să aflu de ce venisem. Nu-mi era clar dacă doream să rămân din loialitate, sau fiindcă nu voiam să mă despart iar de Eric.

Philippe nu-mi putea pretinde mai multă răbdare. N-avea decât să mă caute la Paris.

Totuși, mi-ar fi fost dificil să plec fără să-l mai văd pe Eric. Știam că urma să se întoarcă la Ghadames, pentru câteva zile. Îi voi scrie și-i voi explica de ce era așa importantă despărțirea.

Decizia o dată luată, m-am dus la culcare.

***

Dimineața, hotărârea mea era mai puțin fermă. Am ieșit din hotel, dar în loc să mă duc la Transturist ca să-mi iau bilet până la Paris, cum intenționasem, am început să colind la întâmplare străzile și parcurile, gândindu-mă iar la cele spuse de Eric și luptând cu dorința de a rămâne la Tripoli.

Corectitudinea înclină în cele din urmă balanța în favoarea plecării. Cel care-mi plătise sejurul la Tripoli era Philippe; acum, că mă îndoiam de supraviețuirea logodnei noastre, nu mi se părea corect să mai abuzez de invitația lui.

A doua zi, devreme, m-am prezentat la agenția Transturist. Nu mai existau bilete la zborurile spre Paris în următoarele trei zile, așa că am făcut rezervare pentru prima cursă la care mai erau locuri.

La ieșire, l-am întâlnit pe Taoufik. Era prima oară de la rănirea lui Eric.

– Iată-te! Începusem să cred că ai renunțat să mă mai păzești.

Îmi zâmbi cu gura până la urechi.

– Eric nu mi-ar ierta-o niciodată.

– Ieri nu te-am văzut.

– Poate că nu, dar eram acolo. Te-am urmărit peste tot.

– Probabil că ai purtat voal.

Ideea îi provocă râsul. I-am împărtășit buna dispoziție. Nemaifiindu-mi frică de el, mi se părea chiar simpatic.

– Ai făcut progrese la capitolul discreție, am spus, dar în scurtă vreme n-o să-ți mai fie de nici un folos. Plec joi.

Noutatea păru să-l consterneze.

– Eric știe?

– Nu încă.

– Nu-l mai aștepți? Se va întoarce joi.

– Joi dimineață am bilet la avion spre Paris.

– De ce atâta grabă? Nu-ți place la Tripoli?

– Trebuie să mă duc acasă. Între timp, ce-ar fi să ne întoarcem împreună la hotel, în loc să mă urmărești? Am putea să ne ținem companie unul celuilalt.

Era prima dată când aveam ocazia să-i vorbesc. L-am întrebat despre familie, despre țara lui, Tunisia. Deși mi-a răspuns fără ezitări, în mod vizibil se gândea la altceva. Când ne-am despărțit, la intrarea în hotel, eram convinsă că va încerca să-l avertizeze pe Eric în privința planurilor mele.

După-amiază, ca să-mi omor timpul, am pierdut la coafor vreo două ceasuri. La revenirea în cameră, pe masă mă aștepta o telegramă. Am deschis-o, convinsă că era de la Eric, însă mă înșelam.

„Iartă-mi lipsa și ai încă puțină răbdare . Am să-ți explic totul. Philippe."

Fusese trimisă din Yeffren. Am căutat numele pe harta luată de la agenție și l-am descoperit la marginea vastei pete galbene care reprezenta deșertul libian. Era situat cam la două ore de drum de Tripoli.

Nu puteam deduce că Philippe s-ar fi aflat încă acolo. Era posibil să fi plecat deja, sau să se fi oprit în localitate numai ca

să-mi trimită telegrama. Cu toate acestea, aş fi pornit imediat dacă n-ar fi fost atât de târziu. Nu-mi surâdea ideea de a ajunge noaptea într-un oraş străin, fără posibilitatea de a mă interesa dacă Philippe mai era acolo sau nu.

Telegrama schimba complet situaţia. Exact când mă hotărâsem să plec acasă, uitând de Philippe, îmi amintea că venisem la Tripoli cu scopul precis de a-l întâlni. Se gândea încă la mine.

Am sunat la agenţie, mi-am anulat rezervarea şi l-am rugat pe Musa să vină la hotel a doua zi.

Mă pregăteam să mă culc, când a sunat Eric. Desigur, Taoufik îl informase că urma să plec joi.

– M-am răzgândit, am spus. Înainte de a pleca, doresc să văd deşertul.

– Vrei să vii la Ghadames?

– Nu, Yeffren va fi suficient.

La celălalt capăt al liniei se lăsă tăcerea; apoi, Eric spuse pe un ton ciudat:

– Yeffren? Vrei să te duci la Yeffren?

Părea să-şi înăbuşe cu greu râsul.

– Chiar aşa, mă voi duce la Yeffren. Ce este atât de amuzant?

– Când?

– Mâine.

– Cu ce?

– Cu maşina lui Musa.

– Am o idee mai bună: te voi duce eu.

– Dar am cerut deja la agenţie să-l trimită pe Musa.

– Am să-i anunţ de dimineaţă că nu mai ai nevoie. Aşteaptă-mă în restaurantul hotelului la ora nouă şi vom pleca imediat după micul dejun. Ce părere ai?

Știam că ar fi trebuit să refuz, dar m-am auzit spunând:

– Cred că … Bine, am să te aștept.

Mă îndoiam că ar mai fi fost atât de nerăbdător să mă ducă la Yeffren dacă ar fi știut motivul vizitei.

***

Când am intrat în restaurant, Eric mă aștepta deja. Se ridică de la masă și-mi luă ambele mâini.

– Voiai să mă părăsești, zise el cu reproș.

– Ți-am spus că m-am răzgândit. Dar mi se pare că și tu ți-ai schimbat planurile. Credeam că ai treabă la Ghadames până joi.

– Într-adevăr, dar s-a hotărât că de mâine voi avea de lucru la Tripoli, vreo două săptămâni.

– Dar astăzi n-ai nimic de făcut?

– Mi-am luat o zi liberă.

– Ca să-mi poți fi șofer?

– Nu la asta mă gândisem când am făcut cererea, dar întrucât vrei să mergi la Yeffren, am să te conduc. Vom face turul obișnuit: Gharian, munții, Yeffren și nițel deșert.

N-am avut curajul să-i spun că nu mă interesa decât Yeffren. În afară de asta, nici măcar nu eram sigură că era adevărat. Cu el, eram gata să merg oriunde.

Era o zi minunată. Începeam să cred că în Libia vremea era mereu frumoasă, dar Eric mă contrazise, povestindu-mi că pe timpul verii căldura era adesea insuportabilă. Fără să fi plănuit, nimerisem în sezonul cel mai bun.

Traversam o porțiune de șes care se extindea până la fâșia albăstruie a munților de la orizont. Din loc în loc, câteva oi și capre pășteau iarba sărăcăcioasă.

Nu prea vorbeam. Eric privea drumul, ușor încruntat.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

– De ce?

– Ești încruntat.

– Soarele îmi bate în ochi. Mai bine mi-aș pune ochelarii. Sunt în torpedo. Ești amabilă să mi-i dai?

Am făcut ceea ce-mi ceruse, remarcând:

– Ochii tăi par să fie foarte sensibili la lumină. Când am fost la restaurantul de pe malul mării …

– Ce memorie!

Ochelarii de soare îi ascundeau ochii, dar nu puteau masca tensiunea ce i se întipărise pe chip.

În scurt timp, începurăm să urcăm primele pante ale munților. Uneori treceam pe lângă vreun camion sau depășeam măgăruși foarte înpovărați. Pe măsură ce creștea altitudinea, panorama devenea tot mai largă, câmpia de dedesubt părând nemărginită.

Când am ajuns pe culme, Eric opri mașina și coborî să admire priveliștea. Aerul era rece, iar vântul ne biciuia fețele. Mă cuprinse pe după umeri, părând mult mai relaxat.

Curând, pornirăm mai departe, iar dispoziția lui aproape veselă avu darul să mă neliniștească mai mult decât fosta nervozitate. Ce se va întâmpla dacă am să-l găsesc pe Philippe la Yeffren? Ar fi trebuit să mă duc singură. Cum să pun lucrurile la punct între mine și Philippe, dacă Eric era de față?

Traversam văi fertile care adăposteau așezări rurale. La Gharian ne-am oprit să vizităm un târg în aer liber.

Apoi drumul începu să șerpuiască printre dunele modelate de vânt în forme unduitoare, împestrițate cu rare petice verzi de ierburi țepoase.

– Doreai să vezi deșertul, zise Eric. Desigur, nu suntem în mijlocul Saharei și nu-i nici un pericol să murim de sete dacă rămânem în pană, dar și aici nisipurile se întind cât vezi cu ochii, există ierburi alfa, uscăciune, soare neiertător și nomazi.

Arătă cu mâna corturile cenușii întinse pe sol ca niște lilieci gigantici, grupate câte două sau trei. Erau atât de departe încât distingeam cu dificultate oamenii. Eric îmi spuse că berberii își păzeau cu strășnicie locuințele precare împotriva curiozității străinilor.

– Tuaregii sunt mult mai ospitalieri. La Ghadames, aproximativ o mie dintre ei sunt campați la marginea orașului. Femeile lor nu poartă văluri și se bucură de cele mai multe libertăți dintre toate musulmanele.

Gândul mi-a zburat la sora lui Saad Abed.

– Sunt frumoase?

– De ce mă întrebi? Ești geloasă pe misterioasa Meryem?

– Așa o cheamă pe sora lui Abed?

– Din câte am auzit.

– Și ce ai mai auzit despre ea?

– Uite, acolo este o oază. Arăta spre o mică vale puțin adâncă, înconjurată de palmieri. Știai că populația Saharei va depăși curând un milion de suflete?

Aș fi preferat să aflu de ce renunțase brusc să-mi mai vorbească despre sora lui Abed, însă n-am insistat.

În câmpul vizual, apăru o ridicătură de teren ințesată de căsuțe albe. Eric m-a anunțat că era Yeffren și am început să mă tem de posibilitatea de a-l găsi pe Philippe. Eric m-ar fi putut acuza că profitasem de el. Cât despre Philippe, mi-era groază de reacția lui.

Pe când intram în orășelul cu căsuțe terasate și minarete moderne, m-am întrebat dacă într-adevăr căutările mele aveau să ia sfârșit în acest colț de lume, la marginea Saharei.

Eric parcă în fața unui hotel cu pereți proaspăt văruiți.

– O să mâncăm aici, zise el. Să intrăm.

L-am urmat. Draperiile ponosite și scaunele uzate cunoscuseră și zile mai bune, dar priveliștea era magnifică. Hotelul era construit pe promontoriul stâncos ce străjuia o nesfârșită întindere de teren pietros, pustiu.

– Mai există și alte hoteluri la Yeffren? am întrebat, după ce luasem loc la masă și comandasem mâncare.

– După știința mea, nu. Nu-ți place aici?

– Ba da, nu-i din pricina asta … Dacă Philippe ar fi în Yeffren, ar trebui să stea aici?

– Ce vrei să spui? Îmi ascunzi ceva.

I-am arătat telegrama. Când termină de citit, rămase pe gânduri câteva clipe.

– Deci ăsta-i motivul pentru care ai simțit brusca dorință de a „vedea” deșertul. Ai fi putut să-mi spui.

– Voiam să mă însoțești și mi-a fost teamă că te-ai fi răzgândit dacă știai.

– În acest caz, te-am iertat. Directorul hotelului vorbește franțuzește. Poate aflăm ceva de la el.

Chemă chelnerul și ceru să-l vadă pe director. Acesta apăru după un minut.

– Căutăm un amic și presupunem că a stat la dumneavoastră, îi zise Eric.

– Cum îl cheamă?

– Cottens. Philippe Cottens.

– N-am pe nimeni cu numele acesta. La vremea asta, nu prea avem oaspeți, așa că mi-aș aminti cu siguranță dacă s-ar fi cazat de curând.

Deși părea fără speranță, Eric îi arătă telegrama.

– Ah, da! exclamă directorul. Ieri am transmis mesajul acesta la telegraf.

– Cine l-a adus?

– Un șofer de camion care obișnuiește să oprească aici. Venea de la Sebha. Mi-a spus că un francez îi dăduse mesajul rugându-l să-l expedieze, dar întrucât urma să ia masa la noi, se gândise că-i va fi mai ușor să-l trimită prin telefon de aici.

– La Sebha nu există oficiu telegrafic? am intervenit.

– Șoferul părăsise deja Sebha atunci când a primit mesajul. Ajunsese într-un sat, pe drumul spre Yeffren.

– Știi cumva în ce sat?

– Nu, nu mi-a spus.

După plecarea directorului, Eric remarcă:

– Ai o expresie ciudată, Diana. Ești dezamăgită?

– Sigur că sunt, dar altceva mă deranjază: de ce ar apela Philippe la altcineva să trimită telegrama?

– Poate că este în mijlocul deșertului și n-a putut ajunge într-un oraș.

– E doar o supoziție, sau știi mai mult decât mi-ai spus?

– Doar o presupunere. Habar n-am ce învârte Philippe acum și nici nu-mi pasă. Oricum, nu-i aici, așa că, în ce te privește, ziua e pierdută, nu-i așa?

N-ar fi fost cinstit să răspund afirmativ. Am recunoscut că-mi plăcuse excursia, iar el propuse s-o încheiem conform planului, uitând de Philippe.

Ușor de zis, dar după masa de prânz, când am urcat într-un turn pentru a admira panorama orașului, munții și deșertul, nu m-am putut împiedica să-l întreb:

– Eric, crezi că am să-l mai găsesc vreodată pe Philippe? Uneori am senzația că alerg după o himeră.

– Deoarece exact asta faci, cauți o persoană care nu există. Cinstitul, plictisitorul, bărbatul leal pe care credeai că-l iubești n-a existat niciodată. Adevăratul Philippe îți e complet necunoscut. De ce te mai preocupă individul?

– De fapt, acum nu-l mai caut pe Philippe; încerc doar să găsesc răspunsuri unor întrebări care continuă să mă chinuiască. De ce mi-a cerut să vin la Tripoli? Unde este? De ce nu mi-a mărturisit cu ce se ocupă?

– La ce bun să afli toate astea? Lucrurile ar putea fi atât de simple, Diana, dacă nu te-ai mai gândi la altceva în afară de noi!

– Trebuie să cunosc adevărul.

– Adevărul? Te iubesc; aceasta este singura realitate care contează. Dacă ți-ai examina sufletul, ți-ai da seama că sunt gata să fac orice pentru tine.

Cuvintele îmi merseră direct la inimă și nu m-am străduit să le prind înțelesul real. Voința mea părea să se destrame sub atingerea brațului lui și nu înțeleg ce m-a oprit să-i mărturisesc imediat că și eu îl iubeam. O neliniște tainică m-a împiedicat să cedez impulsului.

– Eric, lasă-mă te rog să-mi clarific gândurile.

– Încă mai ai nevoie de timp? întrebă el, din glas răzbătându-i dezamăgirea.

– Mă tem că da.

Ne-am întors la mașină, am părăsit orașul și am reînceput să străbatem peisajul dezolant. Platitudinea reliefului era

întreruptă doar de rare culmi joase și paralele, iar lumina soarelui transforma fiecare grăunte de nisip într-un diamant sclipitor.

Eric reluă singurul subiect care-l interesa.

– Trebuie să profităm de șansa care ni se oferă, Diana. Când am auzit de logodna ta, o vreme mi-am pierdut speranța, dar am început să înțeleg că de fapt nu te pierdusem, fiindcă Philippe nu te merita. Nu-mi puteam închipui că te-ai mărita cu el. Am sperat să capăt încă o șansă. În seara când te-am văzut la hotelul Uadan, am știut dintr-o dată că nimic nu ne va mai despărți. De data asta eram gata să fac orice ca să te păstrez, indiferent cu ce risc.

– Ai devenit nițel cam melodramatic.

– N-ai decât să-i spui cum vrei, dar suntem iar împreună și așa vom rămâne. Ți-o dorești la fel de mult ca mine. Acum sunt sigur, cu toate că a fost o vreme când m-am îndoit. De exemplu, când am fost la restaurantul acela de pe malul mării, am avut impresia că nu mă mai iubeai. Ți-ai râs de amintirile noastre comune, iar eu, ca un fraier, am fost cât pe ce să plâng.

– Ăsta era motivul? Am crezut că te gândeai la altă femeie.

– Ai fost geloasă? Ah, în momentul acesta m-am convins că mă iubești.

Opri mașina și mă cuprinse în brațe. Eram singuri în imensitatea pustie a deșertului; valuri de fierbințeală tremurătoare se iscau la suprafața nisipului roșcat. Când m-a sărutat, n-am protestat, deși aș fi vrut.

Se îndepărtă de mine cu un zâmbet radios.

– Acum știi și tu, zise el euforic.

– Asta nu înseamnă nimic.

– Ba da!

De nicăieri, o cămilă își făcu apariția din spatele unui tufiș cu spini. Pentru a evita continuarea discuției, i-am arătat-o.

– Uite! deșertul nu-i atât de pustiu cum credeam.

Însă Eric luă abandonarea subiectului drept dovadă implicită că avusese dreptate și nu fu afectat de refuzul meu de a recunoaște.

***

La lăsarea nopții, revenisem în mijlocul civilizației. Trecând printr-un sat de lângă Tripoli, am fost opriți de un polițist.

Folosind limba italiană, acesta ceru actele; Eric îi răspunse în arabă. N-am înțeles ce spunea, dar mi-am dat seama că permisul și talonul mașinii nu-i fuseseră de-ajuns, fiindcă se căută prin toate buzunarele, scotoci în torpedo și se lansă într-o tiradă cu iz de explicație. În cele din urmă, polițistul se lăsă convins și ne permise să ne continuăm drumul.

– Ce dorea?

– Pașaportul, dar nu-l am la mine. Spre norocul nostru, a fost înțelegător.

Deși nu rezolvasem nimic, îmi lămurisem răspunsul la una dintre întrebări: nu doream să-l găsesc pe Philippe decât ca să am ocazia să rup logodna. Desigur, aș fi putut-o considera deja anulată, dar asta nu m-ar fi mulțumit. Voiam să-i explic motivele deciziei și să-i ascult răspunsul, oricare ar fi fost el. Totuși, îmi venea greu să-mi închipui ce ar fi putut spune ca să-mi schimb părerea.

Capitolul 9

Conștiința nu m-ar fi lăsat să stau în continuare pe spezele lui Philippe. A doua zi, i-am scris tatălui meu, cerându-i să-mi împrumute niște bani și rugându-l să nu-i spună mamei.

Pe când ieșeam din oficiul poștal, am observat un arab vârstnic care mă privea de pe trotuarul opus și alături, pe Taoufik. Îmi zâmbi prietenește. Deși începea să mă deranjeze supravegherea constantă, i-am răspuns la fel, dar mi-am propus să scap de el.

M-am plimbat printr-un labirint de străduțe laterale, până am fost sigură că mă pierduse din vedere, iar apoi am intrat într-o giuvaergerie. Curând a trecut prin fața vitrinei fără să mă fi remarcat. După ce mi-am luat o broșă de argint, am ieșit din magazin, încântată de reușita stratagemei. Taoufik nu se vedea, dar l-am revăzut pe bătrânul arab – cel din fața oficiului poștal. Imposibil ca Eric să fi angajat un al doilea „protector”! Mi-am zis că trebuia să fie o coincidență.

Apropiindu-mă de hotel, am privit peste umăr. Individul mă urmase. Dar nu mai era singur. Taoufik îmi redescoperise urma și-mi făcu un semn cu mâna.

La intrarea în restaurant, l-am găsit pe Eric așezat la o masă. L-am atacat imediat.

– Nu crezi că ai mers prea departe?

– Ce vrei să spui? zise el, în defensivă.

– Destul de grav că ai pus pe cineva să mă urmărească, dar să angajezi încă unul e prea mult!

– Despre ce vorbești?

– Nu face pe inocentul! Azi-dimineață, Taoufik avea un partener: un arab bătrân care s-a „lipit” de mine ca marca de scrisoare.

Figura lui deveni serioasă.

– Te-a urmărit altcineva, în afară de Taoufik?

– De parcă n-ai ști!

– N-aveam habar. N-am nici un amestec. Probabil că ți s-a năzărit.

– În nici un caz. Mă urmărea; n-aveam cum să mă fi înșelat.

Păru îngrijorat.

– Nu-mi place. Iartă-mă câteva clipe.

Se ridică și ieși. Nu mă puteam îndoi de sinceritatea lui. Dar cine altcineva să vrea să-mi cunoască mișcările? Nu-mi trecea prin minte nici o explicație logică.

Eric se întoarse repede.

– Diana, un timp, ar fi preferabil să nu mai ieși la plimbare. Am vorbit cu Taoufik. Ai avut dreptate: mai aveai o „coadă”.

– Din cauza asta ești îngrijorat?

– Nu-i numai atât. Mi-e teamă că m-am vârât într-o încurcătură și n-aș vrea să te amestec.

– Ce fel de încurcătură?

– Încă nu știu sigur. Dar aș vrea să fii mult mai prevăzătoare.

– Ai idee cine m-a urmărit?

– Dac-aș ști, nu m-aș mai frământa atât.

– N-ai putea fi mai clar?

Își scutură capul, rămânând pe gânduri o vreme.

– Poate că fac din țânțar armăsar, zise el în cele din urmă. Chiar și așa, te rog să-mi promiți că n-ai să mai încerci să scapi de Taoufik.

– Bine, dar acum poți să-i dai liber pentru restul zilei, fiindcă voi rămâne în hotel.

***

Îndată ce ne-am despărțit, am fost nevoită să-mi schimb planurile. Recepționerul îmi înmână un bilețel lăsat pentru mine în timpul mesei. Provenea de la Marceline Lafont, care mă invita să vin s-o văd cât mai curând.

Bănuind că avea noutăți despre Philippe, m-am dus imediat la ea acasă. Îmi deschise ușa și o încuie la loc, imediat după ce am intrat.

La ultima noastră întrevedere, fusese palidă; acum, era albă ca varul, iar în ochi i se citea disperarea.

Am observat că fotografia lui Philippe dispăruse din camera de zi. Înainte de a apuca s-o întreb ceva, îmi spuse:

– Te-am căutat pentru că vreau să-ți cer o favoare. Trebuie să-i scrii lui Philippe.

– Dar nu știu unde este.

Îmi înlătură obiecțiunea cu o ridicare din umeri.

– Sunt convinsă că poți da de el. La vreo adresă din Franța, la familie, la vreunul dintre prieteni – cineva care i-ar putea transmite scrisoarea.

– Despre ce ai vrea să-i scriu?

– Pașaportul. Mi l-a luat și trebuie să obțin altul. Vreau să-mi trimită o declarație cum că mi l-a luat și l-a pierdut.

– Dar cum de ți l-a luat?

– Ei bine … Poate că a făcut-o din greșeală. Da, într-adevăr – din greșeală.

– De unde știi că l-a pierdut?

– Așa cred.

– Deci, nu ți-a spus-o el?

– Nu, dar …

– Atunci, n-ai cum să fii sigură. Poate că încă îl mai are. Dacă da, cel mai simplu ar fi să ți-l înapoieze.

– Nu! Să nu-i ceri să facă una ca asta! strigă ea, la un pas de isterie.

Părea atât de înnebunită și irațională încât am început să nu mă simt la largul meu în prezența ei.

– Cred că problema ta este ușor de rezolvat, am spus, încercând s-o liniștesc, de parcă m-aș fi adresat unui copil speriat. Tot ce ai de făcut este să te adresezi consulatului francez la Tripoli și să le explici că ți-ai pierdut pașaportul. Îți vor elibera altul.

– Nu l-am pierdut! Philippe mi l-a furat!

– Ți l-a furat? Dar de ce să fi făcut una ca asta?

Exasperarea ei lăsă loc suspiciunii.

– N-are nici un rost să mă interoghezi. Nu știu nimic. Dar nu mă pot duce nicăieri fără pașaport. Nu vreau să ajung după gratii.

Nu cunoșteam legile libiene, dar nu-mi venea să cred că puteai ajunge la pușcărie din cauza lipsei pașaportului. Totuși, ținând seamă de starea ei emoțională, am simțit că era mai bine să n-o contrazic.

– N-ai vrea să te însoțesc la consulat? am întrebat-o.

– Nu. De ce nu vrei să-i scrii lui Philippe?

– Nu-i în Franța. Acum două zile, mi-a trimis o telegramă din Yeffren.

– Imposibil! A părăsit Libia cu două săptămâni în urmă.

– Te înșeli. Am verificat la agenția turistică. N-a părăsit țara.

Era clar că nu mă credea. Repeta cu obstinație că Philippe se găsea în Franța, că-i furase pașaportul și că trebuia să-i scriu. Pentru a pune capăt conversației, m-am declarat de acord. Când am reușit în cele din urmă să scap, am suspinat ușurată.

Ieșind din lift la parter, aproape că m-am ciocnit cu bătrâna italiancă.

– Ați vizitat-o pe Marceline? a vrut ea să afle.

– Da.

– Sper că acum se simte mai bine.

– A fost bolnavă?

– De două săptămâni n-a mai ieșit din apartament, dar nu m-a lăsat să chem un doctor. I-am făcut toate cumpărăturile.

Boala ar fi putut explica faptul că nu ieșise din casă, dar eram curioasă să descopăr cât adevăr era în afirmația ei că Philippe îi furase pașaportul. De asemenea, mi-ar fi plăcut să

știu dacă legile libiene prevedeau privarea de libertate pentru lipsa respectivului document. Eric mă putea lămuri.

Când am revenit la hotel, am constatat că nu lăsase cheia la recepție și mi-am închipuit că trebuia să fi fost în cameră.

Cheia era în broască, dar când am ciocănit n-am primit nici un răspuns. Am mai bătut de câteva ori. În final, am deschis ușa și am intrat, amuzată la gândul că după ce mă avertizase pe mine să fiu grijulie, își uitase propria cheie în broască. Oricine ar fi putut pătrunde în camera lui.

M-am așezat la masă, cu intenția de a-i lăsa un bilet sarcastic. În poșetă aveam creion, dar nici o bucățică de hârtie. Poate că puteam găsi în sertar. Am încercat să-l deschid, dar era înțepenit. Am tras mai cu forță. A cedat atât de brusc încât l-am scos cu totul și l-am scăpat pe jos, împrăștiindu-i conținutul.

L-am pus la loc, apoi am îngenuncheat să strâng lucrurile căzute. Spre norocul meu, Eric n-a revenit tocmai atunci. Ce și-ar fi închipuit dacă m-ar fi găsit așa, cu toate scrisorile și actele lui împrăștiate în fața mea? Voiam să pun la loc un plic deschis, când am zărit înăuntru o copertă de pașaport.

Amintirea conversației cu Marceline m-a împins să-l scot din plic și să-l cercetez. Când am văzut poza, am tresărit violent. Am verificat numele. Îi aparținea lui Philippe.

Ce căuta la Eric și de ce nu-mi spusese nimic? Îmi venea greu să cred că Philippe i l-ar fi dat de bunăvoie. Se cunoșteau, dar nu fuseseră prieteni. Trebuia să existe o explicație plauzibilă.

Un singur lucru era clar. Philippe n-ar fi putut părăsi Libia fără pașaport. Și cu toate că pretindea că nu știa unde se află

Philipe, Eric nu spusese adevărul. Nu pricepeam ce motive ar fi avut să mă mintă ... Apoi, pașaportul în sertar ...

Mi-am amintit de neconcordanțele care mă jenaseră atât de des: Philippe mă chemase cât mai repede, totuși, plecase înainte de sosirea mea. Apoi insistase să-l aștept, deși trebuie să fi înțeles că dacă rămâneam la Tripoli aș fi aflat cu siguranță lucruri prea puțin favorabile lui.

Mi-am dat seama cu surprindere că de fapt nu reușisem niciodată să-l contactez, cu excepția dăților când îl sunasem de la Paris, dar chiar și atunci vocea lui fusese aproape de nerecunoscut. Brusc înghețată, am priceput că telegramele ar fi putut fi trimise de altcineva, semnând cu numele lui. Că aceeași persoană mi-ar fi putut răspunde și la telefon.

Dacă așa stăteau lucrurile, trebuia să fi fost cineva care să aibă interes să provoace o ruptură între mine și Philippe, cineva la curent cu zvonurile neplăcute care circulau prin Tripoli pe seama lui. O persoană hotărâtă, după propriile spuse, să mă recâștige cu orice preț.

Mi-am amintit afirmația lui Eric: „de data asta voi face orice ca să te păstrez, oricât de mare ar fi riscul."

Alte vorbe și atitudini ale lui îmi reveniră în memorie, căpătând acum noi înțelesuri. În prima noapte, nu fusese surprins să mă întâlnească în hotelul Uaddan. De fapt, mă aștepta – acum eram convinsă. Și nu se temuse niciodată că Philippe s-ar fi putut întoarce.

Simțeam că mă împleticesc pe marginea unui abis. Mâinile îmi erau transpirate și înghețate în același timp. Mi-ar fi plăcut să nu mă mai gândesc la nimic, dar toate se legau atât de bine, cu logică implacabilă.

Philippe nu-și luase înapoi pașaportul fiindcă nu avea nevoie de el și nici nu-i va mai trebui vreodată. Eric știa; era convins că Philippe n-avea să mai apară deoarece era mort.

Mă simțeam în pragul unei crize de isterie. Mi-am spus că totul era doar un coșmar groaznic. Dar camera aceea atât de reală de hotel nu mi-a permis automistificarea.

Am pus la loc pașaportul lui Philippe, acoperindu-l în grabă cu alte hârtii și am fugit.

M-am închis în propria cameră și m-am prăbușit pe pat. Câteva minute, mintea mi-a rămas pustie. Apoi gândurile au început să revină, însoțite de teribila bănuială care mă copleșise mai devreme. M-am luptat cu disperare împotriva ei.

Eric, asasin? Cum de putusem concepe asemenea idee monstruoasă? Trebuia să existe altă explicație.

Am încercat să-mi amintesc tot ce se întâmplase de când primisem prima telegramă. N-aveam nici o dovadă că-mi fusese trimisă de Philippe. Putea foarte bine să fie mâna lui Eric. Dacă i se ceruse un act de identitate, le putuse arăta pașaportul lui Philippe. Descrierea i se potrivea și lui, deoarece ambii erau înalți și bruneți. Fotografia nu-i semăna, desigur, dar pozele de pașaport erau de obicei foarte proaste, iar aceasta data de acum patru ani, așa că diferențele puteau fi puse pe seama scurgerii timpului.

Apelul meu telefonic de la Paris? Vocea de la celălalt capăt al firului mi se păruse ciudată. La vremea aceea, presupusesem că de vină era legătura; acum înțelegeam că n-aveam cum să fiu sigură că-i aparținuse lui Philippe.

Agenția Transturist mă informase că Philippe nu se prezentase personal pentru a-mi rezerva camera, sau pentru a-mi plăti cheltuielile în avans, așa că s-ar fi putut să fi fost tot Eric.

Iar telegrama trimisă din Yeffren, sosită exact când Eric aflase de la Taoufik despre intenția mea de a mă întoarce în Franța…

Mi-am amintit de bilețelul care mă așteptase la hotel când m-am întors. L-am scos ca să-l studiez și mi-am dat seama că în vreme ce scrisul era fără discuție al lui Philippe, adresa de pe plic era bătută la mașină. Și cu excepția adresei, nimic nu demonstra că notița îmi fusese adresată. Nefiind datată, s-ar fi putut să fie scrisă mai de mult, într-un scop diferit.

Deveneam tot mai convinsă că cel care mă chemase fusese Eric și că Philippe nici nu știuse de venirea mea.

Pentru o asemenea înșelătorie, Eric trebuia să fie convins că nu va fi demascat, adică să știe sigur că n-aveam cum să dau de Philippe.

Acesta nu părăsise Libia; pașaportul o demonstra foarte clar. Totuși, Marceline Lafont insistase că nu mai trecuse pe acolo de două săptămâni. Cum putea fi posibil ca o persoană să dispară fără urmă într-o țară în care poliția îi verifica permanent pe toți? Poliția … Eric fusese cel care mă descurajase să apelez la ei, insinuând că i-aș fi putut provoca necazuri lui Philippe.

În cele din urmă am rememorat întâmplarea de la Leptis Magna, cu tâlharul căruia Eric îi dăduse bani. Oare ca să-i cumpere tăcerea? Și nervozitatea pe care nu fusese capabil s-o ascundă în ultimele zile …

Am încercat să resping toate aceste argumente, refuzând răspunsurile pe care le prefiguram pentru nelămuririle ce mă asaltaseă de la sosirea la Tripoli. Simțeam că adevărul fusese sub ochii mei, dar nu dorisem să-l văd. Mă iubea suficient Eric încât să recurgă la crimă?

Dacă da, purtam o parte din răspundere; refuzasem să-l ascult; mă logodisem cu un bărbat pe care nu-l iubeam; iar acum mă preocupa mai mult cum să-l scap pe Eric decât să-l răzbun pe Philippe. Nu mă simțeam destul de curajoasă să-l dau pe mâna poliției, chiar dacă ipotezele mele ar fi devenit certitudini, chiar dacă mi-ar fi mărturisit …

Însă nu doream să aud o confesiune. Mâine, mă voi întoarce în Franța cu avionul fără să-l mai văd, fără să-i citesc în priviri vinovăția. Trebuia să las o portiță îndoielii.

Răsună o bătaie în ușă. M-am ridicat, ezitând.

– Diana, sunt eu, Eric.

Frisonul care mă străbătu îmi dădu de înțeles că, deși nu doream să-l condamn, eram convinsă de vinovăția lui, atâta vreme cât sunetul vocii lui era suficient să mă oripileze.

Peste un sfert de ceas, telefonul începu să sune. N-am răspuns. L-am lăsat să sune îndelung, până ce liniștea s-a reinstaurat. Continuam să zac în pat, complet îmbrăcată, incapabilă să vărs lacrimile ce-mi asaltau ochii. Am stins lumina și până la urmă m-am scufundat într-un somn chinuit.

Când m-am deșteptat, era deja zi. Mi-au trebuit câteva momente ca să-mi amintesc ce se petrecuse. Suferința s-a reinstalat rapid, dar somnul îmi dăduse puterea de a o suporta. Aseară, mă lăsasem purtată de imaginație; îl acuzasem pe Eric pe baza unor deducții fragile. Dacă aș fi examinat lucrurile la rece, aș fi râs de absurditatea teoriei pe care o construisem.

Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât deveneam mai convinsă că Eric fusese cel care mă chemase la Tripoli și mă asaltau aceleași întrebări. Cum de fusese atât de sigur că

Philippe nu se va întoarce? Doar el mi-ar fi putut răspunde, dar încă nu mă simțeam capabilă să-l înfrunt. Mă temeam că va minți, mai rău, că minciuna va fi cusută cu ață albă. N-aveam de ales: trebuia să plec. Dacă aș fi rămas, n-aș fi reușit să-mi țin gura prea mult timp. Cum mai regretam că-mi anulasem rezervarea!

Mi-am schimbat îmbrăcămintea boțită și am sunat la agenție. Au promis să-mi facă rost de bilet la primul zbor posibil, dar mi-au spus că va fi greu fiindcă mulți ingineri și tehnicieni libieni participau la o conferință la Roma. Dacă apărea vreun loc refuzat, urmau să mă anunțe de îndată.

Pentru a evita o întâlnire cu Eric, am plecat înainte de prânz și am mâncat într-un restaurant unde se gătea prea greu, după gustul meu. Apoi, mai mult de o oră, am umblat la întâmplare, încercând să-mi abat atenția de la gândurile neplăcute.

Capitolul 10

La întoarcere, am urcat direct în cameră, dar am rămas împietrită pe prag. Eric stătea tolănit într-un fotoliu.

S-a ridicat în picioare.

– Ce fel de joc faci? Ieri te-ai încuiat în cameră și n-ai răspuns la telefon, iar azi n-ai mai venit la masa de prânz.

L-am privit ca pe un dușman. Ca să-mi stăpânesc tremurul nervos, am înaintat agale în cameră și am închis ușa în urma mea înainte de a-l întreba:

– Cum ai intrat?

Vocea îmi suna ciudat. Mi-a interpretat greșit emoția vizibilă.

– Am mituit o menajeră să-mi deschidă ușa. Te surprinde?

Am scuturat din cap.

Porni spre mine și m-am retras instinctiv.

– Ce s-a întâmplat, Diana? Te porți de parcă te-ai teme de mine.

Eram înfricoșată, dar nu pentru propria persoană. Am privit spre ușă, căutând o scăpare. Mă prinse de mână și zise:

– Spune-mi ce s-a petrecut.

Mi-am dat seama că trebuia să-i explic. Acum nu mai aveam cum să dau înapoi.

– Ieri, ți-ai uitat cheia în ușă. Am intrat în cameră ca să …

Vocea mi se stinse. În mod clar, nu bănuia ce aveam să-i spun, fiindcă interveni nerăbdător:

– Ei bine? Ce era atât de dubios în camera mea?

– N-am vrut să fiu indiscretă. Doream numai să-ți las un bilet. Am deschis sertarul în căutarea unei bucăți de hârtie … și am dat peste pașaportul lui Philippe.

Reacționă într-un mod total neașteptat: izbucni în râs.

– Și din cauza asta ești atât de supărată?

– Da … Pașaportul acela … Ah, Eric, ce i-ai făcut?

– Nimic să justifice expresia tragică de pe figura ta. Nu-i nici o crimă.

Felul potolit în care răspunsese ar fi trebuit să mă liniștească, dar nu eram în stare să gândesc logic. N-am reușit decât să repet:

– N-a fost crimă … n-a fost crimă … Ah, Doamne!

– Ce-ți veni?

Îmi eliberă încheieturile mâinilor, mă prinse de umeri și spuse aspru:

– Privește-mă în ochi! Doar nu-ți închipui că …

Se opri, așteptând să-i dau vreo indicație că-mi interpretase greșit cuvintele, că nici nu-mi trecuse prin minte o asemenea idee. N-am fost capabilă să reacționez. Îmi luă tăcerea drept acceptare și se albi de furie.

– Ai înnebunit! strigă el. Crezi că sunt asasin, nu-i așa? Ba da! Ți-o citesc pe față! De ce nu recunoști? Haide, spune-o!

Mă împinse brusc, se așeză din nou și-și acoperi fața cu mâinile. Mânia lui era semn clar de nevinovăție, dar coșmarul durase prea mult ca să mă las convinsă atât de ușor.

– Eric, cum a ajuns la tine pașaportul acela?

Rămase nemișcat, de parcă nimic n-ar mai fi contat. Nici nu puteam fi sigură că mă auzise.

– Răspunde-mi, Eric.

– Ce folos? murmură el cu amărăciune.

– Trebuie să-mi spui adevărul. M-ai mințit, nu-i așa? Știi unde este Philippe.

Și-a ridicat privirea spre mine.

– Da, te-am mințit, chiar mai mult decât crezi, dar n-am habar unde este Philippe. Vrei adevărul? Am să ți-l spun, dar nu mai are nici o importanță. Te-am iubit, Diana. Iar tu ți-ai putut închipui că ... Mă cunoști de atâta vreme, dar asta nu te-a împiedicat să mă acuzi de crimă!

Se ridică din nou și începu să umble prin cameră. Nu-i puteam accepta reproșul după ce tocmai își recunoscuse înșelătoria.

– Dar ce să cred? În cele din urmă, mi-am dat seama că nu Philippe m-a chemat aici. Tu mi-ai trimis acele telegrame și ai pus pe altcineva să răspundă la telefon când am sunat de la Paris, nu-i așa?

– Da, am făcut-o. A fost un risc mare, dar eram gata de orice pentru tine.

– Cum să fii atât de sigur că Philippe nu se va întoarce? Cum ai ajuns în posesia pașaportului? Dacă mi-am închipuit tot ce putea fi mai rău, a fost fiindcă nu găseam nici o altă explicație.

– Așa că, ți-ai zis că l-am ucis pe Philippe! După tine, asta era o explicație plauzibilă.

– Nu eram sigură, am luptat contra ideii.

– Protestele vin prea târziu, acum că știu ce gândeai. Vorbele nu mai au nici un sens, dar, pentru că dorești să afli, am să-ți povestesc cum am pus mâna pe pașaport: chiar el mi l-a dat în schimbul propriului meu document de identitate. De ce? Nu mai sunt sigur. Îndată ce am sosit în Libia, am reluat legătura. Am fost surprins de atitudinea lui prietenoasă. Mă tot invita la cină și părea doritor să fim în relații bune. Nu i-am spus niciodată că am fost cândva logodit cu tine, deși cred că știa. Vorbea adesea despre tine. Eram la curent cu existența celorlalte femei din viața lui: Marceline Lafont și sora lui Abed. Mă deranja că nu-ți puteam deschide ochii, dar știam că nu mă vei ierta dacă aș fi încercat, fiindcă ți-ai fi închipuit că am făcut-o din răutate. Așa că am început să caut alt mijloc de a împiedica stupida voastră căsătorie. Într-o zi, Philip a venit la mine și mi-a cerut ajutorul. Zicea că, trecând printr-un sat, a accidentat mortal un pieton. N-a oprit, fiindu-i frică să nu fie linșat de săteni, dar în loc să se ducă la prima secție de poliție și să anunțe accidentul, așa cum ar fi trebuit să procedeze, și-a pierdut capul și a continuat drumul până la Tripoli. Apoi a aflat că omul murise și că mai mulți martori oculari îi reținuseră numărul de înmatriculare.

Voia să fugă din țară înainte de a fi arestat și judecat pentru omor prin imprudență. Dar poliția îl căuta deja. Dacă s-ar fi dus la aeroport, ar fi fost arestat înainte de-a apuca să se îmbarce … cu excepția cazului că ar fi călătorit sub alt nume. Așa că m-a implorat să-i dau pașaportul meu, ținând seama cât de asemănătoare erau datele noastre antropometrice.

– Dar fotografia? am intervenit.

– Cu răbdare și îndemânare, un specialist poate înlocui fotografia de pe pașaport și imita ștampila originală. E mai ușor să modifici un pașaport valabil decât să obții unul fals și este și mult mai rapid. Philippe spunea că nu-i nici un risc. Știam că nu-i adevărat, dar am fost de acord.

– De ce?

– Fiindcă am priceput imediat cum aș fi putut profita de pe urma situației. Era ocazia pe care o așteptasem și n-aveam de gând s-o las să-mi scape printre degete.

– Dar Philippe nu-ți cunoștea motivele. Ce l-a făcut să spere că vei dori să-i acorzi un asemenea serviciu?

– A avut un argument pe care-l considera irezistibil: mi-a oferit bani, foarte mulți. Asta ar fi trebuit să mă facă mai suspicios.

– Și ți i-a dat?

– Dacă pui asemenea întrebare, înseamnă că ai o părere foarte proastă despre mine. Nu, nu m-a plătit. I-am refuzat banii. I-am spus că-l voi ajuta în semn de prietenie.

– Și te-a crezut?

– Prea avea nevoie de pașaport ca să-și mai chinuie mintea cu întrebări privind mobilurile mele. Am făcut o rezervare și am ridicat chiar eu biletul de avion. Când am schimbat pașapoartele, îmi definitivasem planul de acțiune. L-am pus să scrie biletul pe care l-ai găsit la recepție, atunci când ai sosit la hotelul Uaddan.

– Cum l-ai convins s-o facă?

– I-am spus că mă va ajuta să mă justific, dacă cineva l-ar căuta. De asemenea, i-am cerut să promită că nu va vorbi și nu

va scrie nimănui din Franța înainte de a-mi recăpăta pașaportul. Trebuia să mi-l trimită de îndată ce mi-ar fi pus la loc fotografia, iar eu l-aș fi returnat pe al lui imediat ce-i aflam adresa. De atunci, n-am mai primit nici o veste.

– De ce să nu-ți fi înapoiat pașaportul, de vreme ce probabil nu mai are nevoie de el?

– Tare mult aș vrea să știu, deși am o bănuială. La început eram prea nerăbdător să te revăd și temător că trucul ar putea eșua, încât nimic altceva nu mai conta. Doream să vii la Tripoli și să descoperi singură ce fel de om era Philippe. Mă temeam că, o dată ajuns la Paris, va încerca să te vadă imediat. Când ai apărut…

L-am întrerupt:

– M-ai mințit încă de la început. Totul a fost o înșelătorie: telegramele, convorbirile telefonice, vorbele tale … Nu mi-aș fi putut închipui că ești atât de nesincer.

Râse sarcastic.

– De ce nu? Dacă m-ai crezut asasin, n-ar trebui să-ți vină prea greu să mă consideri mincinos.

Mă străduiam să pricep tot ce se petrecuse, acum că în sfârșit cunoșteam adevărul. Bănuisem că eram implicată într-o tragedie, dar se dovedea doar o farsă pe socoteala mea.

– Cine a răspuns la telefon, când am sunat de la Paris?

– Taoufik. Aveam nevoie de un ajutor.

– Adică de un complice. De ce l-ai pus să mă urmărească?

– Voiam să te păzească și să mă informeze asupra mișcărilor tale. Știam că vei încerca să dai de Philippe. Avea câțiva prieteni dezagreabili la Tripoli și eram îngrijorat de posibilele lor reacții, dacă ai fi tulburat apele.

– Și cum rămâne cu individul de la Leptis Magna? De ce i-ai dat bani?

– În general, era adevărat ce ți-am spus despre el, dar am trecut sub tăcere câteva aspecte. Avea o slujbă temporară la aeroport în ziua în care a plecat Philippe. L-a recunoscut, fiindcă-l mai văzuse la hotel, și a fost martor la îmbarcarea lui. Nu voiam să afli lucrul acesta, desigur, așa că i-am dat niște bani și am promis să nu-l dau pe mâna poliției, dacă-și ținea gura.

– Doar nu ți-ai închipuit că poți să prelungești la infinit înșelătoria?

– Nu, mai devreme sau mai târziu, ți-aș fi povestit tot.

– Ce așteptai?

– Să-ți dai seama că de fapt pe mine mă iubeai. N-aveam cum să fiu sigur, decât dacă mi-ai fi spus-o cu propria gură, direct și fără rezervă. Atunci ți-aș fi mărturisit tot. Speram să-ți obțin iertarea, dacă mi-ai fi aflat motivele.

Dar nici eu nu-l puteam ierta pentru orele de chin prin care tocmai mă făcuse să trec, după cum el nu avea cum să treacă peste faptul că-l bănuisem de crimă.

– Și de ce am fost ieri urmărită de arabul acela bătrân?

– Habar n-am.

– Așa ziceai și ieri. Măcar o dată, mi-ai spus adevărul?

– Da.

– Atunci ...

– Mai sunt câteva lucruri pe care nu ți le-am povestit. Mi-am pus în minte să mă folosesc de Philippe ca să te recuceresc și mi-am închipuit că s-a lăsat înșelat de minciuna mea, cum că-l ajutam din amiciție. Apoi însă, am aflat că și el

se folosea de mine și că fusese cel puțin la fel de necinstit. Am devenit bănuitor când în ziare n-a apărut nici o relatare despre accidentul pe care pretinsese că l-a provocat. Am întrebat la poliție și mi s-a spus că nu existase nici un astfel de eveniment rutier.

– Crezi că l-a inventat? Atunci, de ce să fi dorit să părăsească țara?

– La început, am bănuit că se temea să nu fie dat în judecată de E.R.P.C., dar i-am întrebat: n-aveau nici o intenție de a-l urmări în instanță, iar el știuse asta când a plecat de la firmă. Cu câteva zile în urmă, Taoufik mi-a sugerat un alt posibil motiv. Aflase că sora lui Saad Abed, Meryem, fugise de acasă. O vreme, familia a reușit să ascundă adevărul, dar în cele din urmă povestea a ieșit la iveală. Cu ajutorul unei slujnice credincioase, Meryam se întâlnise în secret cu un european. Fratele aflase și-i ceruse să pună capăt relației. Ea se prefăcuse a i se supune, dar într-o dimineață plecase la cumpărături împreună cu slujnica și nici una dintre ele nu se mai întorsese acasă.

– Umblă zvonul că s-a dus la o prietenă și s-a schimbat în haine europene, vopsindu-și părul în roșu. Deoarece în societate purtase întotdeauna voal, nu erau prea mulți cei care s-o poată recunoaște. Cineva, probabil Philippe, o ajutase să părăsească Tripoli. În ce-o privește pe slujnică, aceasta se întorsese la tribul ei nomad din regiunea Fezzan și nu se mai știa nimic despre ea.

– De ce crezi că Philippe a ajutat-o pe Meryem să fugă?

– În parte fiindcă relația dintre ei era de notorietate, dar mai ales pentru că ea a dispărut în aceeași zi în care a plecat el. Mă tem că și Abed a ajuns la aceeași concluzie și că el a ordonat să fii urmărită.

Mi-am amintit conversația cu Abed și animozitatea prost ascunsă la adresa lui Philippe.

– Chiar dacă a scos-o pe Meryem din țară, nu înțeleg de ce a avut nevoie de o identitate falsă. De ce nu și-a folosit propria identitate?

– În primul rând, ea nu are decât 17 ani, așa că risca să fie condamnat pentru răpire de minori, chiar dacă Meryem ar fi recunoscut că mergea cu el de bunăvoie. Apoi mai era și Abed. Dacă Philippe ar fi făcut o rezervare pe propriul nume, probabil că Abed ar fi aflat. S-ar fi ocupat chiar el de problemă, fără să apeleze la ajutorul poliției, ceea ce ar fi fost mult mai neplăcut, fiindcă este un individ crud și puternic.

– Dacă ai fi știut ce are de gând, ai fi refuzat să-i împrumuți lui Philippe pașaportul?

Eric ezită, dar în final recunoscu:

– Nu. Nimic nu m-ar fi făcut să renunț la ocazia de a te revedea.

– Ce riști? Pușcăria?

– În cazul unui proces, mi-ar veni foarte greu să demonstrez că n-am fost complice cu Philippe. Dar nu va exista nici un proces. Abed nu poate accepta ca dezonoarea surorii să capete notorietate.

– Unde crezi că ar putea fi ea acum?

– N-am idee. Presupun că este cu Philippe, dar ar putea fi oriunde. Probabil că și ea folosește un pașaport fals.

Sigur că da! Am priceput instantaneu cum îi făcuse Philippe rost de pașaport. Dar am păstrat gândul pentru mine.

– Mai ai întrebări?

– Nu.

– Ei bine, acum că ești pusă la curent, te poți întoarce în Franța. Dacă vrei, am să-ți fac o rezervare.

Răceala tonului nu reușea să-i mascheze nefericirea, dar eram atât de supărată pe el încât nu simțeam nici un strop de compasiune. Ce sperase să obțină cu acele mașinațiuni complicate? Își închipuise că iubirea noastră putea fi revigorată cu minciuni și trucuri?

– Nu-ți bate capul, am s-o fac eu însămi. Și e de la sine înțeles că am să-ți rambursez toți banii cheltuiți.

Se retrase un pas, de parcă l-aș fi pălmuit, apoi spuse scurt:

– Dacă așa crezi.

După ce părăsi camera, m-am uitat la ceas. Aveam încă timp să ajung la agenția Transturist. Voiam să-mi rezerv bilet de plecare cu prima ocazie și mai doream să verific o ipoteză.

La agenție, m-am apropiat de aceeași funcționară cu care mai vorbisem.

– Aveți noroc, îmi spuse ea. Tocmai s-a ivit o renunțare. Pot să vă fac rezervare pentru poimâine.

Am acceptat. Apoi am întrebat-o dacă mai avea lista pe care o consultase când voisem să aflu dacă Philippe părăsise țara. Mi-o arătă imediat și am descoperit repede ceea ce căutam. În ziua în care primisem prima telegramă semnată „Philippe”, un pasager pe nume Eric Darnal plecase cu avionul spre Roma, iar după câteva ore, o oarecare Marceline Lafont zburase spre Paris, via Roma.

Sărmana Marceline! Era singura pentru care simțeam milă. Îi era teamă de închisoare, dar era singura care nu greșise cu nimic. Philippe îi furase pașaportul și o lăsase în mila Domnului.

Ieșind din agenție, m-am îndreptat spre apartamentul ei. Am găsit-o și mai îngrozită. Când i-am spus că aflasem de ce-i furase Philippe pașaportul, mi-a comunicat că tocmai i-l trimisese înapoi, fără o vorbă de explicație sau de scuză.

– Atunci, nu mai ai de ce să te temi, am spus.

– Nu, n-ai înțeles! Pașaportul meu a fost utilizat pentru scoaterea din țară a surorii lui Abed și a fost vizat la graniță. Asta ar fi suficient ca să fiu condamnată drept complice la răpirea unei minore. L-am ars, să nu poată fi utilizat ca probă împotriva mea. Dar sunt tot înfricoșată. Dacă aș putea să mă întorc acasă în Franța și să mă simt iar în siguranță, fără să mă mai tem în fiecare noapte că ...

– Nu trebuie să-ți mai fie frică. Nu se va face nici un proces, așa că n-ai cum să fii condamnată.

– Există și lucruri mai rele decât închisoarea. Habar n-ai ce fel de om este Abed! S-a simțit lezat de ceea ce s-a întâmplat și va încerca să se răzbune pe oricine a fost implicat.

– Dar tu n-ai fost. Ți s-a furat documentul de identitate.

– El nu știe asta. Va bănui că i l-am dat de bunăvoie lui Philippe. În afară de asta, nu e vorba numai despre onoarea lui. Sora lui trebuia să se mărite cu un personaj foarte influent, care i-ar fi fost de mare folos pe post de cumnat. Acum, desigur, nu mai sunt șanse de a se înfăptui căsătoria plănuită. Nici nu vreau să mă gândesc cât de furios trebuie să fie Abed.

– Ce te face să crezi că știe felul în care a fost utilizat pașaportul tău?

– Știe. Chiar acum, unul dintre oamenii lui se află în fața casei, așteptându-mă să ies.

Am încercat s-o conving că se înșela, că teama îi stimula imaginația. N-am reușit, dar în cele din urmă s-a mai relaxat puțin și a început să-mi povestească despre Philippe. Când se reîntâlniseră în Tripoli, îi declarase că logodna cu mine fusese o greșeală prostească pe care o corectase deja. Peste tot o prezentase drept viitoarea lui mireasă, dar ea constatase destul de repede că era folosită ca paravan, pentru a distrage atenția de la relația lui cu Meryem.

– I-ai spus că-i descoperiseși manevrele? am vrut să aflu.

– Da, iar el a negat, bineînțeles. Mi-a spus că din afacerile lui cu Abed trebuia să scoată o sumă și că nu era prost să riște atâția bani flirtând cu Meryem. Împreună cu Abed, făcuse o afacere în domeniul concesiunilor de terenuri petrolifere. Nu cunosc amănunte, cu excepția faptului că obținuseră deja o groază de bani și că aveau perspective chiar mai bănoase. Apoi Philippe a fugit cu Meryem. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că pentru ea va renunța la atâta bănet!

– De ce n-a așteptat să se finalizeze afacerea, înainte de a fugi cu ea?

– Meryem trebuia să se mărite, așa că n-au mai putut aștepta.

Nu m-am putut împiedica să consider că Philippe merita apreciere fiindcă pusese iubirea mai presus de bani, dar am tăcut. Marceline nu mi-ar fi apreciat indulgența.

I-am spus că voi face tot ce pot ca s-o ajut, dar n-am avut inima să-i dezvălui iminenta mea plecare.

Capitolul 11

Deoarece probabil că n-aș mai fi avut timpul necesar să-i vin în ajutor Marcelinei, m-am hotărât să-l rog pe Eric să facă ceva pentru ea. Dar în seara aceea n-a apărut în restaurantul hotelului. Mă temeam că ar fi interpretat un telefon ca pe o încercare de reconciliere, așa că mi-am zis că voi aștepta ziua următoare ca să-i transmit rugămintea.

Dar aceasta începu cu o surpriză de proporții: o scrisoare de la Philippe, retrimisă de mama. Am fost surprinsă să constat că avea timbru libian și fusese trimisă din Youffra, cu patru zile în urmă. Era însoțită de o notiță a mamei, care își închipuise că suntem împreună și voia să știe de ce-mi scrisese Philippe pe adresa din Paris. Pentru mine, adevărata nelămurire era de ce scrisoarea fusese trimisă din Libia când eu îl credeam pe Philippe în Franța.

Conținutul nu aducea cine știe ce lămuriri. Exprimându-și regretul profund și demonstrând eforturi de a se purta cu tact, îmi declara că după o lungă și profundă chibzuință ajunsese la concluzia că ar fi fost greșit să ne căsătorim. Pe scurt, rupea logodna.

Trebuia să-l văd pe Eric, așa că l-am sunat, fără să-mi mai pese ce-și va închipui. După ce mi-a promis că va veni la prânz, mi-am petrecut restul dimineții imaginând tot soiul de explicații extravagante și respingându-le una după alta.

La restaurant, Eric mă tratǎ cu mai multă răceală decât îmi arătase cu o zi înainte. Mă salută bățos și mă întrebă cu ce scop îl căutasem. I-am povestit despre scrisoarea lui Philippe, dar el nu se arătă surprins.

– Nu numai că este în Libia, dar se află chiar la Tripoli, zise el. M-a sunat îndată după ce am vorbit cu tine și ne-am întâlnit. I-am înapoiat pașaportul, iar el mi l-a dat pe al meu, cu fotografia la locul ei, fără semne că ar fi fost îndepărtată vreodată. Treaba a fost făcută de un expert.

– S-a mai întors după ce a răpit o minoră? Spuneai că asta-i o crimă.

– Chiar este, dar nu există nici o dovadă că ar fi înfăptuit-o.

– Ieri credeai că …

– Probabil că am greșit. Sunt convins că n-ar fi revenit, fie și pentru o mare sumă de bani, dacă s-ar fi crezut amenințat de Abed. Știe foarte bine cum își tratează el inamicii.

– Ți-a dat vreo explicație?

– A zis că nu mai avea de ce să se teamă fiindcă fuseseră retrase toate acuzațiile împotriva lui; revenise doar ca să se ocupe de niște afaceri.

– Ați discutat despre Meryem?

– Bineînțeles. A pretins că nu știuse nimic despre fuga ei de acasă; nu plecaseră cu același avion, iar coincidența datei era simplă întâmplare.

– Crezi una ca asta?

Ridică din umeri.

– Nu mai contează dacă-l cred sau nu.

– Te-a mințit. Meryem a plecat în aceeași zi și n-a fost o coincidență. I-a pus la dispoziție pașaportul Marcelinei.

În ochii lui Eric apăru o umbră de interes.

– De unde știi?

I-am povestit ce aflasem de la Marceline și ce-mi spuseseră cei de la agenția Transturist.

– Îmi închipuisem că Philippe n-are nici un fel de scrupule, remarcă el, dar nu-l bănuiam atât de neglijent. Dacă Abed ar avea cea mai vagă suspiciune …

– Eric, ai cum s-o ajuți pe Marceline?

– De ce eu? De ce nu apelezi la Philippe?

– Nu vreau să-l văd în ochi.

– Cred că nu vei avea de ales, fiindcă stă în acest hotel.

– I-ai spus că sunt aici?

– Nu.

– Atunci, poate că voi reuși să-l evit mâine dimineață. După aceea, plec.

Figura lui Eric, rămase lipsită de expresie. După ce se dăduse peste cap să-mi demonstreze că mă iubea, acum părea complet detașat.

– Va fi mai bine pentru toată lumea, declară el.

Era o recunoaștere a eșecului. Încercările lui de a învia trecutul reușiseră să ne îndepărteze mai mult ca oricând.

***

După-amiază, mi-am făcut bagajele. În curând, aveam să fiu din nou acasă, străduindu-mă să uit șederea la Tripoli. Îmi luasem deja rămas-bun de la Eric: îmi spusese că nu mă va

conduce la aeroport și că nu va mai fi la hotel în clipa plecării mele. Nu-mi explicase motivul și am simțit că ar fi fost inutil să-l întreb.

Urma să-mi ia o groză de timp să mă resemnez cu această despărțire, dar când îmi aminteam minciunile lui îmi dădeam seama că între noi n-ar fi putut să mai fie nimic. Purtarea lui părea și mai de neiertat fiindcă nu exprimase nici o părere de rău. Se purtase de parcă sentimentele lui ar fi putut justifica orice, ca și cum numai eu aș fi fost de vină pentru că-l bănuisem de crimă. Asta avea darul de a-mi întări resentimentul și nu mă simțeam deloc înclinată să-i găsesc vreo scuză.

În ceea ce-l privea pe Philippe, nu aveam dorința de a-l mai întâlni vreodată. I-aș fi putut cere lămuriri privind aspectele încă neclare ale afacerii, dar nu aveam motiv să cred că ar fi fost mai cinstit cu mine decât se arătase față de Eric. Planurile lui de viitor mă lăsau rece; nu mă mai interesa!

Spre seară, simțind că trebuie să evadez din camera de hotel, am ieșit la o plimbare pe malul mării. Netedă ca suprafața unui lac, apa împrumutase nuanțele roșietice ale apusului.

Înainte de a reveni la hotel, am așteptat să coboare întunericul nopții. În holul de la intrare mă aștepta un polițist. Pe când venea spre mine, nu mi-am putut înăbuși neliniștea, cu toate că mă știam nevinovată.

Mi-a comunicat în italienește că aveau nevoie de mine pentru o identificare. Un bărbat rănit, victima unui presupus accident rutier, fusese găsit pe șosea, la circa douăzeci de minute de Tripoli și ajunsese la spital. Nu avea nici un act, doar un plic cu adresa mea de la hotelul Uaddan, conținând o fotografie.

Polițistul mi-o arătă. Era o poză pe care i-o trimisesem lui Philippe cu un an în urmă. Singura explicație care-mi răsări în minte era că aflase cumva că eram cazată la Uaddan și hotărâse să mi-o trimită înapoi, poate însoțită de vreun bilet pe care nu mai apucase să-l scrie.

Am declarat că eram convinsă că e vorba despre Philippe Cottens și m-am interesat de gravitatea accidentului pe care-l suferise. Polițistul ezită o clipă înainte de a-mi răspunde.

– Mă tem că este într-o stare foarte proastă. Vreți să veniți până la spital ca să-l identificați?

– Da.

Traversând orașul în mașina poliției, nu simțeam decât milă pentru Philippe. Deși nu-i puteam ierta faptele, mi se părea clar că n-ar fi înfruntat asemenea riscuri dacă n-ar fi fost îndrăgostit de Meryem. Dar de ce nu rămăsese în Franța? Trebuie să fi înțeles la ce primejdii se expune întorcându-se în Libia, riscând să-și atragă răzbunarea lui Abed. Nu știam, desigur, dacă fusese un simplu accident, sau mâna lui Abed. După ce mă străduisem atât să dau de el, mi-am zis că era tragic să-l revăd chiar înainte de a muri.

La spital, polițistul m-a condus de-a lungul unui coridor, s-a oprit în fața unei uși, a deschis-o și s-a dat într-o parte, permițându-mi să intru.

Întâi, n-am văzut-o decât pe sora care stătea lângă pat, dar apropiindu-mă, a trebuit să-mi înăbuș un țipăt.

Bărbatul de o paloare cadaverică ce zăcea inconștient era Eric.

– Acesta este Philippe Cottens? întrebă agentul.

Am scuturat din cap, dându-mi brusc seama că tot ceea ce contribuise la îndepărtarea noastră încetase să mai conteze.

M-am aplecat, l-am sărutat pe buze și am murmurat:

– N-am să te mai părăsesc. Niciodată.

Asistenta mi-a spus că nu mai puteam rămâne. Am ieșit, însoțită de polițist. Pe culoar, mi-a cerut politicos, dar ferm, să-l urmez.

Fără să-mi dau seama prea bine ce făceam, am pornit după el de-a lungul coridoarelor, până am ajuns la un birou, unde mi-a spus să aștept și mi-a oferit un scaun. A ieșit din cameră și s-a întors după câteva minute, împreună cu alt ofițer. Au început să mă interogheze insistent. Care era numele rănitului? Ce căuta în Libia? Când îl văzusem ultima oară? Îmi comunicase ce avea de gând să facă în ziua aceea? De ce crezusem în primă instanță că era Philippe Cottens?

Le-am răspuns cu conștiinciozitate, dorindu-mi să scap cât mai repede, dar ei și-au continuat interogatoriul neabătuți. În cele din urmă mi-am pierdut răbdarea și i-am rugat să-mi permită să mă întorc lângă Eric. Mi-au spus că doctorii interziseseră vizitele. Am cerut să le vorbesc medicilor; mi-au răspuns că era imposibil.

În final, după ce s-au convins că le spusesem tot ce știam, m-au lăsat să plec.

Când ieșeam din birou, m-am ciocnit de Taoufik.

– Ah, Taoufik, cât mă bucur că ești aici! Ai aflat despre Eric?

– Da. L-ai văzut?

– Pentru numai câteva secunde și nu mi-au permis să revin. Nici să discut cu medicii n-am reușit. Trebuie să știu dacă…

– Să plecăm de aici.

Văzu o soră care se apropia de noi și-i adresă câteva cuvinte în limba arabă. Ne conduse într-o încăpere pustie.

– Trebuie să fii calmă, zise Taoufik, observându-mi expresia sălbatică. Eric este grav rănit, dar mai există speranțe.

– Cine ți-a spus?

– Unul dintre medici. Își coborî vocea. Nu pune prea multe întrebări. Nu te vor lăsa să mai vii la spital dacă-și închipuie că nu ești dispusă să accepți versiunea oficială a celor petrecute cu Eric.

– Cum adică?

– N-a fost nici un accident. Cineva a încercat să-l asasineze. A fost înjunghiat.

– Înjunghiat?

– Oficial, nu există dovezi. Dacă vrei să știi, eu cred că a fost din ordinul lui Saad Abed.

– Abed? Dar Eric nu i-a făcut nimic.

– Nu, dar a fost implicat, chiar indirect, în fuga Meryemei.

– Din cauză că i-a împrumutat lui Philippe pașaportul? Dar Philippe a revenit la Tripoli. De ce n-a încercat Abed să-l omoare pe el, în locul lui Eric?

– Habar n-am și nici nu întrevăd vreun motiv.

– Cum ai aflat că Eric a fost înjunghiat?

– De la un prieten polițist. Mi-a mai spus și că fusese găsit pe drumul spre Yeffren, dar asta nu înseamnă că acolo a fost atacat. Poate că făptașul l-a dus acolo, închipuindu-și că murise. Poliția a spus că părea lovit de o mașină și asta mă face să cred că a fost mâna lui Abed. Este un individ foarte influent. Nu trebuie să spui ceva care să contravină variantei oficiale.

I-am declarat că, după mine, poliția n-avea decât să facă ce dorea; nu voiam decât să-l revăd pe Eric. Îmi promise să facă tot ce putea ca să-mi procure un permis de vizită, deși nu era sigur că va reuși. În spital era foarte ușor să te folosești de pretexte medicale pentru a izola un pacient.

I-am povestit despre fotografie. O văzuse deja: Philippe o lăsase neglijent în pașaport, iar Eric o păstrase. Dar cu ce scop o pusese într-un plic purtând adresa mea?

Cearta stupidă dintre noi îmi părea atât de îndepărtată încât îmi venea greu să-mi explic ceea ce simțisem. Refuzasem să-l iert pentru înșelătoria cu care mă adusese la Tripoli; totuși, n-o făcuse decât fiindcă mă iubea și nu găsise alt mijloc de a-mi deschide ochii asupra faptului că și eu îl iubeam. Și avusese dreptate: îl iubisem mereu. Măcar de aș fi avut puterea să recunosc de la început!

Ce m-aș fi făcut fără Taoufik? Amiciția lui mă ajutase să-mi redobândesc progresiv curajul. Când îmi spuse că prietenul lui din poliție avea să ne țină la curent cu starea lui Eric, am acceptat să-i urmez sfatul de a mă întoarce la hotel.

Însă rămasă singură în cameră, curajul mă părăsi din nou. Am început să suspin, plină de temeri. Apoi am avut o idee înspăimântătoare: dacă Taoufik avera dreptate și Abed fusese cel care comandase crima, acesta ar fi aflat curând că tentativa dăduse greș și nimic nu l-ar fi putut împiedica să încerce încă o dată. Chiar dacă Eric și-ar fi revenit, n-ar mai fi fost în siguranță câtă vreme rămânea în Libia.

Nevoia de a acționa împotriva amenințării îmi înapoie stăpânirea de sine. Știam ce aveam de făcut.

M-am ridicat din pat, m-am stropit pe față cu apă rece, am coborât și l-am rugat pe recepționer să-l anunțe pe Philippe Cottens, dacă mai era în hotel, că este așteptat în bar de cineva din partea lui Saad Abed. Funcționarul dădu telefon în fața mea, apoi închise și mă informă că domnul Cottens va coborî în câteva minute.

M-am așezat la o masă liberă. Era ora cinei, așa că barul era aproape pustiu.

Philippe mă observă de îndată ce intră. Mă privi consternat, de parcă nu și-ar fi putut crede ochilor. Întrucât n-avusese habar că mă aflam la Tripoli, fu complet zăpăcit de prezența mea.

– Tu! exclamă el cu îndoială-n glas.

Părea schimbat, poate fiindcă îl examinam cu alți ochi. Înainte, figura lui anonimă îmi inspira încredere; acum, îmi dădea impresia de slăbiciune și falsitate. Cum de putusem accepta ideea de a-mi petrece restul vieții lângă acest om? Probabil că fusesem disperată să scap de amintirea lui Eric, din moment ce alesesem un bărbat care-i era complet opus!

– Stai jos, am spus calm. Eu sunt cea care te-a chemat aici.

– Dar mi s-a spus că era un prieten al lui ...

Nu-i prea venea să pronunțe numele, așa că l-am ajutat.

– Saad Abed. Într-adevăr.

– Îl cunoști?

– Vom vorbi despre asta mai târziu.

Se așeză în fața mea, cu vizibilă nervozitate.

– Dar ce cauți la Tripoli, Geraldine?

– Am vrut să te văd.

Perfect adevărat, numai că circumstanțele împrumutau ironie răspunsului. Dacă n-aș fi încercat să-l protejez pe Eric, n-aș fi avut nici un chef să-l mai văd.

– De ce? Și de ce nu mi-ai comunicat că vii? Este ilogic!

N-aveam intenția să-i povestesc toată tărășenia. Acum, că-mi devenise străin, nu mai era treaba lui.

– Ai dreptate, este absurd.

– De când te afli aici?

– De câteva zile.

Dintr-o dată, păru foarte stânjenit.

– Ai primit scrisoarea mea?

– Da. Nici o grijă, sunt de acord cu tine: ar fi fost o greșeală să ne căsătorim.

– Mă simt ușurat să aud asta. Dar dacă ai primit scrisoarea și ești de acord cu conținutul, nu mai înțeleg nimic. De ce ai mai venit?

– Dar tu, Philippe? De ce te-ai mai întors la Tripoli? Unde este Meryem?

Nu reuși să-și ascundă uimirea, dar își redobândi rapid echilibrul.

– Ești deja la curent cu bârfa? O cunoșteam vag și n-am avut nici o legătură cu dispariția ei. Până să mă întorc, nici nu aflasem despre eveniment. Abia apoi am descoperit că-mi fusese pus în cârcă! Absurd!

– N-a plecat cu același avion, dar a făcut-o în aceeași zi.

Figura lui căpătă o expresie de uimire.

– Despre ce vorbești? Care avion?

– Avionul de Roma.

– Credeai că am plecat la Roma? Nici n-am părăsit Libia! Am fost plecat în sud și am petrecut două săptămâni în compania unui amic berber, într-o oază izolată. Începusem să simt că ar fi fost cazul să rupem logodna, dar nu doream să iau asemenea decizie fără o chibzuință matură, așa că m-am retras într-un loc unde să pot cugeta nestânjenit.

Nu i-am luat în seamă explicația și l-am întrebat, sceptică:

– Ai fost tot timpul în Libia?

– N-am mai ieșit din țară de peste șase luni. Întrucât pari să te îndoiești, am să-ți demonstrez. Iată, poți vedea cu proprii ochi. Își scoase pașaportul și mi-l înmână. Uită-te la datele

vizelor. Dacă aș fi trecut frontiera, ar trebui să existe o înregistrare în pașaport. După cum ți-am mai spus, m-am dus în sud.

Nu aveam nevoie să examinez documentul care stătuse în sertarul lui Eric pe durata lipsei lui Philippe. Totuși, încă nu aflasem cum de nu-i fusese frică să revină și să înfrunte mânia lui Abed.

– Asta i-ai povestit lui Abed?

– Încă nu mi-ai spus dacă-l cunoști.

– Lasă asta. Răspunde-mi la întrebare: i-ai îndrugat și lui Abed că ai fost plecat în sud? Și te-a crezut?

– Da, bineînțeles că m-a crezut. Dacă aș fi luat avionul, numele meu ar fi trebuit să apară pe lista de pasageri.

– I-ai sugerat să verifice respectivele liste ca să se convingă?

– N-are nevoie să-i dau eu vreo idee.

– Dar nu i-ai comunicat că împrumutaseși pașaportul lui Eric sub un pretext oarecare și că ai călătorit folosindu-i numele, nu-i așa?

Simulă perplexitate.

– Eric? Eric Darnal? Ce legătură are el cu toate astea?

– N-ai fost la Roma cu pașaportul lui Eric? Nu i l-ai înapoiat abia ieri?

– Sigur că nu! De unde ți-a venit asemenea idee? Dacă Eric pretinde că i-am luat pașaportul cu împrumut, înseamnă că și-a pierdut mințile!

Dacă n-aș fi avut în mână dovada minciunii, acea mânie ultragiată m-ar fi impresionat.

– Deci negi?

– Pe cuvântul meu că nu-i adevărat!

– Între tine și Eric mi-e ușor să aleg.

În ciuda hotărârii de a-mi păstra calmul, neliniștea provocată de starea lui Eric îmi făcu vocea să tremure. Philippe îmi observă emoția și trase o concluzie care păru să-l încânte.

– A, da, uitam: Eric a fost marea ta iubire.

– Prima și singura. N-am nimic împotriva ta, Philippe, dar din pricina ta Eric ar putea să moară…

– De ce? Este bolnav? Dacă da, în ce fel e vina mea?

– A fost înjunghiat astăzi. Din cauză că i-ai folosit pașaportul.

Philippe deveni alb la față.

– Cine a făcut-o?

I-am povestit ce aflasem despre tentativa de asasinat asupra lui Eric.

– Nu există nici un indiciu că ar fi fost mâna lui Abed, spuse el, și chiar dacă așa stau lucrurile, eu n-am nici o implicare. Nu i-am folosit niciodată pașaportul.

– În ziua în care ai dispărut din Tripoli, cineva a plecat la Roma sub numele de Eric Darnal. Am văzut lista de pasageri.

– Ce-i cu tine, Geraldine? Încropești niște explicații întortocheate pentru evenimente foarte simple. Dacă cineva s-a îmbarcat cu numele lui Eric, atunci a fost chiar el.

– El n-a părăsit Libia.

– Cine călătorește atât de mult poate ușor să plece câteva zile fără să i se observe lipsa. Dar e foarte simplu să afli dacă a plecat într-adevăr sau nu. Nu trebuie decât să-i verifici pașaportul.

Dintr-o dată, totul mi-a devenit clar și am înțeles cu câtă atenție își pregătise Philippe alibiul. Absența lui probabil că fusese mai scurtă decât crezusem. Nu stătuse decât atât cât era necesar pentru a o da pe Meryem pe mâna cuiva de încredere.

Nu călătoriseră cu același avion, dar o așteptase la sosire: întrucât nu avea decât șaptesprezece ani și avusese parte de o viață retrasă, n-ar fi avut curajul să se repeadă cu capul înainte într-o asemenea aventură dacă n-ar fi știut că el va fi acolo s-o îndrume. Așa că plecase cu câteva ceasuri mai devreme și o așteptase pe aeroportul din Roma. Apoi revenise în Libia și probabil că petrecuse o vreme în regiunile sudice ale țării ca să-și asigure alibiul pentru cazul că ar fi devenit necesar.

Se folosise de Eric nu doar pentru a o răpi pe Meryem, dar și ca să se asigure împotriva eventualelor consecințe ale acțiunii. El să fi fost cel care îndreptase suspiciunile lui Abed spre Eric? Oare plănuise din start să facă țap ispășitor din Eric?

– Poți să-mi explici cum se face că Meryem a călătorit cu pașaportul Marcelinei Lafont? l-am întrebat.

– Ești bine informată! Cine ți-a spus despre Marceline?

– O cunosc.

– Și Meryem a fost în posesia actului ei de identitate? Habar n-aveam.

– N-ai să pretinzi că i l-a cedat chiar ea, sper?

– Nu, sunt convins că nu i l-a dat. Dar Marceline are de obicei o memorie atât de scurtă, încât …

– Spre nenorocul tău, Philippe, am posibilitatea de a răsturna alibiul minuțios pe care l-ai urzit. Tot ce mi-ai povestit este fals și sunt în stare s-o dovedesc.

– Îmi ajunge! Acuzele tale sunt insultătoare și ridicole! Până acum am avut răbdare, dar n-am de gând să mai pierd vremea ascultând asemenea absurdități.

Făcu o tentativă de a se ridica în picioare.

– Stai jos! i-am spus pe un ton imperativ.

Probabil că ceva din vocea mea l-a convins că era preferabil să nu mă înfrunte.

– Bine, am să te ascult, se resemnă el, dar fii scurtă.

– M-ai întrebat dacă-l știu pe Abed. Îl cunosc. Sunt aici de mai mult timp decât îți închipui. Am avut vreme să cunosc o mulțime de oameni și să aflu destule lucruri. Știu despre aventurile tale cu Marceline și cu Meryem și motivul pentru care ai fost concediat de la E.R.P.C. Ai furat pașaportul Marcelinei și i l-ai dat lui Meryem. Poate depune mărturie, dacă va fi necesar.

– Marceline? Cine s-o creadă? Ce credibilitate poate avea mărturia unei femei care a fost abandonată de iubit și-l acuză de furt ca să se răzbune?

– La asta se va adăuga și mărturia mea. Ai făcut schimb de pașapoarte cu Eric. Am constatat cu ochii mei.

Pentru prima oară, păru alarmat.

– Ai o imaginație bogată, dar nici pe tine n-o să te creadă nimeni. Încerci să-l scoți basma curată pe Eric. Poliția e obișnuită cu mărturiile mincinoase.

– N-am de gând să mă duc la poliție; am să-l informez pe Abed, iar el mă va crede, cu atât mai mult cu cât nu sunt singura care știe adevărul. Toată tărășenia e cunoscută și de un amic al lui Eric. Mai mult, un fost angajat al hotelului Uaddan te-a recunoscut la aeroport și te-a văzut îmbarcându-te, în ziua aceea.

Philippe își lăsă ochii în jos și rămase tăcut o vreme.

– Ce-aș putea spune? Aparențele sunt împotriva mea.

– Nu aparențele, ci faptele. De ce continui să negi? Știi foarte bine că Abed o să mă creadă.

– Abed! De ce insiști atât asupra lui? N-a avut nici o legătură cu atentatul asupra lui Eric – este prea precaut ca să-și asume asemenea riscuri.

– Dacă asta crezi, de ce mai minți?

Era gata să protesteze; apoi, se hotărî brusc să schimbe tactica.

– Fiindcă-mi datorează bani – o groază de bani. Aveai dreptate: Meryem a plecat din cauza mea, iar eu am împrumutat pașaportul lui Eric. Dar nu mi-am închipuit că-l puneam în pericol. Încă n-o cred. Abed n-ar folosi asemenea metode, în schimb e foarte posibil să refuze să plătească ce-mi datorează.

– Așa că s-ar putea să nu-ți fie de-ajuns faptul că o ai pe Meryem?

Sarcasmul meu nu-l atinse.

– Ne iubim. Dacă rămânea aici, Abed nu mi-ar fi permis niciodată s-o iau în căsătorie, așa că i-am aranjat fuga. El nu știe. Dac-ar afla, s-ar răzbuna, păstrând banii ce mi se cuvin.

– Nu te temi că s-ar putea să apeleze la metode mai drastice? Nu ți-a spus nimeni că este un individ absolut lipsit de milă și suficient de puternic încât să-și ucidă inamicii fără să se teamă că va fi tras la răspundere?

– Astea sunt doar zvonuri!

– Nu prea cred să fie bârfă și vreau ca el să nu-l mai considere vinovat pe Eric. Dacă nu-i spui adevărul, o voi face eu.

– De ce? Chiar dacă el a comandat tentativa de asasinat, Eric n-ar avea nimic de câștigat dacă Abed m-ar urmări și pe mine.

– Dar asta l-ar opri să încerce din nou. A doua oară, ar putea reuși.

– Doar nu-ți închipui așa ceva. Nu urmărești decât să te răzbuni pe mine.

– Mi-e teamă că nu mai prezinți atâta importanță în ochii mei. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine. Deocamdată, nu mă mai interesează decât soarta lui Eric.

– A fost mereu singurul care a contat, nu-i așa? Dai vina pe mine, Geraldine, dar ce drept ai să mă judeci? Crezi că numai tu ai justificare?

– Nici unul dintre noi nu este perfect. Nu vreau să stabilim cine are mai mult drept de a se plânge, dar față de ceilalți ai avut o purtare de neiertat. Marceline, de exemplu …

– Marceline! Doar n-o să-mi spui că am greșit despărțindu-mă de ea? N-am iubit-o; ea alerga după mine și la început n-am avut tăria s-o resping. Logodna ta cu mine a fost o mascaradă, atâta vreme cât continuai să-l iubești pe Eric, așa că i-am acceptat avansurile. Apoi, când am cunoscut-o pe Meryem, mi-am dat seama că n-o mai puteam lungi cu Marceline pentru simplul motiv că ea mă dorea. Este plicticoasă, banală și nici măcar frumoasă. Meryem e minunată, încântătoare și mă iubește din toată inima. Avea tot ce-mi dorisem, dar era pe cale să fie măritată cu un străin ales de fratele ei. Niciodată nu i-ar fi permis să rupă logodna și să-mi devină soție. N-am avut de ales. Ar trebui să înțelegi, în loc să mă condamni.

– Poate că așa aș fi făcut dacă nu i-ai fi sacrificat pe Eric și pe Marceline pentru a-ți atinge scopul. Așa stând lucrurile, nici eu n-am ce face.

Îmi simțise hotărârea și pricepuse că ar fi fost inutil să facă vreo tentativă de a-mi schimba gândul.

– N-am cum să te opresc să te duci la Abed, dar … lasă-mi măcar timpul necesr pentru a-mi rezolva afacerile. Câteva zile.

– N-am să-ți dau decât atâta timp cât să-ți salvezi viața, părăsind Libia, cu condiția să-i scrii lui Abed, mărturisind totul, inclusiv că Eric și Marceline nu ți-au fost complici, ci victime. Dacă-mi dai o asemenea scrisoare, voi aștepta să părăsești țara înainte de a i-o înmâna lui Abed.

– Și când vrei să plec?

– Mâine.

– Ce? Nu pot atât de repede! N-am să găsesc nici bilet de avion ...

– Vei primi un bilet pentru cursa de Roma de la ora unsprezece. Este deja rezervat pe numele meu. Agenția va avea vreme să ți-l transfere. Îți cedez biletul meu.

– Te rog, mai acordă-mi câteva zile, Geraldine! mă imploră el. Este foarte important.

Dacă n-aș fi fost atât de nefericită, indecența lui mi-ar fi provocat râsul. Cerșea timp ca să poată profita de înșelătoria de pe urma căreia Eric zăcea pe un pat de spital, oscilând între viață și moarte.

– Te las până mâine la unsprezece, nici un minut mai mult. Va trebui să spui adio acelor bani!

O jumătate de ceas mai târziu, Philippe îmi aduse scrisoarea. Am citit-o. Explicațiile cuprinse nu-mi spuneau nici o noutate, deși am fost surprinsă de pasajul care descria în termeni lirici iubirea lui față de Meryem și-i solicita lui Abed învoiala pentru o căsătorie imediată. Avea nevoie de accept deoarece el era tutorele legal, iar Meryem era încă minoră. Un alt pasaj mi-a adus zâmbetul pe buze: Philippe declara că renunță la banii pe care trebuia să-i primească de la Abed, în dorința de a-și demonstra puritatea sentimentelor!

Am vârât scrisoarea în poșetă și i-am dat biletul meu de avion. A plecat fără vreun cuvânt. Nu mai aveam ce să ne spunem.

Capitolul 12

Zilele care au urmat au fost pline de anxietate.

Starea lui Eric continua să fie precară. Scos din circulație de durere, febră și medicație, nu mai avea putere nici să vorbească, dar reușea totuși să-mi surâdă slab. Acele zâmbete m-au împiedicat să-mi pierd speranța.

Îmi petreceam aproape tot timpul la spital, fiindcă îndată ce-i trimisesem lui Abed mărturisirea lui Philippe, ordinul de izolare a lui Eric fusese revocat, ca sub efectul unei pase magice. Din clipa aceea, Eric a fost tratat ca un personaj important. Doctorii și asistentele nu precupețeau nici un efort pentru a-i acorda cea mai bună îngrijire. Mi-a ajuns la urechi că Abed însuși sunase zilnic să se intereseze de starea lui.

Poliția mă interogă din nou. Am avut mare grijă să nu le dau de bănuit că aș fi cunoscut originea rănilor lui Eric. Pe urmă, m-au lăsat în pace.

În fiecare seară, întorcându-mă la hotel, găseam mesaje de simpatie, de la oameni care îl cunoscuseră pe Eric, familia Arnelli, Marceline Lafont etc.

Marceline căpătase un pașaport nou și urma să se întoarcă în Franța. Pentru ea, întregul episod era încheiat.

Primisem o scrisoare și de la mama, dar n-o deschisesem. Îi scrisesem că am rupt logodna cu Philippe, că Eric suferise un accident grav și că intenționam să mă căsătoresc cu el îndată ce-și va fi revenit. Cunoscându-i sentimentele față de Eric, mi-era teamă că-mi răspunsese cu reproșuri vehemente, imposibil de tolerat, așa că am decis să păstrez în poșetă plicul sigilat și să nu-l deschid până ce Eric va fi în afara oricărui pericol.

Au trecut zece zile până să citesc epistola mamei. Aș fi putut s-o fac și mai devreme, fiindcă Eric o ducea din ce în ce mai bine, iar doctorii erau optimiști, însă n-am îndrăznit să presupun că recuperarea lui era sigură.

Într-o dimineață, pe când intram în rezervă, îmi arătă cu un gest coșul de orhidee de pe masă.

– Uită-te la bilețelul care a venit cu florile.

L-am ridicat și am citit:

„Mă bucur să aflu că ai intrat în convalescență și sper că te vei reface complet, cât de curând.

Saed ben Ibrahim Abed”

– E adevărat? l-am întrebat.

– Ce? Că Abed mi-a trimis flori?

– Nu, că ești considerat convalescent.

– Nu ți-a spus doctorul? Fă-ți bagajele; într-o săptămână, am șters-o de aici.

– Exagerezi!

– Ei bine, poate că sunt puțin prea optimist, dar nu va mai dura mult.

Mi-am amintit de scrisoarea mamei; acum puteam să-mi iau inima în dinți s-o citesc. I-am povestit și lui Eric, adăugând:

– Probabil că-mi scrie să mă anunțe că nu vrea să mă mai vadă-n ochi, dacă mă mărit cu tine.

Am deschis plicul și am constatat că se mulțumise să-și exprime speranța pentru rapida lui refacere.

– E atât de grav cum credeai?

– Nu, mult mai bine.

I-am citit-o cu glas tare.

– Și eu care speram să-ți înfrunți familia ca să te poți căsători cu mine! zise el, râzând. Apropo, Abed ne-a oferit ospitalitate în vila lui de lângă Homs.

– Asta nu răscumpără tot …

Mi-am înghițit cuvintele. Deoarece nu prea avusesem vreme să discutăm în amănunt, n-aveam habar cât de multe știa despre înjunghiere și am ezitat să aduc subiectul pe tapet. Dar sclipirea amuzată din ochii lui îmi demonstră că era la curent cu cele petrecute.

– Știi?

– Taoufik mi-a povestit despre discuția ta cu Philippe și chiar înainte aveam o idee destul de clară asupra celor petrecute. Dacă tot m-am zbătut să-i iau locul, se poate spune că am primit ceea ce căutam, dar …

I-am pus mâna pe buze.

– Nu trebuie să vorbești atât de mult.

Îmi prinse mâna și o ținu cu fermitate.

– Voiam să spun că, deși am fost la un pas de moarte din cauza propriilor acțiuni, nu regret nimic. Dacă ar trebui s-o iau de la capăt, mi-aș asuma aceleași riscuri.

– Mi-aș dori enorm să pot spune același lucru. Dar am să regret mereu că mi-a luat atâta vreme să descopăr …

– Adevărul, Diana?

– Da. Mi-am pierdut elanul, deoarece cu cât mă străduiam mai tare cu atât părea să se îndepărteze mai mult. Totuși, într-un fel, l-am cunoscut dintotdeauna.

– Am încercat să-ți deschid ochii când am fost la Yeffren

– N-am uitat.

– Ținând seama că pentru asta a trebuit să vii la Tripoli, m-ai iertat pentru metoda … neortodoxă folosită pentru a te atrage aici?

M-am aplecat și l-am sărutat. A părut complet satisfăcut de răspuns.

Sfârșit